

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE
REVEALED
BOOK THREE

LOVING DEMON

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATIE MAY
QUINN ARTHURS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

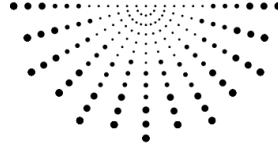
Çevirigiller Ekibi

ŞEYTANLARI SEVMEK

FAE AÇIKLANDI

ÜÇÜNCÜ KİTAP

KATIE MAY QUINN
ARTHURS

EXPRESSO YAYINCILIK, LLC

Copyright © 2023 by Katie May and Quinn Arthurs

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz.

Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın.

Kapak: Luminescence Covers'tan Claire Holt

Düzenleme: Midnight Library'den Lindsey Loucks

*Hayattaki yerinden emin olmayan ve başka birine dönüşebilmeyi
dileyen herkese.*

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26 Sonsöz](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Katie](#)

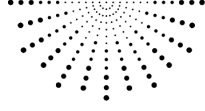
[May](#)

[Ayrıca Quinn Arthurs tarafından](#)

ÖNSÖZ

Lütfen kronik hastalık, depresyon, kendine zarar verme, intihar düşüncesi, uyuşturucu kullanımı, cinsel saldırı ve işkence dahil ancak **bunlarla** sınırlı olmamak üzere aşağıdaki tetikleyicilerin farkında olun. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

BİRİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

M başa çıkabilirim. Doğum günü partileri mi? Bu zalimce ve alışılmadık bir işkence.

Özellikle de bir *Fae* doğum günü partisi.

Tristan'ın partisine davet edildiğimde çok heyecanlanmıştım. Derslerle, eğitimle, süper tarih ve kültürü öğrenmekle geçen son bir aydan sonra hoş bir kafa dağıtma fırsatıydı.

Her zaman öğrenmem gereken çok daha fazla şey varmış gibi hissediyorum, kaybolduğum çok daha fazla şey var. Yatağınızda cesetlerle uğraşırken bütün bir kültürü öğrenmek oldukça göz korkutucu bir görev.

Ancak bunu düşünecek zamanım olduktan sonra endişelenmeye başladım. Süperlerin doğum günü partileri insanlarınkiyle aynı mı? Öyle olsalar bile, şimdiye kadar sadece aile partilerine katıldım ve eğitim için yeni bir silah sunma ve birbirimizin canına okuma geleneğimizin yeni arkadaşlarım için eğlenceli bir eğlence olacağından şüpheliyim.

Belki V hariç, eğer arkadaş olarak nitelendirilebilecek biriye.

Düzenli olarak öldürme dürtüsüyle savaştığım seksi göz şekerleri muhtemelen daha uygun bir tanım.

Taşıdığım parlak ambalajlı hediyeği sol elime kaydırıyorum, kızılıcak rengi elbisemin eteklerini düzleştirmek için aşağı uzanıyorum ve

beyaz çoraplarımın üst kısımlarını hizalıyorum. Önümdeki evi incelerken nefesimi üflüyorum.

Buradaki yaprakların mevsimlere göre nasıl değiştiğine hâlâ alışamadım ama ağaçlarda gördüğüm birkaç turuncu ve sarı tonu, malikânenin beyaz tuğlaları ve kıvrımlı sütunlarıyla tezat oluşturacak şekilde parıldıyor. Kırmızı kapı, öğleden sonra gün batımında neredeyse kör edici, bilinmeyene doğru kanlı bir karşılama.

Kapı aralanıyor ve Tristan bana utangaç bir sırıtişla bakıyor, saçları gözlerinin içine düşüyor. Kuzeniyle ilgili gerçek ortaya çıktığından beri golden-retriever enerjisi bastırılmış durumda. Kian'ın acısı Tristan'ın içinde bir şeyleri yırttı, henüz tamamen düzeltemediği bir şeyi.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum kendi gülümsememle ve özenle paketlenmiş hediyei ona uzatıyorum.

Kian'a davranışına duyduğum öfke geçtiğimiz birkaç hafta içinde azaldı. Her şey başladığında Tristan'ın kendisi de bir çocuktı ve Kian'dan defalarca özür dilemek için çok çalıştığını gördüm. Tüm çocuklar bu köprüleri onarmak için çalışıyorlar ve aralarında yeniden oluşmaya başlayan tereddütlü bağı görmek güzeldi.

Umarım uzun süre dayanabilir.

Ayrıca, şu anda hepimizin uğraşması gereken daha önemli şeyler var. Mesela... yatağında ölü bir seri katilin bulunması ve onu kimin öldürdüğüne ve neden yatak odama yerleştirdiklerine dair hiçbir ipucu olmaması gibi.

Ama bu başka bir zamanın sorunu.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Tristan, elimden hediyei alıp beni içeri götürürken.

Çok... normal görünüyor, odanın etrafına bakarken fark ediyorum. Beyaz ve mavi tonlarındaki geniş oturma odasına flamalar ve balonlar serpiştirilmiş. Kurdele spiralleri tavana yayılmış kalın, ağır görünümlü kirislerden sarkıyor.

Parlak, metalik bir pankartta "Mutlu Yıllar, Tristan" yazıyor ve yanmayan şöminenin üzerine örtülüyor. Alçak masalar mavi masa örtüleriyle kaplanmış ve cips ve diğer atıştırmalıklarla dolu beyaz kaselerle istiflenmiş.

Hayal kırıklığına mı uğramalıyım yoksa rahatlamalı mıyım emin değilim.

Bildiğim kadarıyla, bu akşam bir seks partisi ya da bir kurban gerekli olabilir. Avril'le olan derslerimden öğrendiğim kadarıyla, bunların hiçbiri teknik olarak mümkün değil.

Muhtemelen Avril'e son buluşmamızda sorabilirdim ama davetli olmadığı bir parti hakkında soru sormak garip geldi, gerçi şu anda bu nezaketsizlik için kendime biraz kızıyorum.

Eğer hepimiz soyunuyorsak gerçekten yanlış iç çamaşırı giymişim.

Bir kıkırdama dikkatimi çekince bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum ve bakışlarımı Xander'ın kayıtsızca duvara yaslandığı yere çeviriyorum, uzun bir bardakta koyu renkli bir sıvıyı karıştırırken dudaklarının kenarından küçük bir sırtış yükseliyor.

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin vermeyerek ona dik dik bakıyorum ve zarif kesimli, üç parçalı takım elbisesinin altında yattığından emin olduğum sert vücuda bir bakış atıyorum. Devyn'i onun yanında, Xander'ın formunun etrafını hafifçe saran gölgelerin arasında gizlenmiş olarak görmem bir anımı alıyor.

Onu gördüğümde midemdeki bir düğüm yavaşça gevşiyor, aslında ikizinin arkasındaki köşeye yaslanmış uyuyor gibi görünüyor. Panayırda saldırıya uğradığımda ortaya çıkmasına rağmen hastaneden taburcu edildiğinden beri onunla fazla vakit geçirme şansım olmadı ve durumu hakkında duyduğum endişe azalmadı. Sanki bakışlarımı üzerinde hissediyormuş gibi gözlerini aralıyor, bakışlarını vücudumda gezdirirken yoğun bakışları içime işliyor ve ben yanaklarıma yayılmak isteyen kızarıklıkla savaşıyorum.

Ben belalı bir ölüm makinesiyim.

Yüzüm kızarmayacak.

Çok...

"Sera!" Foster'ın kolları nazikçe beni sarıyor ve kucaklıyor. Ona yaslanarak rahatlıyorum ve bir anlığına onun varlığını içime çekiyorum. "Gelebildiğine sevindim."

Sıcaklığı tenime sızıyor ve ben bundan zevk alıyorum. Tristan'la olduğu gibi, Kian'la ilgili ifşaat ortaya çıktığından beri aramız gergindi. Foster, Gage ve Tristan'ın eski en iyi arkadaşlarına davranışlarından nefret ediyordum ama aynı zamanda yargılamak bana düşmezdi.

Hikayenin tamamını bilmiyordum ve hala da bilmiyorum ve eminim ki Kian bir karabasan olduğu gerçeği ortaya çıktığında kişiliğini değiştirmiştir. Foster ve Gage'in yaptıkları yanlış olsa da, Kian'a karşı zorbalığa asla katılmadılar ya da türünden dolayı ona kendini bok gibi hissettirmediler.

Kian onları affedebiliyorsa, ben de affedebilirim.

"Davetiniz için teşekkürler," diyorum ve gülümsememi Foster'ın diğer tarafında beni dikkatle inceleyen Gage'e çeviriyorum.

Gage ve Foster görünüşte olduğu kadar kişilikte de birbirlerinden farklılar. Gage'in koyu renk saçları zahmetsiz bir şekilde yüzünden uzakta şık bir şekilde taranmış - gerçi bunu başarmak için ayna karşısında saatler geçirdiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Giydiği koyu renk tişört kaslı vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyor ve altındaki geniş kasları vurguluyor.

Her zamanki gibi sessiz ama düşünceli olduğunu düşündürecek şekilde değil. Daha çok... düşünceli bir şekilde. Her zaman Gage'in herkesi ve her şeyi, çoğu insanın ancak sahip olmayı umabileceği keskin bir yoğunlukla incelediğini düşünüyorum.

Öte yandan Foster, Gage'in karanlığıyla canlı bir tezat oluşturuyor. Kızıl saçları titizlikle bakımlı ve yanaklarındaki çilleri bir şekilde daha da belirginleştiriyor. Çekingen de olsa sürekli bir gülümseme yakışıklı yüzünü aydınlatıyor.

Foster'la ilgili bir şey bende tüm sırlarımı ifşa etme isteği uyandırıyor. Söyleyeceğim her şeyi yargılamadan ya da alay etmeden dinleyeceğine dair belirgin bir izlenimim var. Eğer ağlamam gerekirse, bana ağlayabileceğim bir omuz verecektir. Çığlık atmam gerekirse, beni ses geçirmez bir odaya götürecektir. Bir şeyleri kırmam gerekirse, bana birkaç tabak uzatır. Eğer ona izin veririm, hayatımda sürekli ve sağlam bir varlık haline geleceğini biliyorum.

İkisi de.

Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça korkutucu.

Ben daha tek kelime edemedim Gage cebinden küçük bir çikolata çıkarıp bana uzatıyor, kaşları çatılmış bir şekilde homurdanarak bir şeyler söylüyor.

"Tamam, çeker meselesini gerçekten konuşmalıyız," diyorum ona, yine de çikolatayı alıp dudaklarımla arasında kaydırıyorum, tadını çıkarıyorum

Tatlı, pürüzsüz tadı neredeyse yüzünün ve vücudunun rahatlatma şekli kadar.

Arka planda çalan hafif müzik, toplanan grubun biraz garip havasını ortadan kaldırmaya yetmiyor, özellikle de Kian'ın ayaklarını hafifçe sürüyerek ellerini saçlarında gezdirdiği ve etrafına baktığı yerdeki hareket dikkatimi çektiğinde. Parıldayan parti ışıkları sarı saçlarının neredeyse altın rengi görünmesine neden oluyor, dalgalı saç telleri daha koyu çizgilerle iç içe geçmiş.

O kadar yakışıklı ki, bazen doğrudan ona bakmak acı veriyor - bunun başınızı arkaya yatırıp güneşe bakmaya benzediğini hayal ediyorum. Kör edici. Sarhoş edici. Tehlikeli.

Ama yüz ifadesinde kimsenin görmesini istemediği bir kırılma var. Odayı geçip onu kollarıma almak istememe neden olan bir hassasiyet.

Araları açıldığından beri Tristan'ın evine ilk kez bir etkinlik için mi geldi diye düşünmeden edemiyorum.

Tristan getirdiğim hediye köşedeki yığına ekliyor ve ben gözlerimi açarken mahcup bir gülümseme sunuyor. Birkaç hediye bekliyordum, bir kule dolusu değil. Kahretsin, belki de birden fazla getirmem gerekiyordu?

Şimdi düşündüm de, "Her zaman kendin ol... kurt olabileceğin zamanlar hariç" yazılı bir tişört getirmek çok mu garip? O zaman kurt ol." yazan bir tişört mü? Seni parmaklarıyla beceren, onu bıçaklamayı hayal edecek kadar kızdıran ve sonra isteksizce de olsa affını kazanan bir adam için ne alabilirsin ki?

Ugh. Belki de tişörtü iade edip yerine ona bir kurt pelüşü almalıyım.

Ya da bir video oyunu. Erkekler video oyunlarını sever, değil mi?

Utangaçlığımı bir kenara itip atıştırmalık masasına yöneliyorum ve bir cips alıp yüzümü odaya dönüyorum.

"Daha büyük bir şey bekliyordum," diye itiraf ediyorum, elimi sallayarak çoğunlukla boş olan odayı gösteriyorum.

Tristan'ın ailesi bile burada değil, gerçi bu Kian'ın kileri uzak tutmak için olabilir.

Güzel.

Çünkü aksi takdirde bu parti kana bulanırdı.

Tristan kuzenine hızlı bir bakış atarak, "Küçük bir şey istedim," diye itiraf ediyor. Aralarındaki ilişki artık dışarıya karşı agresif olmasa da, henüz ayaklarının yere basmadığı ve temkinli davrandıkları açık. Bebek adımları. "Birlikte rahatlamanın iyi olacağını düşündüm. Sanki o zamandan beri hiç takılmamışız gibi hissediyorum..." Bir elini dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor.

Kian'ın yüz yaşındaki öğretmeni tarafından saldırıya uğradığını öğrendiğimizden beri mi?

Fuarda bir seri katil tarafından saldırıya uğradığımdan beri mi?

Kraliçe bana deri değiştiren olduğumu söylediğinden beri mi?

Seri katilin cesedi yatak odamda ölü bulunduğu ve sıradakinin ben olduğuma dair uğursuz bir tehdit aldığından beri mi?

"Hey, burada yargılama yok. Ayrıca, karşılaştıracak pek bir şeyim de yok. Daha önce hiçbir partiye davet edilmemiştin." Şok olmuş bakışlar bana yöneldiğinde zihinsel olarak yüzümü avuçlarımın içine alıyorum ve Tristan'ı hızla bir adım geriye çeken tatlı ve masum bir gülümseme sunuyorum.

Oops, görünüşe göre sırrım ortaya çıktı. Masumiyet asla tam anlamıyla başaramayacağım bir şey.

Foster garip sohbeti tekrar açmaya çalışan ilk kişi oluyor ve yavaş yavaş oda hafif bir sohbetle doluyor. Herkesin arasında süzülüyorum, onlarla geçirdiğim zamanın tadını çıkarırken konuşmaktan çok dinliyorum, içimde bir şey hepsinin yakın ve bir arada olmasıyla aydınlanıyor.

Bir gölge boynuma dolanıyor ve serin çizgiden ürperme isteğime direnerek sırttan Xander'a bir bakış atıyorum. Son birkaç haftadır bu oyunu oynuyoruz, o lanet olası gölgeleriyle benimle alay ediyor. Okul günlerimin en önemli anlarından biriydi.

"Bu çok sıkıcı," diyor sinsi bir ses.

Tristan bir çığlık atıyor, ayağı takılıyor ve kulağının hemen dibinden gelen sesi çılgınca ararken buruşuk bir yığın halinde yere düşüyor.

İnleyerek yüzümü ellerimin arasına alıyorum ve V'nin ayaklarından bir yarasa gibi kayıtsızca sarktığı yere bakıyorum, ellerinden küçük kan damlaları akana kadar parmaklarının arasında bir bıçağı yavaşça okşuyor.

"Mobilyaları lekelemeyi bırak," diyorum ona, maskaralıkları karşısında gözlerimi devirerek.

Zavallı Tristan o kadar solgun ki neredeyse etrafımızı saran beyaz dekora uyuyor. V, çocuklarla etkileşime girdiği birkaç seferde her zamanki antisosyal, pislik halini takındı ve özellikle Tristan bu adamdan çok korkuyor.

Bir noktada, muhtemelen onu efsane yapan hikayelerden bazılarını öğrenmeliyim, ancak hasar seviyemle muhtemelen sadece beni tahrik edecekler...

Antrenmanlarımız sırasında vücudumdaki ellerinin anılarını geri itiyorum ve emir verircesine yeri işaret ediyorum.

"Eğil Virginia," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Tristan boğuk bir gıcırtı çıkarıyor ve dudaklarımda gezinmek isteyen küçük sırtışı yutkunarak geri çekiyorum. Hiçbiri seksi, kraliyet sik kafalıyla nasıl konuştuğumdan memnun değil.

V kirişin üzerinden kolay bir takla atıyor ve içgüdülerim bıçağı göğüslerimin arasından çekmemi ve önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce denediği el üstü vuruşa karşı koymamı sağlıyor.

"Hay sikeyim. Az önce sütyeninden bıçak mı çıkardı?" Kian soluk soluğa kalır. "Ben daha çok neden diye endişeleniyorum bence bu çok seksi," Foster diye mırıldanıyor ve ben de dönüp ona bakmak yerine dikkatimi V'nin küçük güç oyununda tutmaya zorluyorum.

Foster bunun seksi olduğunu mu düşünüyor? Girly squeal.

Külotumun içinde başka bir bıçak olduğunu bilse ne derdi acaba?

"Burada ne işin var?" V'ye meydan okuyorum, yüzünde hınzır bir sırtışla önümde diz çöktüğünü görünce midemdeki küçük karıncalanmayı görmezden geliyorum.

Bu pozisyonda bana yapabileceği tüm yaramazlıkları düşünmemeliydim.

Hayır.

Kesinlikle bacaklarımı tutup omuzlarının üzerine çekeceğini düşünmemeliydim-

"Buradasın," diye cevap veriyor, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, kolayca ayağa zıplayarak.

Kılıcını saklamaya zahmet etmese de, benimkini elbisemin korsajına geri sokuyorum ve arkamdan bir arzu iniltisi duyduğuma yemin edebilirim.

"Evet, çünkü davet edildim."

"Cenaze törenine mi?" diye kuru bir sesle karşılık veriyor, kara kaşlarını kaldırarak odaya göz gezdiriyor.

Bakışları arkamdaki bir şeye takılıyor ve yüzü sertleşiyor. Dikkatini neyin çektiğini görmek için döndüğümde Devyn ve Xander'ın prene ters ters baktığını görüyorum. Gölgeler Xander'ın ellerini çevreliyor, neredeyse sarmal kırbaçlar gibi görünüyorlar ve Devyn artık tembel değil, sıkıca sarılmış ve diğer adama bakarken saldırmaya hazır.

"Vay, vay, vay," diye mırıldanıyor V, gözleri onlarınkinden ayrılmıyor. "Bu çok ilginç."

Başımı sallayarak, "Hepiniz bu maço tavırlarınızdan vazgeçmelisiniz," diye mırıldandım.

Görünüşe göre ikizler, V'nin Bayan Summers'a yardım ettiği zamanlar dışında prensin yanında pek vakit geçirmemişler ve burada bir tür güç mücadelesi seziyorum. Eğer iş yumruklaşmaya gelirse, bıçaklarımı tekrar çıkaracağım.

V'nin etrafından dolanıyorum, ellerini rahatça savuşturarak büyük cumbalı pencerelere ve bir verandaya ve geniş bir ormanlık alana açılan sürgülü kapıya doğru ilerliyorum.

Arkamda V ve ikizlerin tartıştıklarını duyuyorum -bir sürü tehdit savruluyor- ama aktif olarak birbirlerini öldürmeye çalışmadıkları sürece, ben buna bir kazanç diyorum. Ayrıca V, Xander ve Devyn'in Bayan Summers'ın icabına bakmasına yardım etti. İnsanları hafif bir işkenceden daha fazla ne bir araya getirebilir ki?

Kian omzunu hafifçe benimkine çarpıyor ve ben de ona gülümseyerek nasıl olduğunu görmek için yüzüne bakıyorum. Kian içlerinde okuması en kolay olanı, sanki düşünceleri içinden çıkıp zihnime doğru haykırıyor ve elini usulca sıkarken bunun netliği baş döndürücü.

"Hey, sen," diye mırıldanıyorum ona. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Bunu yapacağından gerçekten emin değildim. Karnavala hep birlikte katılmıştık ama o feci olaydan sonra şimdiye kadar herkesi tekrar bir araya getirmeyi başaramamıştık. Biliyorum, bu bir

Onun için gerginlik. Yine de yüzünde görmeyi beklediğim kadar gerginlik yok.

"Senin için mi? Her şey," diye nefes alıyor ve ben bu sözlerin ardındaki dürüstlük karşısında kıvrınma isteğimle savaşıyorum.

Ormana odaklanıyorum, dalların arasında bir hareket gördüğümde başımı yana eğiyorum. Buradaki yaban hayatına hala alışamadım ve bu çocukça bir eğlence. Geyik olamayacak kadar büyük görünüyor...

"Awww. Küçük kuzen. Bu çok romantik," diye takılıyor Xander.

Çevremden, bir kolunu Kian'ın omzuna dolmasını izliyorum.

Kian, Xander'ı gönülsüzce iterken yüzü kıpkırmızı kesilir.

"Siktir git," diyor ama ses tonunda herhangi bir kötü niyet yok.

İkizlerle olan ilişkisi hiçbir zaman Tristan'la olan ilişkisi kadar kötü ve yorucu olmadı. Sanırım yaş farkı buna yardımcı oluyor - kardeşler hem Kian'dan hem de Tristan'dan birkaç yaş büyükler ve fae topluluğunda otorite sahibi konumdalar.

"Bizi yap." Devyn, Kian'ın diğer tarafında beliriyor ve saçlarını öyle bir karıştırıyor ki, Kian yarı kızgın yarı sırtıyor, sevimli bir kombinasyon.

Kian Tristan'la bakışıyor ve Tristan'ın dudakları muzip bir gülümsemeye dönüşüyor. İkisi arasında koca bir sohbet geçiyor ve bu manzara vücudumu helyumla şişiriyor, kendimi hafif ve şişkin hissetmeme neden oluyor.

Araları bozulmadan önce böyle miydiler?

Kimsenin haberi olmadan sessizce iletişim kurabilir ve tüm konuşmaları yapabilir misiniz?

Ve sonra Tristan ve Kian hep birlikte coşkulu çığlıklarla ikizlerin üzerine atlarlar.

Tristan bile bağılıyor, "Bugün benim doğum günüm, orospu çocukları! Gazabımla yüzleşin!"

Onların maskaralıkları karşısında kalbim kabarıyor ve odanın öbür ucunda Gage'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana küçük, hoşgörülü bir gülümseme sunuyor ve ben de buna gözlerimi devirerek karşılık veriyorum.

"Çocuklar," diyorum dramatik
bir şekilde. Kıkırdıyor.

Oyun kavgasına sırtımı dönerek bir kez daha ormana odaklanıyorum. Rüzgar alpin ağaçlarının dallarını hışırdatıyor ve taze toprak savuruyor. Tanrım, ormana yakın yaşamayı seviyorum. Çok huzurlu bir yanı var.

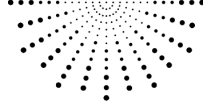
Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak cama yaklaşıyorum, o sırada biri ağaçların arasından kısa bir süreliğine sıyrılıp sendeleyerek ağaçların arasına geri dönüyor.

Gözlerim kocaman oldu ve kapının koluna yapıştım. Bu kandı.

Bir ton kan.

Arkamdaki bağırışları duymazdan gelerek kapıdan dışarı koşuyorum. Burada bir pisliğin kanını akıtmaya bir tek benim iznim var, lanet olsun.

İKİNCİ BÖLÜM

FOSTER

"S dönemi mi?" Küçük ateş yanımdan geçip oturma odasından çıkarken kaşlarımı çatıyorum. "Kayıp mı?" Takma adını deniyorum ama

Kemerli kapıdan geçip mutfağa girerken beni fark etmedi bile.

Kaşlarını sertçe çatan Gage'le endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyorum. Hep birlikte onun peşinden gidiyoruz, V hızla bizi geçip ağaçların arasında kayboluyor.

Tristan, Xander, Devyn ve Kian hâlâ oyun kavgalarıyla meşgul oldukları için bizi ya da Sera'yı fark etmiyorlar. Fark etseler bile mutfaktan içecek bir şeyler aldığımızı falan sanırlar herhalde.

Belki de Sera'nın yaptığı budur. Belki susamıştır ya da acıkmıştır. Belki-

Mutfağa tam zamanında giriyoruz ve onun arka kapıdan çıktığını görüyoruz, beyaz-sarı ve pembeye çalan saçları dikkatimi çeken parlak bir işaret.

"Ne oluyor lan?" Gage yanımdan mırıldanıyor.

"Kayıp mı oldun?" Tekrar deniyorum, adımlarımı hızlandırıyorum ve kapı kapanmadan önce onu yakalıyorum.

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor, kemiklerimin iliklerinde hissedebildiğim sağır edici bir gürültü. Tüm vücudum titriyor gibi

ve onun g¼c¼yle sarsılır.

Bu kız ne halt ediyor? Nabzım hızlanıyor, panik sistemime sızmaya başlıyor. K¼c¼k c¼ssesine ve masum ifadesine rağmen, bu kız tehlike için bir mıknatıs ve tuhaf davranışları bana daha fazlasını bulduğunu tahmin ettiriyor.

Onun için duyduğum endişe bir an için diğer tüm düşünce ve duyguları gölgede bırakıyor ve kendimi koşarken buluyorum, Gage bana kolayca ayak uydurabiliyor. Tristan'ın evini çevreleyen ağaçlık alana doğru koşarken onu hemen ve hatasız bir şekilde buluyorum. Hiç komşusu yok, sadece göz alabildiğine uzanan kilometrelerce vahşi doğa var. Bir kurt şekil değiştirenin içinde kaybolması için mükemmel.

Eğer bizi beklemezse Lost'un adaşı olarak gerçekten yaşayabilir.

"Serafina!" Gage bağılıyor ve onun için takma adı olan Fun-Size'ı değil de tam adını kullanması çok şey anlatıyor. Ona bakmaya bile gerek duymadan, yüzünde bir çatıklık olduğunu biliyorum. "Yavaşla!"

"Bütün bunların ne için olduğunu sanıyorsun?" Oflayıp pufluyorum.

Spor salonuna daha sık gitmeyi gerçekten düşünmeliyim. Günlerimi koşu bandında ter içinde koşarak geçirmektense kütüphanede eski kitapların sayfaları arasına gömülerek geçirmeyi tercih ederim. Şimdi tüm yaşam tercihlerimi yeniden gözden geçiriyorum. Koşmak *zordur*. Lanet olsun, onun bacakları benimkilerin yarısı kadar. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyor?!

Daha da hızlı gitmek, dikkatimi hızla çeken ve dünyanın merkezi haline gelen kadına yetişmek için kendimi zorlarken ciğerlerim hava tedarikini yenilemek için mücadele ediyor.

Elinde bir şey parlıyor ve onun bir bıçak olduğunu anlamam uzun bir anımı alıyor.

Neden bıçağını çıkarmış ki?

Gerçi şimdi düşündüm de... Bu muhtemelen sorulması gereken yanlış soru.

Ne zamandan beri Sera'nın yanında bıçak yok? Ve bu neden kanımın tamamen farklı bir şekilde pompalanmasına neden oluyor?

"Sera!" Bacaklarımı beni ileri itmeye zorluyorum, göğsüm ikiye ayrılıyor ve sonunda ikimizin ona yetişmesi için yeterince yavaşlıyor.

Gage, spor salonuna neredeyse benim kadar sık gitmesine rağmen, yani hiç gitmemesine rağmen neredeyse hiç terlemedi ve ona doğru baktı.

"Açıkla," diye tersliyor, sesi normalden daha da huysuz ve kaba.

Silahını sanki bir lazer işaretçisiymiş ve kendisi de meramını anlatmaya çalışan bir üniversite profesörüymüş gibi sallıyor. "Bir şey gördüğümü sandım..." Altın kaşlarının arasında bir çatık beliriyor. "Kanlı bir şey."

"Kanlı bir şey," diye tekrarlıyor Gage ve dudakları aşağı doğru kıvrılıyor. "Ve sen de onun peşinden gideceğini mi düşündün?"

Onun kaşlarını kendi zehirli kaşlarıyla çatıyor. Bu ifade karşısında tüylerim diken diken oluyor; ondan korktuğumdan çok daha fazla korkuyorum ve bunun elindeki bıçakla hiçbir ilgisi yok. İçimdeki her içgüdü onun masumiyetinin gizlediği tehlikeyi fısıldıyor.

"Bana ne yapmamı önerirsiniz?" diye sorar.

"Devyn'e söyle, o *kanlı* şeylerle başa çıkabilecek donanıma sahip. Düşüncesiz ve aceleci olma," diye tersliyor Gage ve öfkesinin Sera'ya yönelik olmadığını bilsem de yine de kıllanmama neden oluyor.

Ona bağırması hoşuma gitmiyor, bu onun iyiliğinden korktuğu için olsa bile.

Ben bir şey söyleyemeden, devreye girip umutsuzca arzuladığım şekilde arabuluculuk yapamadan, sert bir el Gage'in boğazını arkadan kavırıyor.

"Kediciğimle bir daha asla bu ses tonuyla konuşma," diye homurdanan V, diğer adamı kendine doğru çeker.

Gage kıpırdamadan durur, yüzündeki tüm renk kaybolur.

Dünya Gage'den olduğu şey için korkuyor... ama bu V'nin gördüğü muameleyle kıyaslanamaz bile. Adam yürüyen bir efsane - ve iyi türden değil. O, Fae ebeveynlerinin yaramazlık yapan çocuklarını hizada tutmak için geceleri anlattıkları korku hikayesi. Bizim türümüzün uyumadan önce tüm pencere ve kapılarımızı kilitlemesinin nedeni. Güçlerinden dolayı da değil; sadece karanlıktan yapılmış olmasından dolayı.

O kuzu postuna bürünmüş bir kurt değil. Olamaz.

O insan kılığına girmiş bir canavar ve söylediği ya da yaptığı hiçbir şey onun hakkındaki fikrimi değiştirmeyecek. *Dünyanın* onun hakkındaki fikrini. Eğer şeytanın bir yüzü olsaydı, bu V'ye ait olurdu.

Sadece tatlı Sera'mı da kendisiyle birlikte cehenneme sürüklememesi için dua ediyorum. "Vajina," diye tıslıyor Sera, bakışları V'nin elini kapattığı yere sabitlenmiş Gage'in boğazına sarıldı ve arkadaşımın gözlerini dehşet içinde açmasına yetecek kadar sıktı. "Bırak onu."

"Neden yapayım ki, benim tatlı kediciğim?" V öne doğru eğilip Gage'in yanağından aşağı doğru bir yol yalıyor, gözleri Sera'nınkilerden hiç ayrılmıyor. "Korkusunun tadı çok tatlı."

Çoğu insan böylesine dengesiz bir varlığın tek odağı olduğu için altına kaçırırdı ama Sera sadece gözlerini deviriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor, bıçağı parmaklarının arasından gevşekçe sarkıyor.

"Çünkü boğmana ve yalamana izin verilen tek kişi benim. Kıskanmamı mı istiyorsun?"

Bekle... Ne?

Ne?!?

Bakışlarımı ikisi arasında dolaştırıyorum, boğulan ben olmasam da gözlerim muhtemelen Gage'inki kadar geniş.

Sera onun tarafından boğuldu ve yalandı mı? Ne zaman? Nasıl?! Ve bundan hoşlanıyor mu?

V'nin gözleri hınzır bir eğlence ve zorlukla kontrol altına alınmış bir ateşle parlıyor. Sera'ya, onu yere itmeyi, tüm kıyafetlerini parçalamayı ve bir eli porselen boğazını sıkarken mükemmel vücudunun her santimini yalamayı hayal ediyormuş gibi bakıyor.

Bu düşünce sikimi pantolonumun içinde dikkatle sarsıyor ve yanaklarımın saçlarım kadar kırmızı olduğunu biliyorum. Bu iğrenç düşünce beni bu kadar tahrik etmemeliydi... ama içime dolan, göğsümün içinde süzüldükten sonra doğrudan sikime giden sıcaklık patlamasını inkar edemiyorum.

"Ama kıskançlığın enfes," diye itiraz ediyor V, parmakları Gage'in boğazını sıkarken.

Neredeyse ona dişlerini gösterecek. "Eğer benim dışımda birine dokunmayı aklından bile geçirirsen, taşaklarını keser ve onları

sana."

V'nin ayrılmış dudaklarından alçak bir inilti yükseliyor. "Devam et, Kedicik. Bana daha fazlasını anlat." Gage'i neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi itiyor ve Sera'ya doğru ilerliyor, bakışları Sera'nın yüzüne odaklanıyor.

Adam konuşmaya devam ederken onun bu kolay teslimiyeti karşısında gözlerini kısar.

"Beni nasıl bıçaklayacağını anlat. Seni ne kadar kızdırdığımı, beni nasıl cezalandırmak istediğini anlat. Kanımı akıt Kitty Cat. Siktir, *eveť*."

"Ne oluyor be?" Gage boğazını ovuşturarak ve gözlerini kocaman açmış Sera'ya bakarak mırıldanıyor. "Bu saçmalığı izlemek istemiyorum."

Aletim pantolonumun içinde sertleşmeye devam ederken bile yüz hatları bükülüyor.

Gage bu boku izlemek istemeyebilir... ama ben istiyorum. Hem de çok.

Aklıma bir düşünce geliyor ve dikkatimi hızla ormana çeviriyorum, kimsenin yanaklarımın kızardığını ve ereksiyon olduğumu fark etmemesi için dua ediyorum.

Benim neyim var böyle?

Gage gibi bakire değilim ama Tristan ve Kian gibi bir sürü kızla da yatmadım. Daha önce kendimi özellikle sapık olarak görmemiştim - sadece iki kızla birlikte olduğumu düşünürsek çok fazla deneyimim yok- ama Sera ile V'yi izleme düşüncesi beni daha önce hiç deneyimlemediğim kadar tahrik ediyor.

V ile bu şekilde ilgilendiğim için değil, Sera'nın yüzünün arzuyla aydınlandığını görmek istediğim için. Gözlerinin büyümesini izle. Parmaklarını V'nin omuzlarına geçirirken nefes nefese inlemelerini duymak-

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Cidden, Foster... Ne oluyor lan?

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, kurtulmaya çalışıyor ve o küçük piçi yerinde tutmak için içgüdüsel olarak bir elimi göğsüme koyuyorum. V'nin sesi etrafımda sıkışmaya devam ederken, içimdeki çekişi, teslim olma arzusunu görmezden geliyorum.

"Beni bıçaklamak mı istiyorsun, bebeğim?" V ipek gibi mırıldanıyor ve Gage yanımdan kıskanç, boğuk bir ses çıkarıyor. "Çünkü tek yapman gerekenin sormak olduğunu biliyorsun. Ben de seni bıçaklayacağım."

"Sikine demek istiyorsun," diye karşılık veriyor Sera. "Beni sikinin *üzerinde* bıçaklayacaksın."

"Sikime. Bıçakla. Hangisini tercih edersen."

İkisine dalga geçmeyi bırakmalarını - ve kaba sözleriyle beni dayanılmaz derecede sertleştirmeyi bırakmalarını - söylemek için ağzımı açıyorum ki bir hareket dikkatimi çekiyor. Ne gördüğümü merak ederek gözlerimi kısıyorum ki bir ağacın arkasından bir figür çıkıyor.

Sera'nın tarif ettiği gibi kanlı bir figür.

"...lanet olsun?" Hayal görüp görmediğimi merak ederek nefes alıyorum.

Eğer vücudumdaki tüm kan kafamdan aletime doğru akıyorsa. Bu mantıklı bir açıklama, değil mi? Ve ben mantıklı açıklamalar için yaşarım, mantıklı şeyler için. Gerçekler. Dünya yuvarlak, çimenler yeşil, gökyüzü mavi ve ben şu anda o kadar tahrik oldum ki olmayan şeyleri hayal ediyorum.

Değil mi?!

"Foster?" Sera aniden yanımda beliriyor, tatlı kokusu duman gibi etrafımı sarıyor. Minik elini koluma koydu. "Ne...? Oh." Keskin bir nefes çekti. "Siktir."

Gage bir anda diğer tarafıma geçti.

"Bu Jerry McCall mu?" Başını yana eğdi. "Okuldan mı?"

"Kim?" Sera sorar.

"Jerry," diye cevap veriyorum, zaten koşturaya başlamıştım.

Şimdi Gage bahsettiğine göre, Jerry'nin tanıdık kızıl saçlarını görebiliyorum, benimkinden birkaç ton daha açık, yani saç telleri lal taşından çok turuncu. Okulda bizden bir sınıf aşağıda, bu yüzden Sera'nın onu hiç tanımaması mantıklı olurdu.

Ama ben biliyorum.

Fae topluluğu o kadar küçük ki, bir parçası olan neredeyse herkesi tanıyorum. Jerry'nin annesi hastanede hemşire olarak çalışıyor ve babasının da bir hırdavat dükkanı var. Üniversitede okuyan bir ablası ve ilkokula giden küçük bir ablası var.

Tristan'ın evinin dışında ne halt ediyor?

Dördümüz Jerry'nin tökezleyerek girdiği açıklığa doğru koşuyoruz ve onun görünüşünü gördüğümde nefesim kesiliyor.

Ona ne oldu böyle?

Yüzü kül rengi, çilleri bembeyaz teniyle tam bir tezat oluşturuyor. Kan çanağına dönmüş gözleri, dağınık turuncu-kırmızı buklelerinin arasından bana bakıyor. Üzerinde bir eş kazağı ve yırtık bir kot pantolon var ama sanki giysileri ince bir kan ve ter tabakasıyla kaplanmış gibi görünüyor, kumaş çökmüş bedenine yapışıyor.

"Bu kan, değil mi?" Sera benim düşüncelerimi yankılayarak mırıldanıyor.

"Emin olmak istiyorsan tadına bakabilirim," diye fısıldıyor V ona ve o da karşılık olarak dirsek atıyor.

"Foster." Jerry'nin kırmızı gözleri üzerime dikiliyor ve çatlak dudakları aralanarak sararmış, çatlak dişleri ortaya çıkıyor.

Onun ekşimiş nefes hayranlar karşısında benim yüz, ve I otomatik olarak yüzünü buruşturuyor.

"Ne oldu sana be adam?" Gage yaklaşarak soruyor.

Jerry aniden dönerek uzaklaşıyor ve karanlık çimlerin üzerine kusuyor. Parlak, topak topak kusmuğun kırmızı renkle serpiştirilmiş olduğunu fark ediyorum.

Kan.

"Her yerim acıyor," diye inliyor Jerry.

"Onu bir şifacıya götürmeliyiz." Sera ona doğru uzanıyor ama eli bileğini kavramadan bir saniye önce V onu geri çekiyor.

"Ona dokunma, Kedicik. Nesi olduğunu bilmiyoruz." Bir kez olsun psikopatla aynı fikirdeyim.

"Hadi dostum. Seni alalım-" Gage'in sözleri Jerry'nin başını arkaya atıp, alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle aya doğru ulumasıyla kesilir.

Istıraplı, neredeyse.

O Tristan gibi bir kurt adam değil - eğer doğru hatırlıyorsam, o bir pegasus ya da tek boynuzlu at - bu yüzden garip, ürpertici ses dördümüzü de sessizliğe boğmaya yetti.

Biz daha yönümüzü bulamadan Jerry dönüp ormana doğru koşmaya başlıyor, o garip, grotesk uluma yine ağzından kaçıyor. Titreşimler kulak zarımı patlatmakla tehdit ediyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyor Sera, çoktan peşine düşmüş, geri kalanımız da hızla onun izinden gidiyoruz.

"Lanet olsun doğru. Onun sorunu ne? Uyuşturucu falan mı kullanıyor?" Gage özellikle kimseye sormuyor.

Ona verecek bir cevabım yok. Genellikle planı olan, arkadaşlarımla tavsiyeye ya da çözüme ihtiyaç duyduklarında başvuracakları kişi benim. Arkadaşıma umutsuzca arzuladıkları cevapları verememek beni zayıflatıyor. Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Başboş.

Uçsuz bucaksız ve dipsiz bir denizin üzerinde bağırsız ve süzülüyor.

Uyuşturucu kesinlikle bir açıklama olabilir, ama Jerry neredeyse hastalıklı görünüyordu. Ve uyuşturucu kesinlikle birinin dişlerini birkaç gün içinde çürütmez.

Beynim bilgi bombardımanı ile çalkalanıyor ve kulaklarımdan duman ve alevler çıkmasını bekliyorum. Kesinlikle zavallı organım fazla çalıştırılmış ve hırpalanmış gibi hissediyorum.

Ne haltlar dönüyor? Jerry neden bu kadar dengesiz davranıyor? Nereye kaçıyor?

Neyse ki -ya da belki de ne yazık ki- ormanın içinden ilerleyip küçük bir vadinin önünde durduğumuzda bu son sorunun cevabını almak için uzun süre beklememiz gerekmiyor.

Jerry kenarda elleri ve dizleri üzerinde, başı eğik ve yağlı saçları yüz hatlarını gizlemek için öne doğru düşüyor.

Sera dehşet içinde, "Aman Tanrım," diye nefes alıyor ve duyarsız psikopat V bile deliğin içine bakarken şok olmuş görünüyor.

Gage yüz hatları solmuş bir halde hızla arkasını dönüyor ve ben de tüm dikkatlerini neyin çektiğini görmek için son birkaç adımı aceleyle atıyorum.

Korku boğazımı bir ip gibi sarıyor, bayılacağımdan korkana kadar sıkıyor, sıkıyor, sıkıyor.

Vadinin dibinde cesetler var. Düzinelerce ve düzinelerce ceset.

Hepsi soluk tenli, sararmış gözlü ve kan lekeli giysili. "Lanet olsun," diye hırlıyor Gage, sanki hastalanacakmış gibi bakıyor.

Başka tarafa bakamıyorum, uğursuz bir güç bakışlarımı önümdeki manzaraya sabitliyor. Gözlüklerim burnumdan aşağı kayıyor ama yerine oturtmak için parmağımı bile kıpırdatmıyorum. İğrenme duygusu içimde çalkalanıyor.

Gözlerimi vadinin dibindeki parçalanmış cesetlere dikmiş, öylece bakıyordum.

V çömeliyor ve ellerini uyluklarının arasında birleştiriyor. "Ölü gibi görünüyorlar," diye çıkarım yapıyor kaşlarını çatarak.

"Teşekkürler Kaptan Belli," diye homurdanıyor Sera, ama sesi titriyor ve elleri iki yanında titriyor. "Bunu kendimiz de görebiliriz."

V'nin kaşları birbirine yaklaşıyor ve dudakları ince bir çizgi halinde sıkışıyor. "Hayır. Yani... Yakın zamanda ölmüş görünüyorlar. Son bir ya da iki saat içinde ölmüşler gibi."

Sera o kadar hızlı dönüyor ki sarı ve pembe saçları yüzüne savruluyor. "Son bir iki saat içinde Tristan, Devyn ve Xander'ın arka bahçesinde toplu bir cinayet işlendiğini mi söylüyorsun? Hepimiz onların evinde parti yaparken mi?" Sesinin tonu neredeyse bir çığlığa dönüşene kadar yükseliyor.

"Kesin bir şey söylemek için cesetlere daha yakından bakmam gerekecek ama-"

V'nin söylemek üzere olduğu şey Jerry'nin öne atılmasıyla kesilir. Gage otomatik olarak ona doğru hamle yapar, parmakları çocuğun gömleğinin arkasını kavrar...

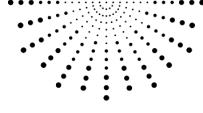
Ama Jerry düşüyor, düşüyor, düşüyor.

Yere düşmeden önce bile öldüğünü biliyordum. Gözleri geniş ve görmüyor, boş boş yüzümüze bakıyor.

Ben dehşet içinde ve midem bulanarak izlerken, göz çukurlarından kırmızı gözyaşları gibi kan akıyor.

Ceset dağına mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çarpıyor ve ardından orman bir kez daha sessizliğe bürünüyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SERAFINA

I Sadece bir saat sonra Tristan'ın küçük doğum günü partisi bir suç mahalline dönüşür.

Evine kadar yürüdüğümüzü ya da Foster'ın ikizlere mırıldandığı sözleri hatırlamıyorum. Xander önümde diz çökmüş, elleri ayak bileklerime dolanmış ve cildime yatıştırıcı daireler çizerken Devyn'in evden çıkıp mezarlığa doğru koştuğunu hatırlamıyorum. Bakışlarımı tutmaya ve sesine sakın ve huzurlu bir hava katmaya çalışırken bana ne söylediğini hatırlamıyorum.

Uyuşukluk çökerken bunların hiçbirini hatırlamıyorum.

Çoğu kişinin düşündüğünün aksine, ölüme karşı duyarsızlaşmadım. Hastaneye defalarca girip çıkmam, hayatın gerçekten ne kadar kırılgan olduğunu, en ufak bir çekişin onu nasıl tamamen koparıp ikiye bölebileceğini görmemi sağladı.

Ve o çocuğun ölüm şekli.

Yüzü şimdi bile aklımdan çıkmıyor. Gözlerimi kapattığımda, çökük elmacık kemikleri, buğulu gözleri ve terli saçları göz kapaklarıma kazınıyor. Etime işlenmiş. Ruhuma kazınmış. Bu, öylece savuşturamayacağım, öylece sakat bırakamayacağım, işkence edemeyeceğim ve öldüremeyeceğim bir sorun.

Midemdeki asit etrafa savruluyor ve kalbim boğazıma yakın bir yerde güm güm atıyor.

Adamlarım etrafımda kümelenmeye devam ediyor, bir saat önce ayrılan ve geri dönmeyen Devyn hariç hepsi. Olay yerinde olduğunu ve dalga dalga odaya akın eden FIB ajanlarına ne olduğunu açıklamaya çalıştığını hayal ediyorum.

Tristan yanımdan kısık bir inilti çıkarıyor, kolu içgüdüsel olarak benimkine sürtünüyor. Beni rahatlatmak, sıkıntımı yatıştırmak istemesinin onun doğasında olduğunu bildiğim için onu itmiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Tristan aynı şeyi diğer tarafındaki Kian'a da yapıyor; sanki hâlâ orada ve güvende olduğuna dair kendini rahatlatmak istercesine kolunu kuzeninin koluna sürtüyor. Kian dokunulmaktan korkmaya şartlanmış olsa da kurt değiştirenden uzaklaşmıyor. Aksine, Tristan'ın sunduğu platonik rahatlığı açgözlülükle kabul ederek daha da yakınına eğiliyor.

Xander önümde diz çökmüş, koyu renk gözleri yüzüme dikilmiş halde duruyor ve V omzumun üzerinde geziniyor. Orada olduğunu sadece parmaklarının ara sıra boynuma ve omzuma dokunmasından anlıyorum. Beni en çok şaşırtan da bu.

V hiçbir zaman teselli ve sahte basmakalıp sözlerden hoşlanan biri olmadı. O bana "geçmişini unut ve hayatına devam et" diyecek türden bir fae. Bunu yapmaması benim duygusal durumum hakkında ondan daha çok şey söylüyor.

Gage ve Foster diğer tarafımda oturuyor, ikincisinin kalçası benimkine dayanmış durumda. Yayıdığı sıcaklık neredeyse hissediliyor ve onun da duygularını kontrol altına almak için mücadele edip etmediğini merak ediyorum.

Yüzümün önünde, iki bronz parmak arasında tutulan bir granola bar beliriyor. O parmakların Gage'e ait olduğunu anlamak için gözlerimi kaydırmama bile gerek yok.

Sessizce, teklif edilen atıştırmalığı kabul ediyorum ve ambalajını açıyorum. Ve bu sıradan, monoton görev beni kendime getiriyor. Çikolatayı yemenin o kadar tanıdık bir yanı var ki, etrafıma diktiğim uyusukluk toz bulutları halinde dağılmaya başlıyor. Granola bar, etrafımı saran adamların rahatlığıyla birleşince, beni tekmeleyerek ve çığlık atarak şimdiki zamana geri getiriyor.

Ben Serafina Jenkins'im ve bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Gözlerimdeki lekeleri temizler gibi gözlerimi kırpttırıyorum ve oda hızla odaklanıyor. Kirişlerin üzerine serpiştirilmiş parti ışıkları. Vernikli döşeme tahtaları. Odanın ortasındaki devasa bilardo masası.

Ve FIB ajanları aceleyle eve girip çıkıyorlardı. "Sera!"

Tanıdık ses, başımı annemle babamın ve kardeşlerimin durduğu kapıya doğru çevirmeme neden oluyor.

Annem bana ulaşmak için çaresizlik içinde Xander'ı neredeyse iterek yolumdan çekiliyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküp yüzümü minik ellerinin arasına alıyor.

Annem ve babam çağrıldıklarında yarı uykudalarmış gibi görünüyor, çünkü annemin saçları sanki taramaya zahmet etmemiş gibi dağınık. Genelde bileğinde bir düzine bilezik şingirdar ama o anda bileği çıplak. Metal bileziklerin birbirine çarparak çıkardığı tekrarlayan sesi neredeyse özlüyorum.

"İyi misin? Yaralandın mı?" diye soruyor, o kadar hızlı konuşuyor ki tek kelime bile edemiyorum. "Solgun görünüyorsun, bebeğim. Yemek yedin mi? Kendini nasıl hissediyorsun? Başın dönüyor mu?"

Göğsü, sanki ağız dolusu hava emmeye çalışıyormuş gibi tıkırdıyor.

"Anne." Maddox kocaman kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyor. O da yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. Koyu renk saçları gözlerinin içine düşüyor ve yatarken giydiği lekeli eşofman altını değiştirme zahmetine girmemiş. "Bırak cevap versin."

"Cesetleri bulduğunuzu duydum," diye ekliyor Caleb, orta parmağıyla gözlüğünü burnunun daha yukarısına iterek.

Bol Teksas Üniversitesi tişörtüyle annemin omzunun üzerinden sarkan babam ona ters ters bakmak için dönüyor.

"Şu anda bunu gündeme getirmek gerçekten gerekli mi?" diye homurdanıyor.

"Eninde sonunda sorulara cevap vermesi gerekecek," diye tersliyor Cal. "Ve Sera düşündüğünden daha dayanıklıdır. Kırılmayacak." Gözlerini bana doğru kaydırıyor. "Öyle değil mi Sparkle?"

Sözlerine ve bana olan bariz güvenine rağmen, yüzüne kazınmış gülümseme yorgun ve acımasız, kişiliğindeki çatlak her zamankinden daha belirgin. Ağabeyimi severim.

ve çamurlu turtamın tadını çıkarmam için bana bağıyor. Bana acıyan ve zayıf olduğumu düşünen kardeşimden *nefret ediyorum*.

Çünkü o toplu mezarı bulduktan sonra bir anlık kontrol kaybı yaşamış olabilirim ama ben *zayıf değilim*.

"Cal haklı." Başımı belli belirsiz sallıyorum, bu küçük hareketin içinde biriken tozu bir şekilde temizlemesi için dua ediyorum. Olmadı. İşe yaramıyor. Beynim hâlâ cesetleri ilk gördüğümüz andaki kadar sisli. "Konuşabilirim."

"Konuşabiliriz," diye araya giriyor Foster, önce beni, sonra Gage'i, sonra V'yi ve en sonunda da kendisini işaret ederek. "Hepimiz oradaydık."

Bakışları sabit kalsa da sesi titriyor. Oh...siktir.

Oh, siktir, siktir, siktir.

Foster'ın da acı çektiğini fark etmemek için ne kadar bencil bir kaltak olmam gerekiyor? Ölen çocuğu *tanıdığını*?

Gage her zamanki gibi metanetli görünüyor, ve V...V.

Ama Foster? O çok tatlı. Masum. Nazik. Tüm bu ölümlere tanıklık etmenin onun için zor olduğunu hayal ediyorum.

Daha iyisini yapmalısın, Sera.

Kian'la ilgili her şey ortaya çıktıktan sonra arkadaşlarımla yanında olacağıma dair kendime söz verdim. Tatlı, ürkek Foster için. Huysuz ve soğukkanlı Gage için. Enerjik ve bazen bencil Tristan için. Cilveli, nazik Xander için. Sinir bozucu derecede otoriter Devyn için. Kırık, nazik Kian için.

Ve hatta dengesiz, sadist V. için bile.

Şimdiden nasıl sıcıp batırmış olabilirim?

İçgüdüsel olarak Foster'ın eline uzanıyorum ve güven verici bir şekilde sıkıyorum. Parmaklarımla etrafındaki kavrayışını bir an için sıkılaştırıyor, gözleri bana doğru parlıyor. Elimi son bir kez sıkıp bırakmadan önce yakışıklı yüzünü yumuşak, hüzünlü bir gülümseme süslüyor.

Caleb bir zamanlar ellerimizin değdiği yere dikkatle bakıyor, kaşlarının arasında belirgin bir kırışıklık var ama yorum yapmıyor.

Xander her zamanki gibi saygılı ve diplomatik bir tavırla, "Bildiğimiz her şeyi size anlatmaktan mutluluk duyarız," diye ekledi.

"Teşekkür ederim, İrtibat Xander," diyor annem.

Zarar görmediğime karar vermiş gibi görünüyor ve zarifçe ayağa kalkıyor.

"Pek bir şey bilmiyoruz," diye itiraf ediyor Tristan, "ama gece boyunca size eşlik edeceğiz."

"Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum." Kian'ın sözlerindeki zehir hepimizin şaşkınlıkla ona bakmasına neden oluyor. Yumruğunu açık avucuna vururken kaşları çatılıyor. "Önce seri katil, sonra seri katilin öldürülmesi ve şimdi de... bu. *Bu* her neyse. Sence bağlantılı mı?"

"Belli ki bağlantılı." V alay ediyor.

Tüm bu konuşma boyunca o kadar sessizdi ki, neredeyse burada olduğunu unutuyordum. Neredeyse. V'nin odada benimle olduğunu untabileceğimi hiç sanmıyorum. Vücudum neredeyse onunkine uyum sağladı. Şu anda bile onu tam arkamda hissedebiliyorum, tüm dünyamı parçalamakla tehdit eden uyumsuz bir kaos gücü.

"Tesadüflere inanmam," diye ekliyor.

Xander babamın yanında durduğu yerden Fae prensine etkilenmemiş bir bakış atıyor. "Lütfen söyle bana, neye inanıyorsun?"

"Kedicik," diye cevaplıyor V önsöz olmadan. Bir şey düşünüyormuş gibi duraksıyor ve "Ve kan" diye ekliyor.

"Yavru kediler ve kan mı?" Caleb'in burnu kırışır. "Ne gibi bir ortak noktaları var?"

Yanaklarım ısınıyor ve birden tırnaklarımı özellikle heyecan verici buluyorum.

Ağabeylerimin ve ailemin bilmesini istediğim son şey V'nin bana taktığı lakabın Kedicik olduğu... ve psikopat adamın kan fetişi olduğu. Ona acı verebilecek tek kişinin ben olduğumu düşünürsek, bilmem gerekir.

Onu ısırmamdan hoşlanıyor.

Muhtemelen biraz fazla.

Tamam, dürüst olalım, ben de seviyorum. Ama sapkınlıklarımı kesinlikle kardeşlerim ve ebeveynlerimle paylaşmıyorum - aile üyelerinin birbirlerine söylememesi gereken bazı şeyler var. Ve bıçağımı ona saplarken seksi fae prensini inletmekten hoşlanmam da bu listede oldukça üst sıralarda yer alıyor.

Kian, Tristan'ın yanında oturduğu yerden homurdanıyor ve gözlerini bana doğru çeviriyor.

Aman Tanrım.

Havadaki şehveti hissedebiliyor mu? V'nin hazırlıksız yorumunun beni ne kadar uygunsuz bir şekilde tahrik ettiğini anlayabiliyor mu?

Eğer yüzünü süsleyen sırtıma herhangi bir gösterge ise...o zaman evet. Evet, yapabilir.

Xander, V cevap verip beni daha fazla utandıramadan konuyu değiştiriyor.

"V şaşırtıcı bir şekilde haklı," diye yumuşar. V, Xander'ın 'şaşırtıcı' kelimesini kullanmasına homurdanır ama Xander onu duymazdan gelir. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama tüm bu örneklerin ortak noktası nedir?"

"Ben." Cevap vermeden önce soruyu düşünmeme bile gerek yok. "Seri katil benim yaşımdaki kızların peşindeydi, doğru mu? Çünkü beni arıyordu." Buz gibi bir şey zehirli bir yılan gibi midemde gezinirken alt dudağımı çiğniyorum. Suçluluk duygusuna çok benziyor ki bu çok saçma. O kadınları ben öldürmedim ve kendimi suçlamaya başladığım anda içinden çıkamayacağım bir çukura düşeceğim. "Ve sonra seri katil odamda ölü bulundu."

Etrafımdaki diğer insanlar donup kaldılar, hepsi sözlerimi anlamaya çalışırken hareketsiz kaldılar.

"Cesetler bizim arka bahçemizde bulundu, sizinkinde değil," diye nazikçe işaret ediyor Tristan, bir kez daha kolunu benimkine sürterek.

"Ama cesetleri bulan Kitten'dı," diye karşı çıkıyor V. "Eğer biri benim kediciğimle uğraşıyorsa..." Alçak bir hırıltıyla kesiyor ve omzumdaki eli neredeyse acıtacak şekilde sıkıyor. Derin bir nefes aldıktan sonra, sanki nefesini düzenlemeye çalışıyormuş gibi, devam ediyor. "Eğer biri kediciğimle uğraşıyorsa, kediciğimi *takip ediyorsa*, o zaman ikinizin... yakın olduğunuzu bileceklerdir." Tristan'a başını sallıyor. "Ve burada her zaman bir doğum günü partisi verdiğinizizi."

"Ama cesetleri herhangi birimiz bulabilirdik." Gage bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor ve saç tellerinin her yöne doğru uzamasına neden oluyor. Dirsekleri dizlerine dayanana kadar öne eğiliyor ve avuçlarını yüzüne sürüyor. "Bunun Sera'yla bir ilgisi olması gerekmiyor."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," diye homurdanıyor V.

Sanki dişlerini sıkıyor gibi.

"Xander araya giriyor ve psikopat prensin güvenliğini önemseyen tek kişinin kendisi olduğunu ima ettiğini düşünüyormuş gibi V'ye bir kez daha soğuk bir bakış fırlatıyor.

Annem her zaman üzerinde taşıdığı bıçaklardan biriyle endişeleniyor - çocukluğumdan beri sahip olduğu sinirsel bir tik. Kaşları çatılan babamla endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyor.

"Ölümlerin birbiriyle bağlantılı olup olmadığını bilmiyoruz," diyor sonunda. "Ama V haklı. Eğer bağlantılı değillerse bu büyük bir tesadüf."

Sanki birkaç dakika içinde sıcaklık yüz derece düşmüş gibi hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve kollarımı kendime sarma isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum.

Foster, sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi, elimi tekrar avucunun içine alıyor. Parmakları geçici olarak **benimkilerle** oynuyor ve bana dokunduğu yerden avucuma ve koluma ateş yalamaları yayılıyor.

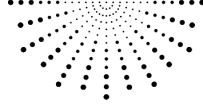
"Bunun benim bir skinwalker olmamla bir ilgisi var mı?" Geçici bir girişimde bulundum.

Kraliçe Marianna bana mirasıyla ilgili gerçeği söyledikten hemen sonra, bunu erkeklere itiraf ettim. Bana kimseye güvenmememi söyledi, arkadaşlarıma bile, ama o kimdi ki bana ne yapacağımı söylüyordu?

Onu tanıımıyordum ve hala da tanıımıyorum ama çocuklar en başından beri benim arkadaşlarımdı. Onlara hayatım pahasına güvenebileceğimi ruhumda hissediyorum. Sayamayacağım kadar çok kez çuvallayan Tristan'a bile.

"Bilmiyorum tatlım," diye yatıştırır annem. "Ama bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SERAFINA

"A "Anlaşılan seks hayatı kazanmak seni zayıflatıyor, Sparkle," diye alay ediyor Caleb, beni yere serdikten sonra kendimi ayağa kaldırırken

kırbacının iyi yerleştirilmiş bir vuruşuyla. O silahtan nefret ediyorum. "O çocuklar zaten senin zamanına değmez. Özellikle de sana tüm eğitimi unutturuyorlarsa."

Hırlayarak ayaklarını altından çekiyorum, böylece üzerine atlamadan önce nefes nefese yere düşüyor. Maddox'un ulaşamayacağı bir yere savrulmadan önce dizlerimi kullanarak diyaframını çiviliyorum ve yakalama girişimi sırasında havanın kulaklarımın yanından hışırtıyla geçtiğini hissediyorum.

"Bilmiyorum Cal," diye takılıyor Maddox, bugün saatlerdir yaptığımız antrenman yüzünden biraz nefes nefese kalmış olmasına rağmen sesi derin bir gümbürtüyle çıkıyor. Ter, siyah saçlarını yanaklarına ve alnına yapıştırıyor ve tişörtü geniş vücuduna yapışıyor. Kokudan bahsetmiyorum bile... "Bazıları oldukça güzel. Onun artıklarını asla alamayacak olmam çok kötü."

Atlatmak için yuvarlanmam gereken bir yıldız fırlatırken bile titriyor.

Fae olarak ortaya çıkmanın iyi bir yanı, eğitim sırasında birbirimize verdiğimiz herhangi bir zararın, Gage veya ailemin iyileştirme yeteneklerine sahip fae arkadaşlarından biri sayesinde anında iyileşmesi.

Bir yanımda, yıllar boyunca arkadaşlarının tuhaflıklarını gözden kaçırdığım ya da yanlış anladığım için kendimi tekmeledi. Ailem gibi onları da her zaman tuhaf buldum ve Addams ailesi hakkında her şeyden çok şaka yaptım.

Büyünün gerçek olabileceği ve algıladığım şeylerin tesadüften fazlası olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti. Mesela ailemin bir arkadaşı olan Logan'ın bir Griffin olduğu ortaya çıktı.

Yoksa Griffin Shifter mı? Hah.

Süperlerin isimlendirilmesinde tüm bunların nasıl işlediğinden tam olarak emin değilim. Bir ara sormam gerekecek.

Zaten boğazıma yeterince ders tıklanmamış gibi.

Her neyse, adamın hırlama veya hırlama alışkanlığı var ve ben onu sadece garip bir ördek olarak düşündüm. Adamın aslında bir kuş ve aslan kombinasyonuna dönüştüğünü ve bu seslerin sinirlendiğinde veya kavga ettiğinde bir griffin olarak alışkanlıklarının bir parçası olduğunu hiç düşünmedim. Bazı şeyler sadece içgüdüsel, özellikle de kavga söz konusu olduğunda.

"Sanki sana dokunacaklarmış gibi, Madd," diye karşılık veriyorum, kusursuz bir yuvarlak tekme atmadan önce ağırlığımı kaydırıyorum ve onu yere düşürüyorum. Tekmenin açısını değiştirerek onu Caleb'e çelme takacak kadar geriye gönderdim ve her ikisinin de kendilerini toparlamaya çalışırken bir yığın haline gelmelerini sağladım. "Ve ben zayıf değilim."

Bir bıçak savuruyorum ve ucunun Caleb'in kafasının hemen ötesine saplanmasına izin veriyorum, bunun titreşimini ve uyarısını hissedeceğini biliyorum.

Alay edilmeme rağmen, kardeşlerimin kışkırtmalarını tekmelemeye devam ederken göğsüme sıcaklık doluyor. Genetik olarak onların kız kardeşi olmayabilirim ama onlar sonsuza dek benim kardeşlerim ve kendilerini bu konumdan kurtarmak için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Ve bana meydan okuduklarında bu onlar için işkence anlamına geliyor.

Bugün eve döndüğünde annemle antrenman yapmayı bekliyordum ama o ve babam Devyn'le birlikte Tristan'ın partisinde tam olarak ne olduğunu ve kurbanlardan bazılarının kim olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Annem bir başka yerel tehlike yüzünden çılgına dönmüş durumda. Babamla konuşurken duydum.

cinayet oranının bu kadar yüksek olmasını isteseydik St. Louis'e taşınırdık. Yorumlar için de onu suçlayamam.

Kendimi biraz Cehennem Ağızına inmiş gibi hissetmeye başlıyorum, gerçi ben kesinlikle bir avcı değilim. Eğer lordlar ve leydiler, Gözetmenler'in Buffy'yi kontrol etmeye çalıştıkları gibi hayatımın her yönünü kontrol edebileceklerini sanıyorlarsa, onları kaba ve ölümcül bir sürpriz bekliyor demektir.

Ve sadece benim tarafımdan değil. V'nin de bu aksiyona katılmaktan çok mutlu olacağından eminim.

Hâlâ diğerleriyle iyi iletişim kuramıyor ama Tristan'ın doğum günü partisinde ortaya çıkması onu diğerleriyle sosyal bir ortama soktu.

-daha normal-adamlar ve kan dökülmeden sona erdi.

Pekala. Tamam. Kan dökmesiyle sonuçlanmadı, bu da psikopat öğretmenim için umduğumdan daha iyi.

Adam küçük kız kardeşine karşı bile psikopat.

Sert bir darbe yüzüme sertçe çarpıyor ve beni mankenlerden birinin üzerine uçuruyor. Darbenin basıncıyla yuvarlanırken bir an için gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, uyum sağlarken başka bir saldırıyı engellemek için bıçaklarımı sekiz şeklinde sallarken bile vücudumun bunu işlemesine izin veriyorum.

Belki de şu anda kardeşlerimin beni kanlı bir şekilde dövmesine izin verdiğim ve karşılığında onlara aynısını yaptığım için psikopat olmaktan bahsetmek için çok fazla yerim yok...

Dikkate alınması gereken bir şey.

Onları içnedenlik haline getirmeyi bitirdikten sonra yani.

Annemler geldiğinde üçümüz de terli, kanlı ve biraz da bitkin durumdaydık; kullandığımız açık hava antrenman alanından ayrılıp eve doğru ilerlerken araba yolundan gelen araba sesi bizi ele veriyordu.

Caleb burnuna attığım son tekmeden akmaya devam eden kanı durdurmaya çalışarak, "En azından annemin yemek pişirmeyeceği kadar geç oldu," diyor.

Bir an durup onu düşünüyorum, gözlerim kısılıyor. "Bir dakika. Siz daha önce şifacı gördünüz mü?"

Yıllar boyunca kardeşlerime indirdiğim darbelerin bir listesini yapıyorum. Elbette, onların yaraları var, ama benim de

Özellikle Caleb'ın burnunu kırmak için, özellikle de beni kızdırdığında. Burnunun her zaman mükemmel bir şekilde düz iyileştiğini daha önce hiç fark etmemiştim.

Suçlu bir kızarıklık yanaklarına yayılıyor, zaten sahip olduğu kan ve morlukların altını çiziyor.

"Seni kibirli dolandırıcı," diye tıslıyorum ona, bacaklarına yandan vurarak tökezlemesine neden oluyorum. "Daha güzel görünmek için *burnunu* düzelttirdiğine inanamıyorum!"

Maddox homurdanarak yanımızdan geçip eve doğru ilerliyor. "Sanki tamir ettirdiği tek şey bu mu?"

Homurdanma sırası bende, onu takip etmek için döndüğümde örgülü saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum.

"Akşam yemeğinde Çin yemeği yememiz için babamı ikna edebilir miyiz? Uzun zamandır yememiştik ve ben patates kızartması istiyorum," diyorum, düşündükçe ağzımın suyu akıyor.

Zor bir antrenman yaptım ve karbonhidrat istiyorum, o yüzden beni dava et.

Madd omzunun üzerinden, yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Şu Asya füzyon mekanını seviyor," diyor. "Baharatlı bir suşi dürümleri varmış, çok beğenmiş. Gerçi buradaki kekler Kaliforniya'da yediğimiz keklerin yerini tutmadığı için hâlâ surat asıyor."

"Ah, zavallı adam, yoksunluğa giriyor," diye takılıyorum.

Yine de çok fazla bir şey söyleyemem. Ben de kekleri özledim. Gage'in beni sürekli şekerle doldurma takıntısı bir yana, bölgeyi keşfetmek ve nefis ikramlar için daha önce yaptığım gibi özel noktalar bulmak için çok fazla zaman ayırmadım.

Yeni okuluma alışmak, hastalığım, fae olduğumu öğrenmek, tüm ekstra derslerimle çok meşguldüm...

Son birkaç hafta içinde başardığım her şeyi düşünmek bile zihnimin dönmesi ve yorgunluğumun antrenmanımızdan çok daha derin olması için yeterli.

Bazen omuzlarımdaki eski ve yeni tüm beklentilerin altında ezildiğimi hissediyorum.

En azından şimdi, erkeklere karşı hissettiklerim zaman zaman kafamı karıştırırsa da etrafımda arkadaşlarım var. Ve önümde benzersiz ama ilginç bir gelecek var. Sanki ben

kendimi her zaman kitaplarda kaçırmaktan hoşlandığım büyüdü dünyalardan birinde bulmayı hayal etmedim. Yine de bazen bu yeni dünyayı öğrenmenin gerçekleri ve yapılması gereken karmaşık, günlük ayarlamalar bir hazineden çok bir yük oluyor.

"Selam t a t l ı m ," diye mırıldanıyor annem, alnıma hafif bir öpücük konduruyor ve yanağımdaki kanı ya da kiri siliyor. "İyi çalıştın mı?"

"İyi geçti," diye gülümseyerek onayladım ve babamın sıkı sarılışını kabul ettim.

Gözlerimi kapatıyorum, kollarımı ona doluyorum ve ondan pompalandığını hissettiğim sevgiyi içime çekiyorum.

Ailemle aramız hala gergin ve bunun bir süre daha devam edeceğinden eminim. Onları daha az sevmiyorum ve hatta mantıklı bir bakış açısıyla neden bazı şeyleri benden sakladıklarını anlayabiliyorum. Bizden.

Kardeşlerime bakıyorum, onların cevaplarının da geçmişte olduğundan biraz daha soğuk olduğunu fark ediyorum, ancak ikisi de ebeveynlerini küçümsemiyor ve akşam yemeğini konuşmak üzere eve girerken hemen katılıyorlar.

"Bir şeyler pişirmeliyim," diye ısrar ediyor annem. Hepimiz mutfakta toplanırken alt dudağını çiğniyor ve parmağını çenesine vuruyor, elimizde ne var diye düşünürken dolapları dikkatle inceliyor. "Tofu tacos için bir tarif buldum."

Caleb abartılı bir öğürme hareketi yapıyor ve ben de ona atmak istediğim gülümsemeyi yutuyorum.

Dışarıda bu tarifi uygulayabilecek pek çok aşçı olduğunu biliyorum. Annem kesinlikle onlardan biri *değil*. Eğer bir daha tofuya bakmak zorunda kalmazsam, mutlu olacağım. Aslında aynı şeyi çoğu sebze ve hatta rahat yiyecekler için de söyleyebilirim. Annem en son lazanya yaptığında ve erişte yerine yosun kullandığını, peynir yerine öğütülmüş fındık ve çilek olduğunu, üzerine domates sosu yerine avokado ve *kuru erik* eklediğini doğruladığında...

Evet, bu bir daha mideme indirebileceğimden şüphelendiğim bir "rahatlatıcı" yiyecek.

Babama yalvaran bir bakış atarak, "Biz Asya yemeği düşünüyorduk," diyorum. "Potsticker. Suşi. Edamame. Her şey mi?" Cleo'nun en iyi taklidini yapıyorum, o da fırının yanındaki ısıtma deliğinin önünde uyukladığı yerden kendi uykulu onay havasını ekliyor.

Babam sırtıyor, burnunun üstündeki gözlüklerini düzeltmek için uzanıyor.

"Suşi yiyebilirim," diye itiraf ediyor, annemi kucaklıyor ve başına bir öpücük konduruyor, annemi kucağında sallarken bilezikleri ve boncukları neşeyle şıngırılıyor.

Onları izlerken göğsüm en iyi şekilde ağrıyor. Büyürken hiç şüphe duymadığım bir şey varsa o da annemle babamın birbirlerini ne kadar sevdikleridir. Birbirlerine duydukları sevgiyi bizden asla gizlemediler ve ben de gelecekteki eşimde tam olarak bunu istiyorum. Her günü biraz daha parlak kılan o açık, saf, tüketen sevgi türü.

Annem iç çekerek onun kollarında rahatlıyor. "Tamam. Asya'yı alacağız."

Kardeşlerim bir çığlık attı ve menüye bakmak için telefonlarını çıkardılar.

"Ama sebze de getir!" diye emrediyor bana bakarak.

Hey, annem pişirmediği sürece, kesinlikle sebze yapabilirim.

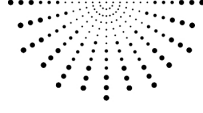
"Biri bu siparişe baharatlı edamame eklese iyi olur," diye talepte bulunuyorum, tezgahın üzerine zıplıyorum, bacaklarım dolaplara doğru sallanıyor.

Emirler tartışılırken, reddedilirken ya da kabul edilirken çekişmeler başlar.

Dünyam çılgın, stresli ve hatta korkutucu olabilir. Ama ailem var. Ve arkadaşlarım.

Arka bahçelerimizdeki cesetler bir yana, ben şanslı bir kızım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DEVYN

I Masamın üzerine yayılmış dosyalara odaklanmadan önce çenemdeki kirli sakalı kaşıdım.

Patron bana Sera'nın yatağında ölü bulunan suikastçının potansiyel kimlikleriyle ilgili bir düzineden fazla dosya verdi, ancak bu pisliklerin hiçbirinin şüphelimiz olmadığını kesin olarak biliyorum. Elbette, sabıka kayıtları bir mil uzunluğunda olan pislikler, ama *benim* pisliklerim değil.

O katil herifin kimliğini bulabilirsem, diğer parçaların da yerine oturacağını biliyorum.

Olabilir.

Umarım.

Muhtemel

en.

Muhtemel

en.

Masamdaki diğer kağıt parçası ise toplu mezarda bulunan kurbanların bir listesi. Bir toplu mezar... ailemin kendi arka bahçesinde bulunan. Tahta masanın kenarını kavrarken öfke, alçak ve sabit bir his olarak bedenimi sarıyor.

Birisi ailemi hedef aldı, lanet olası eşimi ve elimizde yeni bir ipucu yok. Yeni bir bilgi yok. Kesinlikle hiçbir şey. Daha fazla insan hayatını kaybederken biz aptallar gibi parmaklarımızı oynatıyoruz.

Kurbanlarımızın yaşları, ırkları, türleri ve cinsiyetleri farklı. Benim söyleyebileceğim bariz bir bağlantı yok. İlk başta, Foster ormandaki çocuğu liseden tanıdığını itiraf ettiğinde, *bunun* ortak payda olduğunu düşündüm. Eski katil genç kadınların peşindeydi, belki bu katil de lise çağındaki çocukların peşine düşerek benzer bir yaklaşım izliyordur. Ama... hayır.

En yaşlı kurban seksen beş, en genci ise on altı yaşındaydı. Hepsi lanet olası ülkenin farklı yerlerinde yaşıyordu, farklı türlerdendi ve kesinlikle hiçbir ortak noktaları yoktu. Bu yüzden kayboluşları arasında bir bağlantı kuramadık.

Eğer Michigan'daki küçük bir kasabada bir düzine fae kaybolursa, insanlar sorular sormaya başlayacaktır. Ya ülkenin çeşitli eyalet ve şehirlerinde bir düzine fae kaybolursa? Bu parçaları bir araya getirmeyi düşünmedik bile.

Düşünmeye, her şeyi bir araya getirmeye çalışırken elimi karmakarışık siyah saçlarımın arasından geçiriyorum.

Neyi kaçırıyorum? *Bir* şey olmalı - belki de tüm görüntüyü gösterecek *bir* yapboz parçası. Ama neyi kaçırdığımı bilmediğim için ne arayacağımı da bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Her şeyi daha da kötüleştiren şey ise fae'lerin ölüm nedeni.

Laboratuvarımızın daha fazla araştırma yapması gerekiyor -hepimizin isteyeceği son şey kitlesel bir panik başlatmaktır- ama eğer haklılarsa...

Sonra binlerce yıl önce Fae'leri öldüren virüs, hepimizi dünyamızı terk etmeye ve Dünya'ya seyahat etmeye zorlayan virüs geri döndü.

Birisi onu silah haline getirmiş.

Bu düşünce, buzla kaplanmış bir parmağın ucu gibi sırtımdan aşağı soğuk bir korkunun kaymasına neden oluyor. Elimi masamın kenarına sıkıştırırken tüm vücudumla titriyorum, ahşap ona kötü muamelemi protesto eden bir gıcırta çıkartıyor.

Bir şekilde Sera'nın tüm bu olaylarda bir rolü var ama o rolün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Deri gezgini olmasıyla bir ilgisi var mı? Bu tür doğaüstü varlıkların ne kadar nadir olduğunu herkesten iyi bilirim. Nadirden de öte... Biz onların soyunun tükendiğine inanıyorduk. Onun tüm varlığı imkansız olmalı. Ailesinin ona ne söylediğini biliyorum - kraliçe adına bir görev için fae alemine girdiklerinde bulunduğunu - ama bu hikayede o kadar çok boşluk var ki, suyla dolacağını ve sonra okyanusun derinliklerine batacağını biliyorum.

Sera, halkımızın çoğunu öldüren bir virüsten nasıl kurtuldu? O bir bebektir, Tanrı aşkına, yine de bir şekilde evlatlık ailesinin onu kurtarmasına yetecek kadar uzun süre hayatta kalmayı başardı?

Evet. Bu saçmalığa bir saniye bile inanmıyorum.

Masayı ölümüne kavradığım elimi isteksizce bırakıyorum ve bulabildiğim en yakın nesneye -ki bu bir tükenmez kalem oluyor- uzanıyorum.

Masalarından birini kırarsam patron tam anlamıyla taşaklarımı koparır, ama bir kalem? O lanet şeyi gönlümce kırabilirim ve kimsenin de bundan haberi olmaz.

"Devyn?" diye soruyor yumuşak bir ses ofisimin açık kapısından ve Adele Morrison'ın elinde iki fincan kahveyle orada dikildiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Adele devriye polisi olarak görev yapmaktadır, çünkü rütbesini yükseltmek için hiçbir isteği ya da motivasyonu yoktur. Masa başında oturmaktan, kağıtları itmekten ve dosyaları düzenlemekten memnun. Bence bunun nedeni bizim dünyamızdan, içindeki insanlardan ve işinin gerektirdiği sonuçlardan korkması. Yine de tatlı, yumuşak dilli ve çabuk gülümseyen biri.

Kısa bir süre çıktık ve bir zamanlar Adele'in yumuşak, nemli yüz hatları ve parlak turuncu saçlarıyla hoş, hatta güzel olduğunu düşünmüştüm. Uzun boylu ve kıvraktı, kum saati gibi bir vücudu ve uğruna ölünecek kıvrımları vardı.

Ama kadınlarımın kısa, sarışın ve alıngan olmasını tercih ettiğime inanmaya başlıyorum.

Kahve fincanlarından birini uzatarak ofisime doğru ilerlerken bana ürkek bir gülümseme sunuyor.

"Buna ihtiyacın olduğunu düşündüm," diye itiraf ediyor utangaç bir kızarıklıkla. "Dün gecedan beri ofisinizden çıkmadınız."

Bir fincan kahveyi biraz tedirginlikle kabul ediyorum, sanki bir içkiden daha fazlasını kabul ediyormuşum gibi hissediyorum.

Adele ile olan romantik ilişkim sadece birkaç ay sürdü, Serafina'yı görmeden çok önce. Havai fişeklerin, midemde kelebeklerin, beni alevler içinde bırakmakla tehdit eden cızırtılı bir kimyanın olmadığını çok erken fark ettiğimde Adele'den ayrıldım. Tatlı ve güzeldi - ve yatak odasında benimle deneyler yapmaya fazlasıyla istekliydi - ama hepsi bu.

"Teşekkür ederim, Adele." Kahvemden bir yudum alıyorum ve irkildiğimi zar zor gizliyorum.

Kahretsin, mükemmel bir fincan kahveyi anormal miktarda krema ve şekerle mahvetti. Yemin ederim tadı artık tatlı gibi.

Yine de onun dikkatli ve keskin gözleri altında bir yudum daha alırken yüzümün buruşmasını gizlemeye çalışıyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Dünyayı umursamadan ofisime -özel alanıma- doğru ilerlemeye devam ediyor.

Kaçmak isteyen sözcükleri ısııyorum, ona kaba davranmamam gerektiğini biliyorum. Varlığımın her zerresi dişiyi yolumdan çekmem için bağılıyor olsa bile, bu ben değilim. İçimdeki canavar, duygularla beslenen canavar, hissedilebilir dalgalar halinde yaydığı şehveti alıyor. Kaçmak isteyen hırıltıyı geri püskürtmek zorundayım.

"Gizli bir konu," diye devam ediyorum, içimdeki her şey yerimden fırlayıp binayı terk etmek istemesine rağmen sesimi yumuşak tutuyorum.

"Oh, gerçekten mi?" Masamın arkasına geçip manikürlü elini omzuma koyuyor ve göğüslerinin gömleğime değeceği kadar yakınımaya eğiliyor.

Turuncu saçları öne doğru dökülüp yanağımı gıdıklıyor ve bir anda etrafım ezici çiçek parfümü ve leylak rengi vücut losyonu kokusuyla sarılıyor.

Sera'nın tatlı, doğal kokusu gibisi yok.

Her şeyden çok onun kokusu beni ayağa fırlatıyor ve masanın etrafından dolanarak aramızdaki mesafeyi açıyor. Yüzü düşerken ve gözleri acıyla parlarken içimdeki çekintiyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sikeyim.

Ben öyle bir adam değilim. Kaderimdeki eşi buldum diye kadınları aşağılamam ya da düşüncesiz bir pislik gibi davranmam. Ama içimdeki canavar ondan mümkün olduğunca uzaklaşmamı istiyor. Başka bir kadının kokusunun havayı kirletmesini istemiyor.

Ve kesinlikle Sera'nın parfümünü üzerimize koklamasını ve sonuçlara atlamasını istemiyor.

Göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum, içgüdüsel kaçma tepkimi bastırmaya çalışıyorum, Adele'in acısı boğazımı bir darağacı gibi sarıyor, derimi kan çekecek kadar derin kazıyor.

"Sana saldırmayacaktım Dev," diye fısıldıyor üzüntüyle. "Sadece sohbet ediyordum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak "Biliyorum," diye huysuzca cevap veriyorum. Sonra bu duruşun ne kadar savunmacı görüldüğünü fark ediyorum ve kendimi derin, sakinleştirici nefesler almaya zorlayarak kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum. İşe yarayıp yaramadığından emin değilim, özellikle de Adele'in yüzü sıkışıp gerildiğinde, ama zihnimi toz bulutu kaplamadan düşünmemi sağlıyor. "Özür dilerim. Ben sadece senin şehvetini hissettim."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

Lanet olsun. Sesindeki acı neredeyse beni mahvediyordu. Kendimi lanet olası bir pislik gibi hissediyorum.

Kafamda dolaşan pek çok düşünceden birini dile getiremeden devam ediyor: "Son birkaç haftadır bunu çok düşünüyordum. Bizi yani. Ve ben denemek istiyorum-"

"Eşimi buldum," diye ağzımdan kaçırıyorum, kelimeleri geri almayı bile düşünmeden ağzımdan kaçıyor. Dikkatli ve temkinli olmam gerektiğini biliyorum ama itirafın tadı dilimde cennet gibi. Adele'in verdiği berbat kahveden kesinlikle daha iyi. "Eşimi buldum ve o mükemmel. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim ve isteyebileceğim her şey o. Bunun senin için adil olmadığını ve kendimi bok gibi hissettiğimi biliyorum ama-"

Adele başını hafifçe sallayarak bir elini havaya kaldırıyor. Önce hıçkırıklarının şiddetiyle vücudunun titrediğini düşünüyorum ama sonra fark ediyorum ki... gülüyor. *Kahkahalarla gülüyor*, başını geriye atarken gözleri yaşıyor.

"Benden özür dilemene gerek yok Dev. Tanrım, biz birlikte değiliz ve aylardır da birlikte değiliz." Omuzlarımdaki gerginlik bir süzgeçteki su gibi durmadan akıp giderken kıkırdamaya devam ediyor. "Seninle flört ederken kafamı ısırmadığına şaşırdım doğrusu. Eş bağının insanı zorladığını ve mantıksız davranmasına neden olduğunu biliyorum."

"Evet...şey..." Omuzlarımı mahcup bir şekilde silkerken parmaklarımı obsidyen buklelerimin arasından geçiriyorum. "Çiftleşme bağı henüz sağlamlaşmadıysa olmaz."

Oh, lanet olsun. Az önce bunu yüksek sesle mi itiraf ettim?

Lanet bir kız öğrenci gibi kızarmamak için dua ediyorum, ama Adele'in gözleri açılıp ağzı mükemmel bir O şeklinde açıldığında, kızardığımı fark ediyorum.

"Vay anasını. Eş bağını henüz tamamlamadın mı?" diye soruyor, dehşetle.

Buna ne diyebilirim ki? Arkadaşımın hâlâ lisede okuduğunu, dünyamızı daha yeni öğrendiğini ve şehirde bulunduğu birkaç hafta içinde sayısız katilin hedefi olduğunu ona nasıl söyleyebilirim?

"İşleri ağırdan alıyoruz," diye karar verdim sonunda, gülümsemesi genişleyince kaşlarımı çattım.

"Onu çok seviyorsun," diye şakacı bir sesle şaka yapıyor.

"Siktir git Adele," diye homurdanarak kendimi sandalyeme geri attım ve yanaklarımdaki ateşin sönmesini diledim.

Adele kıkırdıyor ve ofisimin kapısına doğru ilerlemeye başlıyor, ama sonra eli kapı kolunda duraklıyor. Yüzünü tamamen bana dönmese de omzunun üzerinden bana bakmak için hafifçe dönüyor. Gözleri yere kilitlenmiş durumda.

"Dev?"

"Evet?"

"Bu kızın kim olduğunu bilmiyorum ama senin gibi bir eşe sahip olduğu için çok şanslı olduğunu biliyorum." Sesindeki samimiyet kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. "Sen iyi bir adamsın, en iyilerden birisin."

"Üzgünüm-"

"Sakın özür dilemeye kalkma." Başını bir kez sallıyor, turuncu saçları hareketle birlikte sallanıyor. "Bana hiçbir zaman

ya da bana herhangi bir vaatte bulunmadı. Belki bir gün... Onunla tanışabilirim?"

Şimdi onun eğlencesinin tadını alabiliyorum, şehvetinin hissi hala orada, ancak onun neşesi ve kaderimdeki gerçek sevincin altında soluk.

Sera'nın eski kız arkadaşım ile tanışacağını düşününce gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum. Sera'yı tanıyorum, anında Adele'le arkadaş olur ve ikisi de tüm zamanlarını benim hakkımda dedikodu yaparak geçirirler. Geçmişim tarafından tehdit edilecek türden bir kadın değil.

Ayrıca, tehdit edilecek *bir* şey yok. Sera benim sahibim, kalbim, bedenim ve ruhum. Sunduğum her şey onun olacak.

Sadece bunun farkına varması gerekiyor. "Kesinlikle," diye söz veriyorum Adele'e.

Sonunda başını kaldırıp tamamen bana bakıyor, yüz hatlarını yumuşak bir gülümseme süslüyor. "İnkâr etme bile, Devyn. Sadece onu düşünürken nasıl göründüğünü görüyorum. Eğer bu aşık bir adamın yüzü değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Elimdeki kalemi kafasına doğru fırlatıyorum ve o da gülerek aceleyle ofisimden çıkıyor, kapının arkasından çarparak kapanmasına izin veriyor.

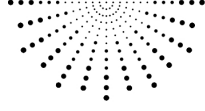
Belki Adele haklıdır. Belki de Serafina Jenkins'e şimdiden yarı yarıya aşık olmuşumdur. Sadece eş bağından dolayı da değil. Bu alıngan, hassas, koruyucu, kırılgan, ölümcül küçük bilmeceye aşık oluyorum ve onun yoluna düştüğümünden beri düşüncelerimi tüketiyor.

Şimdi tek yapmam gereken Sera'yı ve ailemin geri kalanını nasıl güvende tutacağımı bulmak.

Ağır bir iç çekişle başımı eğiyorum ve bana verilen tüm belgeleri incelemeye devam ediyorum. Bu kağıtların arasında bir yerde bir ipucu var. Takip etmem ve çözmem gereken bir ipucu.

Ve katil Serafina'yla sadece alay etmek istemediğine karar vermeden önce o ipliği bulmam gerekiyor... onu bitirmek istiyorlar.

ALTINCI BÖLÜM

SERAFINA

"Y Fae olmanın ve Tristan'ın arka bahçesinde bir toplu mezar
keşfetmenin hariç tut Biz itibaren ev ödevi,"
I Mırıldan,

ders kitabımı huzursuzca karıştırıyordum.

Calculus'u hiç sevmedim değil, ama büyülü bir varlık olduğumu
bildiğimden, bana verilen ödevleri tamamlamak için hiçbir eğilimim yok.
Fae Tarihi bile *Calculus*'tan daha ilginç ve Avril ile derslerim sırasında
uyukladığım günler oldu.

Belki yönetimi, beni bazı Fae sınıflarına geçirdiklerinde Calculus dersimi
kaldırmaya ikna edebilirim...

Oflayarak kitabımı kapattım ve şakaklarıma masaj yapmak için
sandalyeme yaslandım, sakız pembesi hırkamın ince kolları yüzüme
sürtündü. Bugün okul uzun sürdü ve akşam V ile dersim var. Genelde
kardeşlerimden biri beni almaya gelirdi ama Avril beni otele bırakma
nezaketini gösterdi, gerçi bunu yaptığında kıvranmaktan kendimi
alamıyorum.

Kardeşiyle yakınlaştıktan sonra biriyle gündelik sohbet etmenin biraz
tuhaf bir yanı var.

Belki de sadece V olduğu içindir.

Psikopat, dengesiz, kana susamış V, tek bir bakışıyla bile kanımı kaynatıyor.

Ayrıca, zihniniz ölüm ve cinayetle meşgulken *herhangi bir şeye* odaklanmak son derece zordur ve bu benim sevdiğim türden bir ölüm ve cinayet değildir.

Zavallı çocuğun ölümünü artık tüm okul biliyor ama kazara aşırı dozdan öldüğü örtbas edildi. Lanet olası bir aşırı doz. İnsanların bu saçmalığa nasıl inandıkları hakkında hiçbir fikrim yok, ama kimse bir şikayette bulunmadı. Sanırım büyük, korkunç dünyanın onlara zarar veremeyeceği küçük baloncuklarında yaşamaktan memnunar.

Defterim seri katil, seri katilin katili ve toplu katliam hakkında bildiğim her şeyle dolu. Belli ki akrabalar, ama nasıl? Benimle olan bağlantıları dışında tabii ki.

Tanrım, sanki bana çalışmadığım bir sınav veriliyor ve tamamlamak için sadece bir saatim varmış gibi hissediyorum. Bu sinir bozucu. Cevap elimin altında, bunu biliyorum ve tek yapmam gereken uzanmak.

"Serafina!"

Tiz ses beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve maksi eteğimin etekleri baldırlarıma sürtünerek koltuğumda kayıyorum.

"Candy," diye selamlıyorum, bal kahvesi saçlarını özenle Fransız kıvrımıyla geriye atmış kız kütüphanenin koridorlarında aceleyle ilerlerken zayıf bir gülümseme deniyorum.

Aramızdaki ilişkiler haftalardır gergindi, ancak ilk tanıdığım ve okula uyum sağlama yolum olduğu için ondan uzaklaşmak benim için zordu. Okula ilk geldiğimde arkadaş canlısı ve yardımsever olmasına rağmen, özellikle erkeklerle etkileşimlerim söz konusu olduğunda birkaç bakış, keskin yorumlar ve kötü bakışlar yakaladım.

Gözlerinden yayılan duygunun kıskançlık mı, haset mi, yoksa saf, kör bir nefret mi olduğunu asla kesin olarak söyleyemem. Belki de bu üçünün bir kombinasyonudur. Her iki durumda da, onu her gördüğümde kafamda küçük uyarı zilleri çalıyor.

Okulun bitimiyle şimdi arasında okul kıyafetlerini değiştirmek için zaman ayırdı ve külotunu gösterecek kadar kısa duran dar, kırmızı, body-con elbise beni

gözlerim Candy'nin yüzünde, tanıdığımından daha fazlasını görmemek için.

İsteyeceğim son şey amcığımın parlaması.

Candy örgüsünü omzunun üzerinden atarak göğüs dekoltesini elbisenin dar yakasına tehlikeli bir şekilde bastırıyor ve masanın üzerine yığılmış kitaplara bakıyor. "Genelde bu saatlerde çıkarsın. Hâlâ müfredatla boğuşuyor olman utanç verici, ama sanırım evde eğitim gören herkes çok geride kalacaktır."

Sahte bir kahkaha atıyor ve ben dişlerimi sıkarak bıçak çekme dürtümle savaşıyorum.

Kardeşlerimle, herhangi bir hakaretin kan dökülmesine yol açtığı çok uzun yıllar geçirdim.

Gerçi V ile çalışmak da bu kana susamışlığı ve diğer arzuları artırıyor.

Bu hatalı düşünceyi kafamdan silip atıyorum ve Candy'ye odaklanıyorum.

"Seni kütüphanede görmeye alışık değilim." Candy'nin somurtkanlığı kaşlarını çatmasına dönüşürken sesimi hafif, gözlerimi geniş ve masum tutuyorum. "Aradığınız bir şey mi var?"

Gece kulübü gibi mi?

Zor olsa da sert bir şekilde geri çekiliyorum.

Son birkaç gündür -hatta son bir aydır- olanlardan sonra Candy'nin huysuzluğu uğraşmak isteyeceğim son şey. Ama yine de, Tristan'ın doğum günü partisindeki fiyaskodan sonra aileme normale dönmeye çalışacağıma dair söz verdim. Ve belki de normalim bir kabadayıyı sözlü olarak dövmeyi de içeriyordur.

Candy'nin çatık kaşları eriyor ve kirpiklerini bana doğru savurarak saçının gevşek bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor. Yemin ederim Joker'den daha hızlı kişilik değiştiriyor. Bir an tatlı ve masum gibi davranıyor, sonra pençelerini çıkararak inanmamızı istediği gibi bir kedi yavrusu olmadığını kanıtlıyor. O bir kaplan. Ne yazık ki onun için... benim pençelerim daha keskin.

"Arabam sorun çıkarıyor. Normalde seni eve bıraktıklarını biliyorum, o yüzden Caleb geldiğinde ben de peşine takılabiliyim diye düşündüm.

seni almaya geldim." Kardeşimin adını nefes nefese söylemesi burnumu kırıştırmama neden oluyor.

Ew. İğrenç. Caleb'in kadınları söz konusu olduğunda çok fazla standardı olmayabilir, ama kesinlikle *onun* için yeterince alçalmayacaktır.

"Aslında bu gece bir arkadaşım ile gezeceğim," diye açıklıyorum, kitaplarımı alıp sırt çantama yerleştirmeye başlamadan önce enseme ovuşturuyorum.

"Bir *arkadaş* mı?" Sesi keskinleşiyor, bana bakarken omuzları dikleşiyor. "Biliyorsun... Gerçekten bir şey söylemek istemiyordum, özellikle de hepimiz Jerry'nin yasını tutarken, ama arkadaşın olarak..." Scarlett O'Hara'ya taş çıkartacak kadar dramatik bir hareketle elini göğsünün üzerinde çırpıyor. "Bir şey olmadığını, fahişe olmadığını biliyorum ama konuşuluyor. Her seferinde seni savundum," diye aceleyle ekliyor, yağlı bir gülümseme sunuyor ve avuçlarını yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor. "Ama bu kadar çok farklı erkekle görüldüğüne dikkat etmek isteyebilirsin. Özellikle de onların tecrübesine sahip olanlarla. Evde eğitim görerek o kadar çok zaman geçirdin ki, eminim sonuçlarını anlamıyorsun ama onlar hakkında bilmediğin şeyler var."

Vay canına.

Eğer başımı okşayıp bana küçük bir kız deseydi daha küçümseyici olamazdı...

Bekle. Bunu daha önce de yapmıştı. Aslında geçen hafta. Gage elini kesmemem için beni fiziksel olarak uzaklaştırmak zorunda kalmıştı, çok şaşırmıştı.

"Neden kardeşini arayıp seni almasını istemiyorsun tatlım? Hep birlikte dondurma falan yemeye gideriz!" Bunun üzerine zıplıyor, göğüsleri neredeyse üstünden taşıyacak. "Eğlenceli olmaz mıydı?"

Ayağa kalkıyorum, bedenim kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyor.

Candy beni okula kabul eden ilk kişiydi ve geçen ay boyunca, fae statüm diğer fae öğrencilerine açıklandığında, kafası karışmış ama yüzeysel olarak kabullenmiş görünüyordu. Tüm fae öğrencilerinin benim onlardan biri olduğumu bildiğinden şüpheliyim, ancak topluluğa geç katıldığımı dair fısıltılar yeterince yüksek

Sessiz köşelerden ya da bir araya toplanmış gruplardan geçerken bile kulağıma takıldılar.

Sırf bir grup erkekle takıldığım için fahişe olduğum söylentisi mi?

Bu benim radarıma girmedi.

Sözde bir fahişe olsam bile, ne olmuş yani? Futbol sahasının ortasında her biriyle aynı anda seks partileri düzenliyor olsam bile -ki bu düşünce ciddi bir karıncalanmaya neden olmuyorsa *lanet* olsun- bu yasal yaşta, rızası olan insanlar arasında olacaktır. Seks hayatımda ne yaptığım ya da yapmadığım kimsenin yargılayacağı bir şey değil. Fae'lerin cinsellik ve cinsel karşılaşmalar konusunda insanlardan çok daha rahat oldukları gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Seni bırakmadığım için üzgünüm Candy, ama dediğim gibi bu gece planlarım var." Sesimi sertleştirerek çantamın askılarını omzuma doğru çekiyorum.

Avril'le buluşmadan önce hâlâ zamanım var ama bununla uğraşmak istemiyorum. Etrafından dolaşıp kapıya yöneliyorum, seçeneklerimi düşünüyorum. Her zaman Xander'ın ofisine uğrayıp Ekonomi ödevinin üzerinden geçebilirim...

Ya da sadece giydiği takım elbise pantolonunun içindeki o adamın dar kışına bakmak için.

Kötü Sera, kendimi azarlıyorum. *Öğretmenlerimize bakmamalıyız, gölgeleri kulağımıza fısıldarken ve o koyu çerçeveli gözlüklerin içinde kesinlikle yalanabilir göründüklerinde bile.*

Bir el bileğimi kavırıyor ve beni suratını asan Candy'ye doğru çekiyor. Bu bakış bazı kızlarda sevimli olabilir ama onda işe yarayan bir bakış değil. Aslında bana bir ördeği hatırlatıyor... bir tır tarafından ezildikten sonra.

"Beni bırakmak isteyeceksin. Hemen. Şimdi." Sözlerim o kadar soğuk ki, eğer güçlerimden biri bu olsaydı eminim buz oluşurdu.

Belki de öyledir ama henüz çözebildiğim bir güç değil. Skinwalker'lar ve yetenekleri hakkında bilgim sınırlı, özellikle de hala süper tipimi sessiz tutmaya çalıştığımız için.

"Ben sadece seni kolluyorum," diye ısrar ediyor Candy, beni bırakıyor ve sinsi bir gülümseme sunuyor. "Arkadaşlar böyle yapar - en iyi olanı yaparız

birbirimiz için. Kardeşini çağır Sera, biraz eğlenelim."

Tanrım, bu bana neden kötü üvey annenin masum çocuğu kazanmaya çalıştığı seksenli yılların tüm korkunç romantik komedilerini hatırlatıyor?

"Bana bir daha dokunma," diye uyarıyorum onu, öfkeyle titreyerek.

Candy, Tristan'a yaptığım gibi bıçakla tepki vermediğim için çok şanslı. Muhtemelen ona karşı Tristan'a davrandığım kadar nazik olmazdım ve onu fırlatmaktan daha fazlasını yapardım.

Candy bıkkın bir iç çekişle başını başka bir abartılı hareketle sallıyor. "Umarım kardeşin seninle biraz konuşabilir. Eminim küçük kız kardeşinin başkaları tarafından nasıl görüldüğü konusunda endişelenecektir. Kimse kardeşinin bir fahişe olarak bilinmesini istemez."

"Ne oluyor Candy?" Ellerimi havaya kaldırırken kelimeler ağızımdan döküldü. "Sana ne oldu böyle? Benim için endişelensen bile, ki öyle görünmüyorsun, bir sürtük gibi davranıyorsun."

Tamam, diplomatik değilim, o yüzden beni

dava et. En azından onu bıçaklamadım.

Henüz.

İlerleme

var.

Candy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ofluyor. "Bu kadar sorunun varken, senin kararlarına güvenilebileceğini sanmıyorum."

Yüzünü korkunç bir acıma taklidine dönüştürerek yine o küçümseyici gülümsemesini sunarken ona sadece bakakalıyorum.

"İnsanların ne kadar çok okul kaçırdığını fark etmediklerini mi sanıyorsun? Ya da fısıltıları duymadıklarını mı? Ne tür bir fae olduğunu bile açıklamıyorsun ve bir sürü ekstra ders alıyorsun. Güçlerini bir acemiden daha fazla kontrol edemediğin hiçbirimiz için sır değil. Bu yüzden konsey sana o kolyeyi verdi. Yeni yürümeye başlayan çocuklar için eğitim tekerlekleri gibi." Cık cık diye bir ses çıkarıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Sadece hasarlı ya da aptal olanlar yapamaz. Bunu herkes bilir. Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

Kırmızı görüş alanımı bulanıklaştırıyor ve kendimi kontrol etmeye çalışarak yüzden geriye doğru saymaya zorluyorum. "Bunların hiçbirisi seni ilgilendirmez. Hayatımda olup bitenler hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun. Biz tanıdığımız, arkadaş değil."

"Eminim Caleb bunu takdir eder-"

Kısa ve keskin bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Bu gerçekten bununla mı ilgili?" Sonunda yorumları yerine oturdu ve elimde olmadan ona dudak büktüm. "Beni kolluyormuş gibi yaparsan, kardeşimle arana bir şey gireceğini mi sanıyorsun?" Bir adım öne çıkarak onu içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım atmaya zorluyorum. "Kardeşimle *asla* bir ilişkin olmayacak. Ve eğer beni arkadaşlarımı geride bırakıp onlara asılmaya ikna edebileceğini düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Candy'nin sahte tatlı tavrı bana dik dik bakarken kayboluyor, gözlerinin halkaları parlak bir maviye dönüşüyor. "Sadece seni kullanıyorlar. Bunu görecektir kadar zeki olduğunu sanıyordum."

"Ben de senin farklı bir taktik deneyecek kadar akıllı olduğunu düşünmüştüm."

Ellerim içgüdüsel olarak bileziğimin mandalına giderken yeni ses ikimizin de koridora bakacak şekilde kaymasına neden oluyor.

Avril odaya giriyor, başını yana eğmiş, gözlerini Candy'ye dikmiş. Arkadaşım bugün deri eteği ve ona uygun ceketle çok şık görünüyor, saçları dalgalı ve tırtıklı.

"Ne istiyorsun?" Candy tersliyor, ancak yanımda duran Avril'i gördüğünde sesinde hafif bir titreme oluyor.

Ben bile Avril'den biraz korkuyorum ve onu arkadaşım olarak görüyorum. Düşmanlarının ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Avril kuru bir sesle, "Kadınların adını kötüye çıkarmayı bırakman ve aleti olan her şeyi becermeye çalışmaman için," diye karşılık veriyor ve ben neredeyse kahkahalara boğuluyorum.

Candy dikkatini tekrar Avril'e çevirmeden önce bana hırılıyor. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Avril abartılı bir şekilde esner. "Oh lütfen. Sanki bunu V ile denemedin mi?"

Candy'ye ters ters bakma sırası bende. Adamlarımın en az yarısının peşinden gitmişken bana fahişe imasında bulunmaya nasıl cüret eder?

Saçmalık.

Benim adamlarım değil. Adamlar.

"Neden kendini bu işe bulaştırıyorsun ki?" Candy Avril'e tıslıyor, elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Avril homurdanır ve gözlerini devirir. "Şimdi konuşmak için bir nedenim olması mı gerekiyor?" Tırnaklarını incelemek için elini kaldırdı, sonra da yukarı bakarak

soluk Candy. "Sanırım kiminle konuştuğunu unutuyorsun, Candy."

Candy'nin teninde bir titreme oluyor. Bir an için kollarında ve yanaklarında mavi pullar oluştuğunu düşünüyorum. Kendini kontrol altına alıp doğaüstü halini toparlamadan önce saçları cerulean bir renk alıyor.

Bir hışımla odadan çıktı.

"Eğlenceliydi," diye sırtıyorum. "Her ne kadar bazı şeyleri halletmiş olsam da, onu neredeyse altına işeyecek kadar korkutmanı izlemek eğlenceliydi."

Tamam, biraz kan dökmüş olsaydım çok daha eğlenceli olurdu ama bu benim psikopat tarafımın konuşması. Ve bu tarafımın zamanın sadece yüzde ellisinde ortaya çıkmasına izin veriliyor.

Avril kıkırdıyor, başını sallıyor. "Sende olduğunu düşünmüştüm ama açıkçası onunla uğraşmak hoşuma gidiyor." Candy'nin kaybolduğu yere doğru bakarken Avril'in ağzı geriliyor. "Onun yanında dikkatli ol."

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet, bunu görüyorum. Gitmeye hazır mısın?"

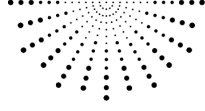
"Hayır, henüz değil. Gitmeden önce birkaç kitap almam lazım. Birazdan sana yetişirim. Ayrıca, kardeşimi bekletmek her zaman eğlencelidir, özellikle de suçu başkasının üzerine atabildiğim zaman." Avril bana kaşlarını oynatıyor, ben de kıkırdarak çantamın askılarını omuzlarımda düzeltiyorum.

"Yarım saat sonra otoparkta görüşürüz," diye onayladım ve koridora yöneldim.

Biraz stres atmam lazım ve eğer biraz kan dökmeyeceksem, onun yerine gidip Xander'ın kafasını sikeceğim.

Ne de olsa bir kız biraz eğlenmeli.

YEDİNCİ BÖLÜM

XANDER

D *Öfke.*
Geliyor. Onun için. Ölüm.
Dikkatli ol.

Gölgelerin uyarılarının kulağımda yarattığı tıslama bu noktada o kadar sabit ki, temelde statik bir arka plan gürültüsü haline geldi.

Keşke bana genel bir uyarıdan daha fazlasını verselerdi. Bir isim.

Bir randevu.

Topuğumun altında ezebileceğim lanet bir düşman.

Arkadaşım ve ailem hakkında sürekli belirsiz ve uğursuz uyarılar dışında herhangi bir şey.

Masamda not vermeye çalıştığım ödevler gözlerimin önünde bulanıklaşırken, gücümü zorluyor, daha fazlası için umutsuzca gölgeleri dinleyebildiğim kadar dinliyorum. Gölgelerimin sessizlikte yakaladığı küçük bir bilgi kısıntısı.

"Ciddi görünmüyorsun." Tatlı, alaycı ses beni düşüncemden koparıyor, gözlerim sınıfımın kapısında uzanan kıza çekilirken gücüm etrafımda dalgalanıyor.

Neredeyse kendi iradeleriyle, gölgelerim ona doğru yöneliyor, katı formlarına geri dönmeden önce ona sürtünmek için içlerinden dallar uzanıyor.

"Bu bir öğretmen yüzü mü yoksa bir irtibat yüzü mü Bay Grayson?"

Sözlerindeki açık alay beni bir sırtışa karşı koymaya zorluyor. Güçlerimi öğrendikten ve gölgelerimi ilk elden deneyimledikten sonra bile, oyun arkadaşım benim yanımda en ufak bir korkaklığa kapılmadı.

Güçlerimin başlangıcından bu yana bana biraz korkuyla bakılıyor. Adil olmak gerekirse, bunun bir kısmı muhtemelen kişiliğimden kaynaklanıyor. Asla en küçük kardeşimin olduğu gibi sıcak, neşeli, açık bir tip olamayacağım. Ben hırslıyım. Azimliyim. Yoğunum. Bunların hiçbirini hakaret olarak görmüyorum, her ne kadar çoğu kişi öyle algılamış olsa da.

Eğer bu pozisyona gelmek için kendimi zorlamamış ve entrikalar çevirmemiş olsaydım, asla Fae tarihinin en genç irtibat görevlisi olamazdım. İrtibat görevlisi olmak da benim zirve noktam değil. Geleceğim ve Fae'lerin geleceği için hedeflerim var ve lord statüsüne atanmamı sağlamak için ihtiyacım olan tüm küçük parçaları sabırla topluyorum.

V düpedüz korkuyla bakarken ve bunu amacı için kullanırken, ben daha dikkatli bir oyunu tercih ediyorum.

Sırlarla uğraşıyorum, gölgelerim ve karanlığın yarattığı huzursuzluk arasında rahatım.

Gölge kırbaçlarımı kullanmayı öğrenmek beklenmedik bir aşk ilişkisi olsa da, güçlerimi almadan önce bile sırlar benim tercih ettiğim silahlardı.

"Biri ya da diğeri olmak zorunda mı?" Ona kaşlarımı kaldırarak meydan okuyorum ve sandalyeme geri oturuyorum.

Küçük dostum ilk günden beri benimle sözlü olarak tartışıyor. Bugünlerde onunla biraz fiziksel münazara yapmalıyım. Onun bıçaklarına karşı benim kırbaçlarım... Bu cazip düşünce karşısında pantolonumun kalıbını ayarlayarak koltuğumda kayıyorum.

Çantasının askısıyla oynayarak sırtıyor. "Öğrencilerinizi her zaman hafifletebilirsiniz. Önde gelen bir irtibat görevlisi ne yapıyorsa onu yapmak için kendine daha fazla zaman ayır. Eminim saygınlığınız öğrencilerinize ev ödevleri ve kısa sınavlarla işkence etmekten daha önemlidir."

Parmaklarımı dikleştiriyorum, çeneme bastırıyorum ve onu incelerken başımı eğiyorum. "Ayak uyduramadığınızı mı söylüyorsunuz Bayan Jenkins?"

"Asla, Bay Grayson."

Yüzündeki sırıtış, başka bir şeye odaklanana kadar yarağımı dudaklarının arasına sokup çıkarmak istememe neden oluyor.

"Dayanıklılığım ile ilgili bir sorunum yok. Bence sen kendi yetersizliklerini yansıtıyor olabilirsin." Son kelimeyi söylerken bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Onun o küstah ağzına yapmak istediğim şeyler.

"Peki bu saatten sonra benim yetersizliğimi aramana sebep olan nedir?" Sesim kendi kulaklarıma bile hırıltılı geliyor.

"İrtibat görevlerinizin tam olarak neleri içerdüğinden emin değilim ama öğrenciniz kendini keşfederken ona göz kulak olmanın da bu görevler arasında olduğunu varsayıyorum."

Sikeyim.

Masum sözleri zihnimde görüntüler oluşturuyor, ben onu izlerken ince parmakları vücudunun üzerinde geziniyor, dokunulmaktan nasıl hoşlandığını, vücudunun kıvranışını izlerken çıkardığı inleme ve sızlanma seslerini iliklerime kadar hissediyorum, kontrolü ele almamı ve onu o sınırın ötesine itmeme bekliyor.

"Bir ders mi istiyorsunuz, Bayan Jenkins?"

Yanaklarında renk lekeleri var ama gözlerini indirmeden çantasını omuzlarına yerleştiriyor, ışık parıltılardan yansıyarak tenini aydınlatıyor.

"Bana öğretebileceğinizi düşünüyor musunuz, efendim?"

Bu kelimeyi söyleme şekli, gölgelerimin onu duvara yapıştırması ve boğazında dişlerimle inlediğinde nasıl ses çıkardığını öğrenme isteğime direnmeme neden oluyor.

"Görünüşe göre dünyamıza girişiniz, ilişkileriniz hakkında bilgi edinmediyseniz, sahipsiz kalmış. Bunu düzeltmem gerekecek." Sandalyemden kalkıyorum ve önümdeki masaya doğru bir el sallarken yanaklarındaki renk artışından ne kadar sert olduğumu açıkça görebildiğini biliyorum. "Oturun Bayan Jenkins."

Odaya adımını attı, koltuğa doğru ilerlerken bana sürtündü ve sandalyeye yerleşti, çenesini kaldırarak

Bana dik dik bakıyor.

"Görünüşe göre öğretmenlerinizle konuşmam gerekecek, Bayan. Jenkins ve senden benim için dikkatli bir öğrenci olmanı bekliyorum."

"Oh, çok hevesli bir öğrenciyim, efendim," diye yanıtlıyor, kolundaki artık ölümcül bir bıçağa dönüştüğünü bildiğim bileziği parmaklayarak.

Masamın kenarına yerleşip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak küçük dostumu inceliyorum. "İrtibat görevlileri atanmış memurlardır. Biri Seelie topluluğu için, diğeri de Unseelie için. Halk ile lordlar ve leydiler arasında nöbetçi olarak görev yaparız. Çoğu siyasi pozisyon gibi, bu da kişiye bağlıdır. Bazı bağlantıların aklında kendi fae'lerinin iyi niyetleri vardır. Diğerleri ise sadece güç peşindedir. Daha fazla eğitime ihtiyaç duymaları ihtimaline karşı genç fae'leri güçlerini kazanırken izleriz. Ortaya çıkan anlaşmazlıkları ve potansiyel sorunları veya maruz kalmaları ele alırız. Fae'ler güçlerine kavuşurken onlara akıl hocalığı yapar ve hangi yolu seçeceklerine karar vermelerine yardımcı oluruz."

Parmaklarını masaya vurarak bana kaşlarını çatıyor. "Yani sen yüceltilmiş bir rehberlik danışmanı mısın?"

Küçük velet. Birkaç şaplak yedikten sonra bu kadar şımarık olacak mı merak ediyorum. Ya da benim kemerimden.

Dudaklarımdan geçmek isteyen gülümsemeyi yüzümden uzak tutuyorum, onu incelerken bakışlarım sertleşiyor. Beni incelerken gözlerindeki şakacı ışık kayboluyor, yüzümü ararken başını eğiyor. Ne bulmayı umduğunu bilmiyorum ama gölgelerim etrafımda uçuşuyor, onu sarmak ve omuzlarına gerginlik getiren her neyse onu yatıştırmak için can atıyorum.

"Peki ya sen, Xander?" Sözleri yavaş, yoğun ve dudaklarının ismimi sarışı kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Senin niyetin ne?"

Sana sahip olmak için. Sana sahip olmak. Seni memnun etmek. Seni şımartmak.

Kelimeler dilimde dans ediyor, ama kastettiği şeyin bu olmadığını bildiğim için onları yutuyorum. Bir yanımda onun sorusunu geçiştirmek, başkalarına vereceğim cevapları vermek istiyor. Ama yapamam, o yumuşak mavi gözler her kelimemi tartarken olmaz.

"Bir şeyleri değiştirmek istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Dünyamız kusurlu."

Kuzenimi ve onun yaşadıklarını düşündükçe yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. Arkadaşımdın çok büyük bir kalbi var, kendi mücadeleleri aklındaki ilk şey bile değil.

"Gelenek için bir yer var, ancak ilerlememize, sistemlerimizin ele alınış şeklini değiştirmemize ihtiyaç var. Daha iyisini yapabiliriz. Daha iyi olabiliriz. Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Gözlerindeki ağırlık kayboluyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eminim öyle olacak." Başını alaycı bir şekilde sallamadan önce bakışları hafifçe odaksızlaşıyor. "Sen ve kardeşin bu yönden birbirinize çok benziyorsunuz. O değişiklik yapmak için yasaları ve gücü kullanıyor; sen ise gücü ve kurnazlığı. Amaç aynı. Bu çok takdire şayan. *Sen* çok takdire şayan birisin," diye düzeltiyor.

Yanakları kızarmış gibi görünüyor; kırmızı, krem, porselen teniyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyor. Sanki istemeden yaptığı itiraftan utanmış gibi görünüyor.

Başımı eğiyorum, onu düşünürken gözlerim kısılıyor. Skinwalker'lar hakkında çiftleşme bağı hissedip hissetmediklerini bilecek kadar bilgim yok - geçmişlerinin çoğu gizlenmiş ya da kaybolmuş. Aramızdaki bağı hissetmesi mümkün mü? Genç fae'lerin kendilerine özgü arzuyu ve bağı fark etmemeleri, bunu büyülerinin çekiminden ziyade basit bir ilgi, şehvet ya da arkadaşlık sanmaları nadir değildir.

"Biz ikiziz," diye takılıyorum, yüzündeki gülümsemeyi korumayı umarak.

O güldüğünde kalbim hızla çarpıyor, sesi parlak ve dolgun.

"Bu ilginç bir teori," diye karşılık veriyor, elini eteğinin altına sokuyor ve gözlerimi bacaklarının esnek tenine çekiyor. Bir gölge filizi parmağının etrafına dolanmak için gizlice yaklaşıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırmadan önce gözleri ateşle parlıyor. "Görünüşe göre kontrol konusunda derse ihtiyacı olan sizsiniz, efendim."

"Kontrol her zaman bende Bayan Jenkins. Her şekilde." Son kelimelerde sesim kalınlaşıyor ve oturduğu yerde kıpırdanırken üzerinde bir ürperti oluştuğunu görebiliyorum.

Benim güzel kızım çok duyarlı - onunla oynamak çok eğlenceli olacak. Elini eğiyor, gölgenin avucunun içine yuvarlanmasına ve tenini okşamasına izin veriyor.

Telefonundan bir zil sesi geliyor ve sırt çantasından çıkarıyor. Boştaki eliyle uzanıp gölgeyi okşuyor, sanki benim için olduğu kadar onun için de cismani bir şeymiş gibi.

"Derslerim için otele gitmem gerekiyor," diye açıklıyor, ayağa kalkmadan ve çantasını omzuna geri atmadan önce gölgenin elinden süzülmesine izin veriyor. "Ders için teşekkür ederim Bay Grayson. Çok bilgilendirici bir öğleden sonraydı."

"Elbette, Bayan Jenkins." Ayağa kalkıp onu odadan çıkarıyorum. "Öğretmenlerinizle konuşup daha yoğun bir eğitime ihtiyacınız olduğunu bildireceğim."

Sırıtmadan önce dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "V'ye benimle daha *yoğun* olabileceğini söyleyeceğimden emin olabilirsin. Eminim bu isteğimi onaylayacaktır."

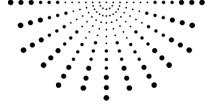
Hızlı bir el sallamayla koridordan geçip otoparka doğru ilerliyor.

Taş gibi sert bir şekilde ofisime geri dönüyorum ve koltuğuma yerleşirken gölgelerimin etrafımda dolanmasına izin veriyorum.

Benim için ne olduğu konusunda onu daha ne kadar karanlıkta tutabilirim ya da ellerimi kendime daha ne kadar saklayabilirim bilmiyorum. Hâlâ okulda olduğunu ve benim öğrencim olduğunu düşünürsek beklemem gerektiğini biliyorum. Ama... o on sekiz yaşında ve benim olması gerekiyor. Bunu inkar edemem.

Küçük dostum dikkat etse iyi olur.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

I Otelin arka tarafındaki tanıdık konferans odasına girdiğimizde duvara yaslanmış psikopat fae prensini görmeyince kim daha çok şaşırdı bilmiyorum - ben mi Avril mi?

beni bekliyor.

Son birkaç haftadır, bu bizim rutinimiz haline geldi. Birisi, genellikle Avril ya da kardeşlerimden biri, beni Fae hükümetinin resmi merkezi olarak hizmet veren otele bırakırdı. Lordlar ve leydilerle garip bir şekilde birbirimizi selamladığımız ve güçlerimi kullanma konusundaki ilerlemem hakkında onları bilgilendirdiğim hızlı bir toplantıdan sonra, karanlık, tehlikeli, lezzetli, dickish ve aklınıza gelebilecek diğer tüm D kelimeleri ile bir arka odaya gönderilirdim. Beni hangi konuda eğitmesi gerektiğini bilmiyorum ama göğüs göğüse dövüşü tercih ediyor gibi görünüyor.

Ve sevişme seansları.

Bir *sürü* öpüşme seansı.

Tekrar söylüyorum, benimle yapması gerekenin bu *olmadığından* yüzde doksan dokuz eminim. Zorlu ve güçlü lordlar ve leydiler tarafından diğer fae'lere dilini ağızlarının yarısına kadar sokarak kendilerini nasıl savunacaklarını öğretmesinin istendiğinden şüpheliyim - ve eğer durum buysa, V'nin taşaklarını kesip ona yedireceğim - ama seanslarımız hep böyle bitiyor.

Öpüşmekten ve ellemekten öteye gitmiyoruz, beni o kadar ustaca boşalttığı o günden beri yıldızları görmedim, ama dudaklarını dudaklarıma her bastırışında, dilinin her fırçalayışında hep daha fazlasının fısıltısı var. Arzunun, özlemin ve *ihtiyacın* fısıltısı.

Kaçamak, gizemli ve konseyin kurallarına uymak istemeyen biri olarak bilinen V, hiçbir oturuma geç kalmadı. Bir kere bile. Hatta karnındaki bir yaradan kanlar akarken, yüzünde bok yiyen bir sırıtış ve mırıldanarak, "Merhaba güzel kedicik," diyerek geldi.

Bu yüzden V'nin yerinde duvara yaslanmış farklı ama çok tanıdık bir adam bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz.

"Gage?" Hayal kırıklığıyla olmasa da inanmayarak soruyorum.

Doğru, V'nin kana susamış yüzünü göremediğim için üzgünüm ama karanlık ve düşünceli arkadaşımı daha fazla zaman geçireceğim için asla üzülmem. Avril'inki kaşlarını çatarken bile dudaklarımda geniş bir sırıtış beliriyor.

"Kardeşim hangi cehennemde?" Her iki yöne de bakıyor ve sonra masanın altına bile eğiliyor, sanki gerçekten V'yi orada saklanırken bulmayı bekliyormuş gibi.

Yine de... bunu dengesiz bir psikopatın yanına koymazdım. Bir keresinde sinsi bir saldırıyla reflekslerimi test etmek için Caleb'in arabasının arkasına saklanmıştı. Söylemeye gerek yok, kardeşim mutlu olmamıştı, neredeyse kaza yapıp ölüyorduk ve ben onun kim olduğunu anlamadan V'yi omzundan bıçaklamıştım. O sadece coşkuyla inledi ve bana onu istediğim zaman bıçaklayabileceğimi söyledi... tabii aynı anda beni sikiyle bıçaklayabildiği sürece.

İşte dostlarım, ağabeyim Fae prensini neredeyse böyle hadım ediyordu.

Yakındı. Caleb'a hak veriyorum. Hançeri V'nin aletine birkaç santim yaklaşmıştı ki V süper güçlerini kullanıp onu alt etmeyi başardı. V'nin ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama oldukça hızlı hareket ediyordu.

Düşüncelerimden Avril'in sorularına devam etmesi, dudaklarını büzmesi ve elini aşağıya indirip kalçasına dayamasıyla sıyrılıyorum.

"Kardeşimi sen mi öldürdün, Gage?" diye ciddi bir şekilde soruyor ve Gage'in gözleri komik bir şekilde açılıyor, ardından kekelemeye ve öksürmeye başlıyor.

"Ne?" Ses tonu kuşkulu ve bakışlarını sürekli olarak benimle yanımdaki tükürük ateşi arasında dolaştırıyor. "Bunu neden söyledin?"

"Neden burada olmadığını açıklamak için bulabildiğim tek açıklama bu." Kardeşinin dramatizminden aniden rahatsız olmuş gibi gözlerini deviriyor. "Fark etmediysen, Sera'ya klinik olarak takıntılı. Şaka bile yapmıyorum. Terapisti onu rahat bırakması gerektiğini söyledi." Düşüncelere dalmış bir halde parmağını dudaklarına götürüyor. "Kabul edelim, o terapist sonunda ortadan kayboldu..."

"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle." Dikkatini çekmek için ellerimi havada salladım. "V'nin terapisti mi var?"

Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Bir terapistle sahip olmak utanılacak bir şey değil ve Tanrı biliyor ki V'nin tüm bunlarla başa çıkmak için bir terapistle ihtiyacı var... şey... kendisiyle. Ama bir sandalyeye oturup duyguları hakkında konuşacak bir tipe benzemiyor, daha çok monolog yaparken insanları bıçaklayacak bir tipe benziyor, ne söylediğini bir ruha anlatmak için asla yaşamayacaklarını biliyorlar.

Avril sırtıyor. "Annem, tahtın varisi olmak istiyorsa bir tane görmesini emretti. Annemin yüzüne güldü ve ona tahtı alıp kışına sokabileceğini söyledi." Başını alaycı bir şekilde sallıyor, hâlâ kıkırdıyor. "Annem gerçekten önemseydiği bir şeyi ya da *birini* tehdit ettikten sonra katılmaya başladı."

Bunun üzerine bana sert bir bakış attı ve ben de gözümü kırptım.

"Annen, Fae kraliçesi, beni tehdit mi etti?" İnanılmazlık sesime yansıyor ve Avril daha sert gülmeye başlıyor.

"Hayır, aptal. V'yi senin öğretmeninin olmakla tehdit etti. Eğer bir terapistle gitmezse seni eğitmesine izin vermeyeceğini söyledi. Tartıştı, hatta tehdit etti ama günün sonunda razı olmaktan başka çaresi kalmadı." Dudağını ısırtıyor ve bana hesapçı bir bakış atıyor. "Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

Hani insanlar aşklarıyla yüz yüze geldiklerinde midelerinde kelebekler uçuştüğünü iddia ederler ya? Ya da aşklarının onlardan hoşlandığını bildiklerinde? Evet. Bunu anlamıyorum. Benim hissettiğim şey, içimde çarpışan kılıçlar ve bir anda ortaya çıkan

Metalin metale çarpmasının yankılanması. Cildim çok sıkı hissediyor. Neredeyse kaşınıyor.

Açıkçası V'ye olan hislerimin acımasız, kanlı bir savaşa benzemesine şaşırmadım bile. İkimiz için de uygun görünüyor. Hikâyemiz kesinlikle ağlayan prensesin atılğan prens tarafından öpülmesiyle sona ermeyecek. Daha çok azılı canavarın herkesi öldürmesi, krallığı ele geçirmesi ve aynı derecede çılgın sağ kolu üzerinde hak iddia etmesi gibi.

"Seni lanet psikopat," diye mırıldanıyor Avril hayretle, kocaman gözlerle bana bakarak. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi? V'nin sana takıntılı olması hoşuna gidiyor mu?" Şeytani bir şekilde sırtıyor ve yan tarafımı dürtmeye başlıyor. "Ağabeyimi seviyorsun, değil mi?"

Gülünç bir bebek sesi çıkarıyor ve bu sesin yarısı gülmeme yarısı da onu bıçaklamak istememe neden oluyor.

Gage iyice sessizleşti ve başımı kaldırıp baktığımda onun anlaşılmaz bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

"Avril," diye arkadaşımı usulca uyarıyorum ve o da hemen şakasını kesip kaşlarını çatarak Gage ile bana bakıyor.

Gage boğazını temizliyor, çenesindeki bir kas titriyor. "V, lordlar ve leydilerle bir toplantıya çağrıldı. Benden onun yerini doldurmamı istediler." Boğazını ikinci kez temizliyor ve aniden tenis ayakkabılarıyla meşgul olan ayaklarına bakıyor. "Sen... üzgün değilsin, değil mi Fun-Size?"

"Ne?" Beş adımda odanın karşısına geçiyorum ve daha iyi düşünmeden ellerini avuçlarımda içine alıyorum. "Hayır," diye kararlılıkla söz veriyorum ve hâlâ bana inanmıyormuş gibi görüldüğünde ellerini hafifçe sıkıp tekrarlıyorum, "Hayır. V burada bizimle olmadığı için üzgün müyüm? Kesinlikle üzgünüm. Ama herhangi biriniz için de aynı şey geçerli. Bu sizi burada istemediğim anlamına mı geliyor? Tabii ki hayır. Seninle vakit geçireceğim ve öğretmenim olacağın için çok heyecanlıyım Gage." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Vajina'dan daha kötü olamazsın. Onun biraz psikopat olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Son kısmı komplocu bir şekilde fısıldıyorum ve sırtışı genişliyor, bronz teniyle şaşırtıcı bir tezat oluşturan mükemmel beyaz dişleri ortaya çıkıyor.

"Belki biraz," diye göz kırparak itiraf ediyor.

"Ve... bu da benim gitmem için bir işaret."

Tam zamanında döndüğümde Avril'in muzip bir sırıtışla topuklarının üzerinde geriye doğru sallandığını görüyorum.

"Seni bırakmamı ister misin, yoksa oyuncağın mı bırakacak?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ona öyle deme."

Ellerini masumca havaya kaldırdı. "Gage'in senin oyuncağın olmaya çok fazla itiraz edeceğini sanmıyorum. Öyle değil mi, Gage?"

Gage'in yanakları kıpkırmızı kesilip başını eğdiğinde masumca kirpiklerini kırıştırıyor.

Omzuna vurmak için bir elimi uzattım. "Onu utandırmayı bırak, Avril. Bu... Biz... Bu böyle değil," diye ısrar ediyorum.

Çünkü başka ne diyebilirdim ki? Onun yanındayken karnım zonkluyor olabilir... ama aynı şeyi Foster'ın, Kian'ın, V'nin, Tristan'ın ya da Devyn'in yanındayken de yapıyorum. Bay Grayson bile, istememem gerektiğini bildiğim ama yine de arzuladığım bir adam.

Yemin ederim ki Gage'in gözlerinde incinmişlik ve biraz da hayal kırıklığı parlıyor, sonra da bu duyguları özenle hazırlanmış bir maskenin ardına saklıyor.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, onu eve getirebilirim. Kamyonum burada." Gage'in kaşları derinleşir.

Hayır.

Buna izin veremem.

Benim saatimde kaş çatmak yok.

Avril'e sırtımı dönerek iki parmağımı Gage'in dudaklarının iki yanına yerleştiriyorum ve onları yukarı doğru kıvrırmaya çalışıyorum. Bana karşı koyuyor -en azından deniyor- ama istediğim zaman kararlı bir sürtük olabiliyorum.

Sonunda isteksiz ama içten bir gülümseme güzel yüzünü süslüyor.

"Selam yakışıklı," diye takılıyorum, dikkatle bakmak için başımı kaldırıyorum

karanlık gözlerine.

Yüz hatları oğullarımın hepsinden daha koyu, bal rengi teni güneşten gölgelenmiş. Simsiyah saçlarının yanları tepesinden daha kısa ama yine de ellerimi geçirebileceğim kadar uzun-

Vay be. Bu düşünce de nereden çıktı?

Kafamı bu yanlış düşünceden kurtarmak için sallıyorum, tam o sırada Avril sesleniyor, "Sonra görüşürüz, Serafina. Benim yapmayacağım bir şey yapma!"

Yukarı çıkıyorsa kilitleyin. Ve yükseliyor derken, demek istediğim, penis er-"

"Avril, bana yardım et, eğer hemen gitmezsen seni bıçaklarım," diye kıkırdarken ciddi bir şekilde uyarıyorum.

V ile nasıl akraba olduğunu kesinlikle görebiliyorum.

Yanaklarımdaki ateşi görmezden gelmeye çalışarak Gage'e odaklanıyorum ve soğukkanlılıkla soruyorum: "Peki, gündemde ilk sırada ne var öğretmenim?"

Hemen cevap vermek yerine, Avril'in gittiğinden emin olmak istercesine gözleri omzumun üzerinden geçiyor. Çoktan çıkıp gittiğine kanaat getirdiğinde -gerçi daha sonra bu konuda benimle dalga geçen mesajlar alacağımı biliyorum- "Yemek yedin mi?" diye soruyor.

"Um..." Kaşlarımı çatıyorum ve bu sefer Gage parmaklarını yüzüme götürüp oradaki kırıksıklıkları ovuyor. "Öğle yemeğinden beri değil."

Neredeyse anında, Gage'in eli yanağımdan aşağı kayıyor, sonra boynuma, sonra koluma, parmaklarını benimkilerle kenetlemeden önce. Eğer midemdeki çırpınışlar V'yle olan bütün bir savaşı andırıyorsa, bana Gage'in etrafındaki bir senfoniye hatırlatıyor - davulların tekrarlayan vuruşları, binlerce kemanın melodik, tiz çığlığı, bir düzine bas ve çellonun alçak tınısı. Bana dokunmaya devam ettiği her saniye, şarkının bir gürültü ve müzik kreşendosuna doğru yükselmesine neden oluyor.

Beni konferans salonundan çıkarırken elimi hafifçe çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Gülerek soruyorum. "Yavaşla, seni dev! Benim küçük bacaklarım var."

Gage hemen yavaşlıyor ve omzunun üzerinden bana mahcup bir gülümseme göstermek için hafifçe dönüyor. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Alışkanlık işte."

"Kısa kızları sürüklemek için mi?" Şakayla karışık soruyorum.

Yüzünü buruşturdu. "İnsanların etrafında bu kadar..."- kocaman bir avucunu başıma koyuyor ve saçlarımı karıştırıyor, benden bir ciyaklama çıkarıyor- "küçücük." Dudakları seğiriyor. "Ya da eğlence boyutunda."

"Mükemmel orantılı boyutta," diye düzeltiyorum alay ederek. "Sen sadece acayip uzun ve irisin."

Kara kaşlarından biri yukarı doğru kıvrılıyor. "Bana şişman mı diyorsun, Sera?" diye soruyor, dehşetle.

"Sanki üzerinde kas ve deriden başka bir şey varmış gibi," diye göz devirerek karşılık veriyorum. Demek istediğimi vurgulamak için öne doğru eğilip ön kolunu tutuyorum ve oradaki deriyi çimdikliyorum. "Gördün mü? Sadece deri ve kas."

Ve ne güzel kaslar bunlar.

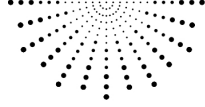
Gage gülerek başını arkaya atıyor ve sonra elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Hadi, Fun-Size. Sana yiyecek bir şeyler alalım."

"Peki ya eğitim?" Gönülsüzce de olsa talep ediyorum.

Kıçına bininci kez tekme yemek istemediği için bir kızı suçlayabilir misiniz?

Gage bana göz kırpmıyor. "Eğer yapmazsan okulu astığımızı kimseye söylemem."

DOKUZUNCU BÖLÜM

V

I Annem yavru kedime ders vermemei yasaklamasaydı, şu anda bu moronların her birini katlederdim.

Bıçağımı parmaklarımın arasında boş boş döndürürken bu düşünce beynimde vızıldıyor, lordların ve leydilerin iğrenç gevezelikleri kulaklarımda dırdırcı sinekler gibi vızıldıyor. Politikalarla ilgili bu "zorunlu" toplantıya sürüklendim ve sadece habercilerden birini sakatlamayı başardım.

Yaşasın, insan ilişkilerim geliyor.

Etrafımdaki tartışmaları görmezden gelerek sandalyeme geri yerleşiyorum, aklım yavru kedimde. Eğitim odamızda onu beklemediğimi fark ettiğinde beni özlemiş miydi? Benim onun için hâlâ acı çektiğim gibi o da benim için acı çekiyor muydu? Teninin parmaklarımın altındaki hissi, onu yere çivilediğimde ellerimin altında kasılması ve kıvrınması, bıçağının tenime batması...

"-Jenkins kızıyla daha fazla şey yapmalıyız."

Başımı çevirip konuşan lorda dik dik bakıyorum, bıçağımı havaya kaldırıp ışığı yakalıyorum ve odadaki diğer üyelerin dikkatini çekiyorum. Bu pislik neden benim yavru kedimi düşünüyor? Onun adını ağızından uzak tutmak için seve seve kanını akıtırım.

"Eğitimi devam ediyor, ki henüz bebek bir süper olduğu için bu mantıklı. Onun seviyesindeki bir acemi için ne gibi gerçekçi olmayan beklentileriniz olabilir emin değilim."

Avril'in kuru yorumuna homurdanıyorum ama dudaklarım seğirmiyor. Taht için sırada ben varken, Avril danışmanlarımdan biri olarak eğitiliyor.

Bu da, halk dilinde, herkesi öldürmemi ve istediğimi yapmamı engellemek anlamına geliyor.

Bu görev için ona acıyorum. Onun işini kesinlikle kolaylaştırmıyorum.

Onu arayıp bu sıkıcı toplantıda bana katılmak için öğleden sonraki tüm planlarını iptal etmesini söylediğimde çok sinirlendi. Bencilce nedenlerden dolayı onun da katılmasını istediğimi itiraf eden ilk kişi ben olacağım.

Esas olarak yavru kedimin seansımıza katılamayacağımı öğrendiğinde nasıl tepki verdiğini duymak için.

Avril tembelce, "Hayal kırıklığına uğradım ama Gage'i gördüğüm için mutluyum," diye cevap verdi. Ve şimdi, odaklanabildiğim tek şey o tek kelime.

Hayal kırıklığına uğradım.

Ne kadar hayal kırıklığına uğramıştı? Ağlamak istedi mi? Ruhu benim için ağladı mı?

Bir zihin okuyucu olmak için neler vermezdim.

"Dünyamızla yeni tanıştığının farkındayız Prenses Avril," diyor Leydi Ashlee kuru bir sesle, kuzguni saçlı başını kız kardeşimin sandalyesine uzanmış, tırnaklarını eteğine geçirdiği yere doğru eğerek. "Ancak, sizinle ve Prens V ile yaptığı eğitim onu gerektiği kadar hızlandırmıyor ya da mirasını gerektiği kadar hızlı ortaya çıkarmıyor. İhtiyacımız olan son şey, onun gücüne kavuşma koşulları nedeniyle diğer fae'ler arasında hoşnutsuzluk olması."

Oh, evet.

Bu şerefsizler hâlâ Sera'nın tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyor. Sadece birkaçımız onun bir skinwalker olduğu gerçeğini biliyor ve ben bunu böyle tutmaya kararlıyım.

"Tanrım, Avril, bilmiyor muydun? Hemen tam eğitilmiş, tarihimiz hakkında bilgili olması ve başına gelenleri açıklayabilmesi gerekiyordu. Ne de olsa biz kraliyet varisleriyiz. Tüm bunları bir öğleden sonra halletmesi için ona yardım etmeliydik." Gözlerimi dramatik bir şekilde devirirken sözlerimdeki ironi bıçaklarımdan biri gibi kesecek kadar keskin.

Avril sırtarak onaylıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanarak benim duruşumu taklit ediyor.

"Elbette V. Onu hem kendi görevlerimiz hem de dersleri arasında anında eğitmek tamamen bizim sorumluluğumuzda."

Lord Gregory bir elini dağınık kızıl saçlarında gezdirirken, "Şimdi, şimdi," diye yatıştırıyor. "Öyle bir şey değil. Prenses Avril, daha çok gençsiniz. Prens V..." Kekelerken ağzı tokatlanmış bir uskumru gibi açılıp kapanıyor. "Sizin kendinize özgü bir eğitim yönteminiz var. Biz sadece, o aramızdaki yerini bulurken ve biz onun ne olduğuna dair gizemleri çözerken, eğitiminin her alanda çok yönlü olmasını sağlamak istiyoruz."

Çok yönlü biri. Pürüzsüz, yumuşak teninin ellerimde, bana doğru bastırılmış ve avuçlarımı doldurmuş hissini düşündükçe bu düşünce beni gülümsetiyor. Önümdeki lordları ve leydileri incelerken gözlerim kısılıyor, aynı düşüncenin onların da aklından geçip geçmediğini görmek için gözlerini araştırıyorum.

Bunun tekrarlanmaması için gözlerini ve ellerini seve seve çıkarırdım. Hissedecek bir şeyleri yoksa onun nasıl hissettiğini düşünemezler.

"İkiniz de Bayan Jenkins'i eğitmeye ve onu dünyamıza tanıtmaya devam edeceksiniz. Ancak onun türünü, güçlerini ve bu kadar uzun süre nasıl görünmez kaldığını tespit etmekte hâlâ güçlük çektiğimiz için daha uzman bir yardımın gerekli olduğuna inanıyoruz."

Sözler sakın ve yatıştırıcı bir tonda söylenmiş olsa da -gerçekte kimin söylediğine dair hiçbir fikrim yok- içimde kaynayan öfkeyi durdurmak için hiçbir şey yapmıyorlar.

Yavru kedime başka biri mi bakacak? Benim için olması gereken zamanı mı alacak? Ya ona dokunmak isteyen başka bir erkekse? Öpmek isteyen? Onu bıçaklamasına izin mi vereyim? Bıçağın derimi kestiği yerden avucuma kan doluyor, parmaklarımın arasından ve bileğimden aşağı damlıyor.

"Peki siz tam olarak kimi uzman yardımcısı olarak nitelendiriyorsunuz?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Başka kim olacak?"

Yüksek, buz gibi kadın sesi beni döndürdü, bıçağım bir bulanıklık içinde elimden çıktı ve kadının yanındaki tahtaya çarptı

Kafa.

"Burada ne halt ediyorsun?" Homurdanıyorum.

Ayağa kalkıyorum, ona doğru ilerliyorum, bıçağımı duvardan çekmek için uzanıyorum ve sonra ışığı yakalayacak şekilde açıyorum.

Bana bakarken gözleri ağır ağır kapanıyor ve kararıyor. Uzun, kuzguni saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudakları tiksinti ifadesiyle yukarı kıvrılıyor. Sonra elimden akan ve aramızdaki zemine yumuşak, küçük parçalar halinde düşen kanı görünce gözlerini deviriyor.

"Seni görmek de güzel. Görüyorum ki hâlâ küçük oyuncaklarınla oynuyorsun." Elimdeki bıçağı umursamaz bir tavırla salladı, neredeyse kafasını koparacak olmamı görmezden gelerek beni bir koklamayla başından savdı ve masanın etrafında toplanan lord ve leydilere bakmak için öne çıktı. "Bulunduğu anda beni çağırmaları gerekirdi. Neden bu ikisinin böyle bir projeyi yürütmek için yeterli olduğunu düşündünüz, asla bilemeyeceğim."

Avril yanımda durmak için hareket ediyor, kollarını göğsünde kavuşturarak yeni gelene dik dik bakıyor.

"Charise." Bu isim Avril'in dudaklarından dökülürken adeta bir lanete dönüşüyor. "Londra'da olduğunu sanıyordum."

"Etrafınızdakilerin yaşama arzusunu yok etmek," diye ekliyorum, bıçağımı elden ele çevirerek.

Charise dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve bize ters ters bakarken kalçasını dışarı çıkarıyor. "Bu çocukça saçmalıkları geride bıraktığınızı düşünmüştüm. V, özellikle de sen, yaşına bakılırsa."

"Nefreti çocukça olarak tanımlamanız ilginç," diye karşılık veriyor Avril.

"Şimdi, şimdi," Lord Amun, bir Unseelie fae ve toprak elementali, araya giriyor. "Her zaman anlaşılmadığınızı anlıyorum ama sonuçta siz kardeşsiniz."

Avril ve ben hep bir ağızdan, "O benim kardeşim değil," diye itiraz ediyoruz.

Tamam, teknik olarak Charise benim kız kardeşim. Benden sadece bir yaş küçük, Avrupa'da babası tarafından büyütüldü. Yıllar içinde birkaç kez temasımız hiç iyi gitmedi. O, veliaht olmak için her şeyini verebilecek, bencil ve kendini beğenmiş bir sürtük.

Bunu söyleyen de *ben* oluyorum, insanları eğlenmek için bıçaklayan biri.

"Bize biraz müsaade eder misiniz?" Avril elini kapıya doğru sallayarak lordları ve leydileri işaret eder.

Üçümüze de göz açtırmadan sessizce odadan çıkmadan önce bakışıyorlar. Bazen, odadaki en güçlü ve korkulan piç olmak gerçekten işe yarıyor.

"Burada olmamalısın," diye tıslıyorum Charise'e. Gözlerimi dikmiş onu süzerken dudağım dişlerimin arasından sıyrılıyor. "Annemi etkilemenin yolunun bu olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Ne kadar övgü alırsan al, *asla* benim yerimi alamayacaksın."

"Kendinizi uygun bir varis olarak görmenizdeki ısrarınız hem gülünç hem de çocukça. Politika umurunda değil. Sadece öldürmek ve sakatlamak için yalnız bırakılmak istiyorsun. Bir hayduttan başka bir şey değilsin." Parmaklarını gömleğine sürtüyor ve bana bakmadan önce parmaklarına üflüyor. "Ayrıca, deri değiştirenler konusunda uzman olan başka birini tanıyor musun?"

Avril keskin bir çığlık atıyor, gözleri o kadar büyüyor ki her tarafının beyaz olduğunu görebiliyorum. "O bir Skinwalker mı?!"

Suçluluk duygusuna benzer bir şey içime hançer gibi saplandı. Sera Avril'i bu işin dışında tutmak istemedi ama ben ısrar ettim. Küçük kardeşime güveniyorum. Güveniyorum ama Kitten'in güvenliği her şeyden önce gelir. Onun ne olduğu hakkındaki gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

Ve işbirlikçi, kötü kalpli kız kardeşimin Sera'dan bahsettiğini öğrenmek?

Annemi öldüreceğim.

"Ah. Zavallı küçük kız her zamanki gibi döngünün dışında kaldı," diye alay ediyor Charise, dudaklarını büzerek. "Evet, annem onun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Ve onu güçleri konusunda eğitebilecek tek kişi benim."

"Git. Serafina. Tek başına." Her kelimeyi vurguluyorum, her adımda Charise'e daha da yaklaşıyorum, vücudum neredeyse öfkeyle titreşiyor.

Ağzının kenarından bir gülümseme kıvrılıyor ve gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyor. "Ohhh, bir şey buz adamı çözdü. Merak etme, aşık çocuk. Sadece bir skinwalker'ı sadece kayıtlar üzerinden değil, bizzat inceleyebilmekle ilgileniyorum." Çenemi kavramak için uzandı. "Onu kırmayacağım. Ayrıca, bunu kendi başına yapacağına dair içimde bir his var."

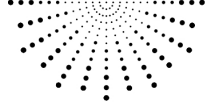
Charise parmaklarını oynatarak odadan çıkar ve kapının arkasından sessizce kapanmasına izin verir.

Avril koluma hafifçe vurarak, "Annemle konuşmaya çalışacağım," diye beni temin ediyor. "Belki bu sefer işe yarar."

Başımı sallıyorum, aklım başımdan gidiyor. Yavru kedimi bulmalıyım ve onu hemen bulmalıyım.

Ben ölümcül olabilirim, ama Charise? Charise kötülüğün tanımıdır. Ve dostuma doğru ilerliyor.

ONUNCU BÖLÜM

GAGE

Sera alt dudağını ısıyor ve otelin kemerinin altına park edilmiş arabama doğru ilerlerken göz ucuyla bana nazlı nazlı bakıyor. Motor hala çalışıyor, kaotik mırıltısı biraz

Hızla atan kalbime temposu düşük bir metronom eşlik ediyor ve aceleyle yolcu kapısını açıyorum.

Sikeyim. Bu kız bana ne yapıyor? Bana okunmaz bir bakış fırlatıp dudaklarını sırtarak büktükten sonra eski arabamın koltuğuna kayarken yüzümdeki gergin beklentiği uzak tutmaya çalışıyorum.

Hayatımda daha önce hiç 1980 model Chevy Nova'ndan bu kadar utanmamıştım; paslanmış kenarları, dökülmüş boyası ve bantlanmış tamponuyla.

Sürücü koltuğuna oturmak için hareket ettiğimde, elimde olmadan, "Bunun için üzgünüm. Arabamın gerçekten çalışan bir kliması yok."

Sözlerimi her bir camı elle açarak noktalıyorum, kolu çevirirken kol kaslarım ağrıyor.

Sera sadece gülümsüyor ve kolunu artık açık olan pencereye dayıyor, yüz hatları azalan güneş ışığında yumuşak.

"Dışarıda çok güzel bir gün var. Benim için fark etmez," diyor elini açıp parmaklarının rüzgâra kapılmasını sağlarken.

Cevap olarak homurdanıyorum ve geri gidebilmek için vitesi geri vitesine takıyorum.

Otoyola çıktığımda ikimiz de sessiziz ve yapmamam gerektiğini bilsem de gözlerim umutsuzca Sera'ya doğru kaymak istiyor. Klima ünitesi olmadan çok mu sıcak? Aç mı? Sikeyim.

Ona doğru uzanıyorum, gösterge panelini açıyorum ve bir granola bar bulana kadar oradaki karton kutuyu karıştırıyorum. Tek kelime etmeden, Sera tereddütle elimden alana kadar önünde tutuyorum.

"Orada sadece benim için bir kutu granola çikolatası mı saklıyorsun?"

Ses tonunun eğlenmiş mi, kızmış mı, kuşkulanmış mı yoksa mutlu mu olduğunu anlayamıyorum.

Belki de yukarıdakilerin hepsinin bir karışımıdır? "Hayır," diye yanıtlıyorum hemen.

Siktiğimin yalanı.

İşten aldığım azıcık parayı birkaç kutu almak için kullandım. Tamam, tam olarak on üç tane. Saplantı düzeyimi ona itiraf edeceğimden değil.

Sera kıkırdıyor, ses arabayı çan sesleri gibi dolduruyor ve sonra atıştırmalıkları açmaya devam ediyor. İkiye bölüp en büyüğünü bana uzatıyor, sarışın kaşlarını kaldırıyor. Reddetmek, hepsini yemesini talep etmek istiyorum ama midem durmaksızın gurulduyor. Bugün öğle yemeğinde sadece bir bardak çorba içmişim ve açlıktan ölüyorum.

"Midendeki o dipsiz kuyunun kükrediğini duyabiliyorum, Gage," diye hafifçe işaret ediyor Sera, çubuğu yüzüme doğru sallayarak. "Eğer benimle tartışırsan..."

"Ne yapacaksın?" Homurdanıyorum ama atıştırmalığı ondan alıyorum. "Bana şaplak mı atacaksın?"

Nefesi kesiliyor ve kendimi alt dudağımı acıtacak kadar sert ısırırken buluyorum. Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?

Belki de mazoşist olduğun içindir, diyor iç sesim gizemli bir şekilde.

"Bana baba demeyeceksin, değil mi?" Sera alay ediyor.

Homurdanıyorum. "Şartları daha sonra konuşabiliriz. Metres kulağa nasıl geliyor?"

"Ben... tanrıçayı tercih ederim." Göz ucuyla, bir parmağını dalgın dalgın dudağına götürüp dolgun, pembe etine vuruşunu izliyorum. "Ya da savaşçı belalı bıçakçı kaltak."

"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle." İçimden boğuk bir kahkaha patladı. "Yani sen bana şaplak atarken sana 'savaşçı belalı bıçak orospusu' dememi mi istiyorsun? Ne oluyor Sera?"

"Bunun cinsel bir şey olduğunu hiç söylemedim, değil mi?" diyerek elindeki granola barını bir kez daha yüzüme doğru sallıyor. "Bu kadar kirli bir zihne sahip olmayı bırak."

"Şaplak atmanın doğal olarak kirli bir aktivite olduğunu düşünüyorum," diye gerekçelendiriyorum, onun şakacı alayları karşısında kalbimin göğsümde nasıl çarptığını görmezden gelmeye çalışarak. Sadece şaka yaptığını biliyorum ama sanki görünmez bir çizgiyi geçmek üzereymişiz gibi hissediyorum. Yüzümde kayıtsız bir sırıtış tutmaya çalışsam da bu düşünce göğsümü daraltıyor. "Diyelim ki seni bu arabanın kaputunun üzerine eğsem, eteğini yukarı çeksem ve-"

"Gage!" Sera ciyak ciyak bağılıyor, sesi hiç de kendini inandırdığı gibi sert çıkmıyor.

Yüzü pancar gibi kızarmış ve güzel mavi gözleri komik bir şekilde açılmış bir şekilde bana bakıyor. Alılgı derinleşirken koluma vuruyor. Kirpikleri titreyerek kapanmadan ve yüzünü başka yöne çevirmeden önce gözlerinde garip bir erimiş sıcaklık oluşuyor.

Sera pek çok açıdan olgun ama işin içine seks girdiğinde bu kadar masum görünmesine bayılıyorum.

"Yani sen beni tokatlayabilirsin ama ben seni tokatlayamam öyle mi?" Nabzım hızla atarken, adrenalinim yükselirken bile alay etmeye devam ediyorum.

Kalbim kafesinde çırpınan huzursuz bir kuş gibi hissediyor.

Yanakları hâlâ kırmızı olsa da gözlerinde hınzır bir ışıltı parlıyor. "Eğer istersen her iki seçeneğe de varım."

Bekle... Ne?

Ne?!

Belki de görüldüğü kadar masum değildir.

Buna nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışırken neredeyse kendi dilimde boğuluyorum. Sera'nın lirik kahkahası arabayı dolduruyor, başını arkaya atıyor, altın sarısı ve pembe saçları kolçağın üzerinde dalgalanıyor.

"Şu an yüzünün halini görmelisin!" Kıkırdıyor, hıçkırıklarla patlayan kahkahalarını durdurmak için bir elini ağzına götürüyor.

"Sen iyi bir insan değilsin," diye kestirip atıyorum, gürleyen kalbimi kontrol altına almaya çalışırken.

Dürüst olmak gerekirse, her an göğsümden çıkıp arabanın zeminine düşmesinden korkuyorum.

"Ben çok iyi bir insanım," diye karşı çıkıyor şarkılı bir sesle. "Bu dünyaya gelmiş geçmiş en iyi insan."

"Sen de hiç mantıklı değilsin," diyorum, şeritleri birleştirebilmek için flaşörümü açıyorum.

"Kıçın hiç mantıklı değil," diye karşılık veriyor hemen.

"Vay canına. Şimdiden popo şakaları. Gerçekten klas, Serafina. Gerçekten klas." Ortaya çıkmak isteyen sırtımayı engellemek için dudağımı ısırıyorum.

Her zaman başımı döndürür, sanki midemde binlerce kelebek uçuşuyormuş gibi hissederim. Baş döndürücü, sarhoş edici bir his.

"Neden bu popo şakalarının dönüp dolaşıp yine şaplak atmaya geleceğini hissediyorum?" Sera düşüncelere daldı.

"Doyumsuz olduğun için mi?" Alay ediyorum.

Sera bir kez daha gülüyor ve göğsüm gururla kabarıyor. Onu güldürmek gerçekten çok hoşuma gidiyor.

İkimiz de atıştırmalıklarımızı bitirirken aramıza rahat bir sessizlik yerleşiyor. Ben benimkini iki lokmada yiyebiliyorum, ama Sera acele etmiyor, köşesini kemiriyor, yutuyor ve sonra bir ısırık daha alıyor.

Şükürler olsun ki yola odaklanmam gerekiyor, yoksa gözlerim onun güzel pembe dudaklarına ve kırıntıları yalamak için yılan gibi kıvrılan minik diline kayacak diye korkuyorum. Hay sikeyim.

Zaten acı verici bir şekilde sertleştim, bu kadar tahrik olmasaydım utanacağım bir başarı.

Sera ve onun zonklayan sikimin etrafına sarıldığını hayal etmekten kendimi alamadığım mükemmel dudakları dışında bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

"Ee... nasılsın? Her şeye... bilirsin işte... her şeye?" Beceriksizce sordum.

Eğer havayı bozmanın bir yolu varsa, o da hoşlandığınız kıza daha önce varlığından haberdar olmadığı doğaüstü bir dünyadan haberdar olmasıyla nasıl başa çıktığını ve her zaman ona geri dönüyormuş gibi görünen bir dizi cinayetle nasıl başa çıktığını sormak olacaktır.

Aferin, Gage. Aferin
sana.

Sera derin bir iç çeker ve elini kucağına bırakır, hala granola çubuğunu sıkı bir yumruk halinde tutmaktadır.

"Ailemin bana bir şeyleri araştırmamamı söylediğini biliyor muydun? Dedektifçilik oynamanın benim sorumluluğum olmadığını?" Kumaş kaplı koltukta hafifçe dönerek yüzümü tamamen bana çeviriyor. Mavi gözleri açık pencereden sızan güneş ışığında parıltıyor ve onu daha da ışıltılı gösteriyor.

"Yani, gerçek bu," diye nazikçe cevap veriyorum. "Bir şeyleri düzeltmek senin işin değil."

"Neyin düzeltilmesi gerektiğini bile bilmiyorum." Sera bıkkın bir nefesle ofluyor. "Tek bildiğim, bu ölümlerin garip bir nedenle benimle bağlantılı görüldüğü. Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?"

Sesindeki kederli nota kalbimi ikiye bölüyor. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Umarım etkileyici mavi gözlerinde süzülen duygu suçluluk duygusu değildir. Suçluluk duymasını gerektirecek hiçbir şey yok, kesinlikle hiçbir şey.

"Ne söylemem gerektiğini biliyorum..." Elimi titreyerek siyah saçlarımın arasında gezdirdikten sonra tekrar direksiyonun üzerine koyuyorum.

"Her şeyin benim hatam olmadığını ve bunu yetişkinlerin halletmesine izin vermem gerektiğini mi?" Sera benim yerimi dolduruyor.

"Evet." Üst dudağımı yalıyorum. "Ama neden sadece arkana yaslanıp diğer insanların bununla uğraşmasına izin vermek istemediğini anlıyorum. Sanki bu senin pisliğinmiş gibi hissediyorsun, değil mi? Senin sorumluluğunmuş gibi?" Arabayı yaşadığım karavan parkından sadece birkaç blok ötedeki bir ara sokağa çekip park ediyorum. Onunla tamamen yüzleşmek için döndüğümde, gözlerinin anlamaya bile başlayamayacağım dehşetlerle gölgelendiğini görüyorum ve

Teni solgun. "Ama seni sandığım kadar iyi tanıyorsam, bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Ne söyleyeceğini, bana ne anlatacağını düşünüyor gibi görünürken sertçe ısıyor. Nefesimi tutarak düşüncelerini toparlamasını bekliyorum, zorlandığı belliyken onu zorlamak istemiyorum.

Ama aynı zamanda bana güvenmesini istiyorum. Bana güvenmesini hayatım boyunca hiçbir şey istemediğim kadar çok istiyorum. Onun güvenini hak etmiyorum ama yine de istiyorum. Bunu arzuluyorum.

Belli belirsiz bir karara varmış gibi görünüyor çünkü omurgasını dikleştiriyor ve bana anlaşılmaz bir bakış fırlatıyor. Nabzım derimin altında titriyor.

"Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimseye söyleyemezsin," diye uyarıyor, sesi de gergin vücudu gibi boyun eğmiyor.

"Kalbimin üstüne çarpı at." Kalbimin üzerine bir X işareti yapıyorum ve gözleri kısılıyor.

Belki de samimiyetimi ölçüyordur?

"Şey,"-nefes alıp veriyor-"haklısın. Yetişkinlerin benden istediği gibi gitmesine izin vermedim. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğuna dair içimde doğuştan gelen bir his var. Skinwalker olduğumun keşfedilmesinden, o kızların öldürülmesine, katilin ölümüne, Tristan'ın evinin arkasındaki katliama kadar."

Ağır ağır yutkunuyor, uzun kirpikleri titreyerek kapanıyor ve elimi onun elinin üzerine koymak için ani, dayanılmaz bir dürtü duyuyorum. Onu rahatlatmak için.

Ama benim yok.

Belki de korkak olduğum içindir.

Belki de beni uzaklaştıracığından korktuğum içindir.

Her iki durumda da, varlığımın her zerresi ona ulaşmak ve onu kucağıma çekmek istese bile, ellerimi kendime sıkıca tutuyorum.

"Biraz araştırma yapıyordum," diye itiraf ediyor ve telefonunu çıkarıp şifresini giriyor.

"Ne sikime bakıyorum ben?" Telefonu ondan alıyorum ve eski kitapların fotoğraflanmış görüntüleri gibi görünen şeyleri gözden geçiriyorum. Kâğıt sarı ve kırılğan görünüyor ve her kelime elle yazılmış, zarif karalamalar o kadar küçük ki neredeyse okunamıyor.

"V'den ödünç aldığım eski fae kitapları... um... benim için." Ben gözlerimi kısarken Sera dalgınca ensesini kaşıyor.

"Senin için çalmak demek istiyorsun." Onu yargılamıyorum. Aslında tüm fae prensinin bir kız için bu kutsal kitapların fotoğraflarını çekmek için annesinin gazabını göze alacak kadar korkak olmasını eğlenceli buluyorum.

"Çalmak... ödünç almak... Ne fark eder ki? Kitaplar aslında saraydan çıkmadı. V sadece benim için fotoğraflarını çekti. Ayrıca... Fae kraliçesinin lanet bir sarayda yaşadığını biliyor muydun? Çünkü ben kesinlikle bilmiyordum."

Dudaklarım seğiriyor. "Teknik olarak sadece bir köşk, saray değil. Ama evet, kraliçenin nispeten zengin olduğunu biliyorum."

"Ugh!" Sözlerimi savuşturmak istercesine ellerini havada düzensiz bir şekilde sallıyor. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan, bir virüsün kendi dünyalarındaki neredeyse tüm fae nüfusunu öldürdüğünü biliyor muydun? İlk etapta Dünya'ya gelmelerinin nedeni buydu."

Ben ona göz kırparken o hâlâ elimde olan telefonunun ekranına parmağını sokuyor.

"Bunu herkes bilir, Sera," diye sakince cevap veriyorum. "Bunu bize anaokulunda falan öğrettiler."

"Yani Tristan'ın evinin arkasındaki fae'nin gizemli bir virüs yüzünden ölmüş gibi görünmesi sence de garip değil mi?" diye kaşlarını kaldırarak alay ediyor. "Bunun sadece bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ağır bir nefes veriyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Tabii ki hayır. Sanırım herkes hemen Tristan'ın evinin arkasındaki fae'leri öldüren virüsün yüzlerce yıl önce fae'leri öldüren virüsle aynı olduğu sonucuna vardı. Ama..."

Bir sonraki kelimelerimi bulamıyorum. Göğsümün yakınlarında bir yerde, çarpan kalbimin hemen üzerinde sıkışıp kalıyorlar.

"Ama?" Bana kaşlarını çatıyor.

"Ama kimsenin virüsün geri döndüğüne inanmak istediğini sanmıyorum, anlıyor musun?" Hızla dönen düşüncelerimi ifade etmeye çalışmak için parmaklarımı direksiyona vuruyorum. "O virüs Fae nüfusunun yüzde doksanını öldürdü. Eğer geri geldiyse..." Boğazımdaki ani sıkışma karşısında yutkunmak imkânsız. "Eğer geri dönerse, bu yüzde doksanımızın öleceği anlamına gelir. Bu

Virüs tedavi edilemezdi ve krallıklarda orman yangını gibi yayıldı. Sevdiğim herkesi kaybetme düşüncesi..."

Sera'nın gözleri sempati ile kırışırken sesimin azalmasına izin veriyorum. Benim daha önce yapamayacak kadar korkak olduğum şeyi yapmak için öne doğru eğiliyor; elini benimkinin üzerine koyuyor ve rahatlatmak için sıkıyor.

Kalbim boğazımda çırpınıyor ve aniden elinin benimkiyle birleştiği yerden başka bir yere bakamıyorum.

"Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğuna dair bir his var içimde. Kibirli bir sürtük ya da onun gibi bir şey olmaya çalışmıyorum, ama bunun benimle ilgili olduğuna dair belirgin bir izlenimim var. Sadece nedenini bilmiyorum." Bakışları sanki kafasında zor bir matematik denklemini hesaplamaya çalışıyormuş gibi uzak, neredeyse puslu bir hal alıyor. Bir süre sonra gözlerini kırıştırıyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Ama sadece hayal görüyor da olabilirim."

"Hey," diye araya giriyorum, o geri çekilmeden, aramızdaki havai fişekler gibi bedenime alevler saçan bağı koparmadan önce boştaki elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Yüzde yüz seninleyim."

Bana bakarken yumuşak, ürkek bir gülümseme mükemmel yüz hatlarını süslüyor. "Biliyor musun, yapabildiklerim hakkındaki gerçek ortaya çıktığında... lordlar ve leydiler neredeyse benden korkuyor gibydiler. Gücümnden. Soyu tükenmiş doğaüstü bir tür olduğumu öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini hayal bile edemiyorum." Bakışlarını dokunduğumuz yere odaklarken derin derin yutkunuyor, porselen teni benim koyu ten rengimle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyor. "Ama hiçbir zaman, bir kez bile, yüzünü ve kimliğini çalacak korkunç bir canavarmışım gibi davranmadın. Bana bu kadar mı güveniyorsun? Ya da..."

Alt dudağını yalıyor ve dikkatini birleşen ellerimizden ayırmıyor.

Bir sonraki sözlerimi düşünürken onu kavrayışım neredeyse belli belirsiz sıkılaşıyor. "Belki de herkesin senden, yapabileceklerinden korkmasının nasıl bir şey olduğunu bildiğim içindir."

Nefes alamıyorum. Sözlerimin tam bir itirafa dönüşmesine sadece bir iki santim kaldı ve aşık olduğum kadına tüm kirli sırlarımı açmaya hazır olduğumdan emin değilim. Türümle ilgili gerçek ortaya çıktığında öz annem bana bir canavarmışım gibi baktı. Sera ne düşünecek?

Sonunda yüzüme bakarken kaşlarının arasında küçük bir çatık beliriyor, gözleri benimkileri arıyor. "Sence...?" Sesine inanılmazlık karışıyor. "Bir canavar olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Bu ihtimalden dehşete düşmüş gibi görünüyor, ama yapabileceklerim ve yaptıklarım hakkındaki gerçeği bir bilse...

Hikayenin tamamını bilseydi herkesin korkusunu anlayabilirdi. İşte tam da bu yüzden gerçeği asla bilemez.

"Gage..." diye başlıyor usulca ve bana türüm hakkında, ne olduğum ve ne yapabileceğim hakkında sorular soracağını biliyorum.

Ve onun için tam bir aptal olduğumdan, ona her şeyi anlatacağım. Kendime engel olamayacağım.

Ama kader bana gülümsüyor gibi görünüyor çünkü o daha tek kelime edemeden telefonum arka cebimde vızıldamaya başlıyor. Ellerimi Sera'nınkilerden isteksizce çekiyorum -dondurucu soğuktaki tenime dokunuşunun verdiği sıcaklığı özlüyorum- ve telefonumu çıkarıyorum.

Belki de kader bana gülümsemiyordur. Belki de o kaltak gerçekten bana orta parmağını gösterip siktir git diyordur.

Annemden gelen bir mesaj ekranda yanıp sönüyor. Hemen ardından birkaç tane daha geliyor.

ANNE:

Gagey evde misin?

ANNE:

Gagey, paraya ihtiyacım var. Ne zaman evde olacaksın?

ANNE:

Gagey anneni sevmiyor musun?

ANNE:

Seni güneş için değersiz bahane

ANNE:

Oğlu

m

ANNE:

Siktir git.

ANNE:

Lütfen eve gel.

ANNE:

Gagey

"Her şey yolunda mı?" Sera usulca soruyor, yüzümde gördüğü ifade karşısında dudakları ince bir çizgi halinde sıkışıyor.

Annemi ona nasıl açıklayacağım? Annem hakkında konuşmak, onun nasıl bu hale geldiğini açıklamak demek. Ve benim ne yaptığımı.

"Her şey yolunda," diye mırıldanıyorum, kendimi kapanmış hissediyorum. En iyi yaptığım şey bu. "Ama sanırım seni eve götürmeden önce biraz fast food yememiz gerekecek."

"Gage, bana yemek getirmene gerek yok. Ben iyiyim," diye ısrar ediyor ama ben başımı sallamaya başladım bile.

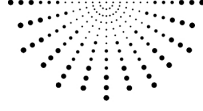
Pek çok şeyi yapamam ama aşık olduğum kızın iyi beslendiğinden emin olabilirim. Ne de olsa hakkımdaki gerçeği öğrendiği anda ona göz kulak olamayacağım. Korkudan aklını kaçırıp tepelere kaçacak ve ben de...

Tek başına.

Kalbim boğazıma yakın bir yerdeyken arabayı tekrar vitese takıyorum ve bizi bir fast-food restoranına ve Sera'nın evine doğru çeviriyorum. Yine de uzun yoldan gidiyorum, onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye çalışıyorum.

Çünkü ikimiz de son kez ne zaman birlikte olacağımızı bilmiyoruz.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

I Ertesi sabah, kapımı çalan günahkâr kadar seksi iki fae ile uyandığımda dürüst olmak gerekirse rüya gördüğümü sanıyorum.

Birbirleriyle birkaç dakikadan fazla aynı odada kalamayan iki seksi fae... ve ardından gelen gariplikler.

Cleo'nun şerefine giydiğim Hello Kitty pijamalarım ve kabarık golden-retriever terliklerimle kapının girişinde durduğum yerde ağzım açık bakıyorum.

Gözlerimi kırpıyorum, ovuşturuyorum, tekrar kırpıyorum.

Ve sonra aniden kapıyı yüzlerine kapatın.

Yatağa geri dönerken kendi kendime "Hayır," diye mırıldandım. "Bunun için çok erken. Daha kahvemi bile içmedim."

Güneşin sadece yarısı görünüyor, *lanet olası güneşin* yarısı. Hangi çılgın piç, güneş daha tam olarak gökyüzüne çıkmadan kapımı çalmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü? Hala ufukla oynasırken?

"Sera?" Annem gözlerindeki uykuyu silerek koridorda beliriyor. Koyu kırmızı bir bornozu gelişigüzel üzerine sarmış ama bağlama zahmetine girmemiş.

Cevap veremeden, pislikler kapıyı tekrar çaldı.

Annem bana şaşkın bir bakış atıyor, kaşlarından biri çatılıyor ama ben sadece yanından geçip yatak odamın kapısını iterek açıyorum ve göbek atıyorum

Yatağın üzerine. Doğan güneş halıda kırmızı ve turuncu çizgiler oluşturuyor ve tüm mobilyalarımı parlak bir altın rengiyle aydınlatıyor. Çocukken güneşin doğuşunu severdim.

Ama sonra büyüdüm ve uykunun en iyi arkadaşım olduğunu fark ettim. Gün doğumu kendini becerebilir.

Yüzümü yastığıma bastırıp gözlerimin kapanmasını isterken yorganla uğraşmıyorum bile...

"Sera." Annem parmaklarını hâlâ açık olan yatak odamın kapısına vuruyor. "Kian ve Tristan seni görmeye geldiler."

"Onlara İsviçre'de tatilde olduğumu söyle," diye mırıldanıyorum yorgunca, yatakta yayıldığım yerden kıpırdama zahmetine girmeden.

"Son dünya tarihi çalışmamdan bu yana İsviçre'nin yeri değişmiş olmalı. Sence de öyle değil mi Tristan?" Kian'ın boğucu sesi etrafımda duman gibi kıvrılıyor.

Seksi, çileden çıkarıcı, sinir bozucu duman. Gah.

"Bilemem," diye yanıtlıyor Tristan her zamanki coşkusuyla. "O dersten kaldım."

Kian homurdanıyor.

Bu saatte uyandırıldığım için duyduğum öfkeye rağmen, kalbim minik melek kanatları kazanıyor ve onların şakacı şakaları karşısında durmadan çırpınmaya başlıyor.

Lanet olsun, ne zaman bu kadar hüzünlendim?

Eski Sera şimdiye kadar onları bıçaklamış olurdu. Yeni Sera mı? Sadece onları yatağa davet etmek istiyor.

Yeni Sera'nın utanmaz bir şıfırtı olduğuna karar verdim.

İsteksizce, onlarla yüzleşene kadar yatakta dönüyorum, göz kapaklarımdan sadece biri açılıyor.

Kian ve Tristan odamın kapısında **d u r d u k l a r ı** yerden bana gülümsüyorlar.

Annem tam arkalarında duruyor ve sürekli "Aman Tanrım! Çok şirinler! İyi iş, tatlım."

Sevgili Yatak Tanrısı. Lütfen, lütfen bu yatağın beni yutmasına izin ver. Eğer yutmazsa ölebilirim. Teşekkür ederim. Ana sıkıştırıcın, Sera.

"Rüya mı görüyorum?" Bunun yerine sormaya karar verdim.

Gerçi rüya görüyor olsaydım, bu çok farklı bir şekilde ilerliyor olurdu. Birincisi, annem görünürde olmazdı. İkincisi, Tristan ve Kian'ın ikisi de gömleksiz olurdu. Ve pantolonsuz. Ve iç çamaşırsız.

Ve üç-

Zihnimdeki sisi dağıtmak için dalgınca yanağıma bir tokat atıyorum.

"Duruma göre değişir." Kian'ın gülümsemesi düpedüz günahkâr, hatta şehvetli bir hal alıyor. "İyi bir rüya mı yoksa ıslak bir rüya mı?"

Tristan iğrenç bir şekilde boğazını temizlemeye başlıyor ve Kian'ın koluna dirsek atıyor. Kian ona şaşkın bir bakış fırlattığında, Tristan abartılı bir şekilde başını anneme doğru geri atıyor.

Kian'ın yüzü, bilim insanlarının henüz adını bile koymadığından emin olduğum bir kırmızı tonuna dönüşüyor. Boynuna ve yanaklarına doğru tırmanıyor.

Kian kekeleyerek, "Yani... ıslak... korkudan altına işemek gibi," der. "Elbette bunu kastetmiştim Bayan Jenkins. Görgüsüzce bir şey değil."

Tristan kahkahasını gizlemek için elini ağzına götürüyor. Ben o kadar ince değilim. Kian'ın kızarması derinleşirken ve ayaklarını sürüyerek yürürken açıkça kıkırdıyorum.

"Pekâlâ, eğer bu 'korkudan altıma işediğim' türden bir rüyaysa, neden burada olduğunu açıklamak ister misin? Çünkü ben öldürülmesi kolay bir kız değilim." Sonunda yatakta doğruldum ve kendimi çapraz olacak şekilde konumlandırımdım.

Yatağın kenarında tembelce uyuyan Cleo, altın rengi kuyruğunu sallayarak mutlu bir şekilde havlıyor. Önümdeki iki çocuğu incelerken öne uzanıp kulaklarının arkasını kaşıyorum.

Her ikisi de harika görünüyor ve bu şekilde yan yana durduklarında kişiliklerinin giydikleri kıyafetlerde parladığını görmek çok kolay. Tristan'ın üzerinde Letterman ceket ve altında sade gri bir tişört var. Kot pantolonu kaslı bacaklarına öyle bir yapışıyor ki, kumaşı beni mantıksızca kışkandırıyor. Kahverengi, karmakarışık saçları pencereden içeri süzülen güneş ışığından neredeyse kızıla boyanmış gibi görünüyor. Belli ki buraya gelmeden önce taramaya zahmet etmemiş.

Öte yandan Kian'ın üzerinde beyaz bir polo tişört ve ten rengi bir pantolon var. Altın sarısı saçları özenle taranmış ve

Yanık suratlı. Başka biri Kian gibi giyinseydi, onu bir pislik olarak görürdüm.

Ama Kian değil.

Nefis görünüyor.

Kian gözlerini devirerek, "Cinayet yok, deli kız," diyor.

Tristan başparmağıyla işaret parmağını birleştirerek, "Belki birazcık cinayet," diye itiraz ediyor.

Onun sözleriyle kalp atışlarım hızlanıyor.

"Gerçekten mi?" Heyecanlı bir bekleyiş içinde yatakta bir aşağı bir yukarı zıplıyorum.

Annem omuzlarının üzerinden, kendi odasına dönmeden önce, "Cinayet yok," der.

Bu iki çocuk söz konusu olduğunda kendi kararlarımı verebilecek kadar bana güveniyor. Ama birini öldürmeyeceğime güvenmiyor.

Öncelikler.

"Bence gizli bir psikopat olabilir," diye fısıldıyor Kian komplocu bir tavırla Tristan'a, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşuz gibi," diye karşılık veriyor Tristan homurdanarak.

Bulabildiğim en yakın yastığı -önünde göz kamaştırıcı bir tek boynuzlu at olan parlak pembe bir yastık- alıp havaya kaldırıyorum.

"Bir yastığım var ve onu kullanmaktan korkmuyorum," diye uyarıyorum.

"O yastığın içinde bıçak var mı?" Tristan bana kahverengi kaşlarını çatıyor.

"Hiç bıçak yok..." Konuşurken, boşta kalan elimle dalgınca yastığı yoklamaya başlıyorum, pütürlü bir şeye rastlayınca duraklıyorum.

"Peki, ne biliyorsun? Bu benim bıçaklama yastıklarımın biri."

"Bıçaklarını sakladığı yastıklara bir isim takmış," diye fısıldıyor Tristan Kian'a. "Çok sevimli değil mi?"

"Çok sevimli," diye katılıyor Kian.

"Tamam, bu kadar. Eğer bana söylemezsen biri bıçaklanacak-"

Tristan iki adımda odayı geçiyor ve neredeyse kendini yatağa atıyor. Kalın, kaslı kollarını bana doluyor. İçgüdüsel olarak bir sızlanma duyuyorum.

Onu bıçaklamadan önce bıçaklı yastığı zar zor, sadece zar zor yoldan çekmeyi başarıyorum... bilirsiniz... onu bıçaklıyorum.

Genelde dokunmaktan nefret ederim, ama Tristan'ın bir kurt olarak doğasında "sürü" olarak gördüğü insanlarda rahatlık aramak olduğunu biliyorum. Çok dokunaklı ve bu beni yarı deli ediyor, yarı da etmiyor. Ve belki de delirtmeyen kısmı, bir bakıma, kesinlikle seviyor.

Kian'ın adına ona kızdığım da bana sarılmasını gerçekten özledim. Her zaman sürdüğü kolonyadan gelen narenciye kokusunu özledim. İçgüdüsel olarak yanağıma sokulmasını özledim. Kahretsin... Beni yaladığı zamanları bile özledim.

"Dehşet içinde altıma böyle mi işeyeceğim? Ölene kadar sarılmak mı?" Kollarımı ona sararken alay ediyorum.

Omzunun üzerinden, Kian'ın gözlerini parlatan sevgi dolu bir gülümsemeyle bizi izlediğini görüyorum. Baktığımı görünce bir kez daha kızarıyor ve parmaklarını şık sarı saçlarında gezdiriyor.

"Sana çıkma teklif etmeye çalışırken çiş hakkında konuşmasan olmaz mı?" Tristan boynuma karşı sızlanıyor.

Nefesi oradaki hassas tene değerek tüm vücudun tüylerinin diken diken olmasına neden oluyor.

Ve sonra sözleri kaydedildi.

"Randevu mu?" Parıldayan gözlerine bakabilecek kadar geri çekiliyorum. "Giyin," diyor Kian. "Bugün için planladığımız çok şey var."

BU SEFER, KIAN VE TRISTAN RANDEVUMUZU SÜRPRİZ OLARAK SAKLAMİYOR. SADECE farklı kişiliklerinin bir başka yönü daha ortaya çıktı. Kian, ilk başta bana söylemeyi reddediyor, inatla dudaklarını birbirine bastırıyor ve onu defalarca bilgi vermeye zorlamama rağmen başını sallıyor.

Ama Tristan heyecandan neredeyse zıplayarak, "Şu kasabada harika bir laser tag parkuru olan çok güzel bir atari salonu var! Kian ve ben hep oraya giderdik."

Kian yüzünü avuçlamak için direksiyonu bırakır.

Otoparka girdiğimizde ben de en az Tristan kadar heyecanlıydım.

Atış ve yarışma mı? Beni de yaz.

"Tamam çocuklar," diyorum neşeyle arabadan atlarken, ikisi sadece birkaç adım arkamda. "Kıçınızı tekmelediğimde çok fazla ağlamayın."

"Pek çok şeyde iyi olabilirsin Sera ama laser tag'de biz çok iyiyiz," diyor Tristan, Kian'la arasını göstererek.

Kian ciddiyetle başını sallar. "Bu doğru. Eskiden oynadığımız her maçı kazanırdık. Tabii yıllardır oynamıyoruz..." Kian'ın yüzünde kederli bir ifade belirir ve Tristan sanki fiziksel bir tokat yemiş gibi irkilir.

Sanki onların ortak acısı beni çağıran, onu ortadan kaldırmak için bir şeyler yapmamı -herhangi bir şey- isteyen parlak bir fener gibi.

Ayaklarımın üzerinde düşünerek, "Daha önce hiç üçlü yapmadım." diye geveledim.

İki adam da hemen dönüp bana bakıyor, ağızları bir karış açık, yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor.

Vay anasını.

Kastettiğim bu değildi.

"Yani... üç kişilik bir randevu demek istedim," diye kekeliyorum, bileğimdeki bilezikle oynuyorum ve orada saklı olduğunu bildiğim bıçaklarla teselli arıyorum. "Eğer bu gerçekten buysa, tabii ki. Yani, bunun bir randevu olduğunu söyledin ama randevu mu yoksa arkadaşlık randevusu mu kastettiğinden emin değilim. İkisi de benim için sorun değil. Yani, bunun bir randevu olmasını tercih ederdim... tabii sen bunu bir arkadaşlık randevusu olarak görmüyorsan-"

Aşırı kelime kusmayı durdurmak için ağzımı fiziksel olarak kapatıyorum. Bu küçük fiyaskonun suçunu nöbetlerime atacağım. Evet. Aklım başımda değildi.

Kian hala ağızı açık bir şekilde bana bakıyor, canlı yeşil gözleri yüzüme kilitlenmiş. Tristan ise şehvetli bir sırıtışla beni bir ayaktan diğerine kaydırıyor. Rahatsız mı hissediyorum, utanıyor muyum yoksa tahrik mi oluyorum emin değilim.

Belki de üçünün bir kombinasyonu?

Tristan'ın ela gözleri yavaşça Kian'a kayıyor ve karabasan başıyla küçük bir selam veriyor. Tristan bana dönerek, "Sera, tatlım... Bu bir randevu. Bir randevu."

Nabzım kulaklarımda bir savaş davulu gibi gümbürderken, içimde havadar, bedensiz bir his dalgalanıyor. Aşık olmak böyle bir şey mi? Aynı anda birden fazla erkeğe karşı bu şekilde hissetmem benim hakkımda ne söylüyor?

"Alışılmadık bir şey olabilir ama..." Çaresizce omuz silkiyor.

"Ama şu anda ihtiyacımız olan şey bu," diye araya giriyor Kian, bakışlarını bir kez daha kuzenine çevirerek. "Sen yardım et... aramızdaki şeyleri düzelt. Her şeyi kolaylaştırır. Mantıklı konuşup konuşmadığımdan emin değilim-"

"Çok mantıklı konuşuyorsun," diye araya giriyorum ve yutkunuyorum.

İki kuzen arasındaki sınırlar haftalardır yıpranmış durumda. Aralarındaki gerginliği ve gizli düşmanlığı neredeyse hissedebiliyorum. İlişkileri yavaş yavaş düzeliyor -her iki çocuk da bilinçli bir çaba gösteriyor- ama Tristan suçluluk duygusuyla, Kian ise kendinden nefret ve acıyla dolu. Aralarını nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yok ama yardım ettiğimi söylüyorlarsa... o zaman yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim.

"Ayrıca,"-Tristan ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu- "teknik olarak... beşli mi? Altılı mı? Yedili?"

"TRISTAN!" Ciyaklıyorum.

Gözlerini masumca açıyor. "Ne? Karnavalda dört erkekle daha randevun vardı. Ağabeyimin gelmesini de sayarsan beş." Burnunu kırıltırıyor. "Gerçi o morukla çıkmak istediğinden bile şüpheliyim."

Kian'ın gözleri şüpheyle kısılrken bile gergin bir şekilde gülüyorum.

Oh lanet olsun. Xander ve Devyn'i düşündüğümde içimden yayılan şehveti anlıyor mu? İkizlerin bakışları tenimi alev alev yakıyor mu?

"O sadece bir arkadaşlık randevusuydu," diye savunuyorum, konuşmayı tekrar rayına oturtmayı ve tehlikeli bir noktaya doğru ilerlemekten uzaklaştırmayı umarak.

Kian'ın kuzenlerini ve Tristan'ın ağabeylerini becermeyi düşünmeme kesinlikle izin yok. Hayır.

Ve kesinlikle aynı anda birden fazla erkekle çıkmayı düşünemem... aptal kalbimin istediği bu olsa bile.

"Kesinlikle bir arkadaşlık randevusu değil," diye mırıldanıyor Tristan arsızca.

"Artık insanları vurabilir miyiz? Lütfen?" Yanaklarımdaki ateşin sönmesini dileyerek yalvarıyorum.

"Tamam, meleğim." Kian bana doğru bir adım atıyor ve elini omzuma koyuyor. "Hadi gidip laser-tag arenasında insanları vurarak psikopatik eğilimlerini tatmin edelim."

BEN KAZANDIM. KOLAYCA.

Tristan ve Kian iyi bir mücadele verdiler, ancak arenada yuvarlanırken, takla atarken ve dans ederken - muhtemelen kitaptaki her kuralı çiğnerken - benimle boy ölçüşemezler.

Arena görevlisinin umurunda değil gibi görünüyor; Kian ve Tristan'ı kontrol etmekle o kadar meşgul ki ne yaptığıma hiç dikkat etmiyor.

İlk başta, bir çocuk doğum günü partisi bize karşı oynadı. Kian ve Tristan'ın, küçük üçüncü sınıf öğrencileri onları göğsünden vurduğunda dramatik bir şekilde ölmelerini izlemek çok eğlenceliydi. Çocuklar gittikten sonra, birkaç başka lise öğrencisine karşı oynadık.

Takımımız kazandı, tabii ki.

Kısa süre sonra sadece üçümüz kaldık ve neon yeşili ve kırmızı arenada beş tur oynadık, platformlardan atladık, tünellerden geçtik, rampalardan aşağı indik. Kian ve Tristan bir takımda olmayı seçtiler ve itiraf etmeliyim ki birlikte iyi çalıştılar. Loş ışıklı alanda arka arkaya durdular ve ben eğilip engellerden geçerken bana ateş ettiler.

Tabii ki tüm çabaları boşunaydı. Onları iki dakika içinde indirdim.

Takımları değiştirmemiz için ısrar ettiler ama ben reddettim. Bu, eşleştirilmediğim zavallı adam için gerçekten bir eziyet olurdu.

Şimdi atari salonunda duruyorum, kolumun altında Kian'ın benim için kazandığı pembe fiyonklu kocaman pelüş beyaz bir ayı var. İki çocuğu izliyorum

Bir tur skee ball oynarlar, her ikisi de birbirlerini geçmeye çalışırken rekabetçilikleri en iyi halini alır.

"KAZANDIM!" Kian ellerini havaya kaldırıp zafer dansı yaparak bağırır.

Tristan onun omzunu itiyor, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Çünkü hile yaptın."

"Skee ball'da nasıl hile yapıyorsun, salak?" Kian şakacı bir şekilde Tristan'ı geri iter.

Tristan tökezliyormuş gibi yapıyor ve sonra kocaman gözlerle ve somurtarak bana dönüyor.

"Sera," diye sızlanıyor, alt dudağı titriyor. Aşırı abartılı bir bebek sesi takınıyor. "O çok kötü biri. Ona bana kötü davranmayı bırakmasını söyle."

Kian bir çığlık atarak Tristan'ı omzundan yakalar ve parmak eklemlerini Tristan'ın dağınık kahverengi bukleleri üzerinde ileri geri sürtmeye başlar.

"SAÇ DEĞİL! SAÇ DEĞİL!" Tristan bağırarak yakınlardaki birkaç misafirin dikkatini çeker.

"Siz aptalsınız," diyorum basitçe, ama kavgaya katılmayı gerçekten çok istiyorum.

Tercihen çıplak.

Kahretsin, Sera! Kafanı çukurdan çıkar!

Tristan hâlâ Kian'ın koltuk altında kilitli olduğu yerden bana bakıyor. Yüzü efordan kızarmış ve normalde dağınık olan kahverengi saçları daha da dağılmış, birkaç teli gözlerine doğru düşüyor.

"Ama biz *sizin* aptallarınız," diyor şarkı söyler gibi bir sesle.

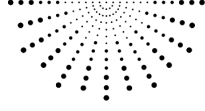
Onun sözlerine sadece gülebiliyorum, çünkü doğru olmalarını çok istiyorum.

Kian ve Tristan'ın benim olmasını

istiyorum. Ama...

Aynı anda birden fazla erkek için aynı şeyleri hissetmem yanlış mı?

ON İKİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

Ibu kırbacı yakmam lazım.

Kırbacın ayağımın dibinde sarmal halde durduğu yere hüsrarla bakıyor, alışkanlığımdan dolayı kolumdaki altın bileziği okşamak için uzanıyorum

değerli bıçaklarımdan birini saklıyor.

Kılıçlar, anladım. Mızraklar. Hatta silahlar.

Ama kırbaçlar? Bu lanet şeyleri kimin nasıl kullandığı hakkında hiçbir fikrim yok. Neon-pembe tişörtüm ve taytım terden sırılsıklam olmasına rağmen en kötüsünü gizlese de, hedefe vuruşlarımı ıskaladığımı kırbaçtan vücudumun benek benek olduğunu biliyorum.

Atkuyruğumdan kurtulup yanaklarıma ve boynuma yapışan buklelerime elimi sürüyorum, terimi silerken onları bandın altına geri itiyorum ve biraz su içiyorum.

Babamın kurduğu açık hava antrenman sahasının toprağına atarak birkaç uzun ve derin nefes alıyorum, kollarımı başımın üzerinde gererek yorgun kaslarıma oksijen gitmesini sağlıyorum.

Hava hala güzelken açık hava antrenman alanından yararlanmaya karar verdim, ancak renkler yaprakları süslüyor ve soğuk bir esinti cildime yapışan ter damlacıklarını serinletiyor. İtici olmaktan ziyade canlandırıcı ve enerji verici, Kaliforniya'da antrenman yaparken hissettiğimden tamamen farklı bir his.

Burada, orman ve karmaşık tuzaklardan başka bir şeyle çevrili olmayan mahremiyetimiz için minnettarım, gönlümce pratik yapabiliyorum. Cleo arkamdaki toprakta horluyor, sesleri ağaçlardaki kuşların birbirlerine seslenişlerine karışıyor.

Daha önce hiçbir silahın beni alt etmesine izin vermemiştim ve burada da başlamak istemiyorum ama haftalar süren antrenman seansları bir fark yaratıyor gibi görünmüyor.

Eğitim aynı zamanda bana kendi düşüncelerimle baş başa kalabileceğim bir an sağlıyor. Son zamanlarda, beynimin katiller ve cesetlerden daha acil bulduğu şeyler tarafından tüketildiler-erkekler. Hem Gage ile arabada geçirdiğim an hem de Tristan ve Kian ile "randevum" zihnimde dönüp duruyor.

Gözlerimin arkasında baş ağrısı patlamasına neden olan görkemli, kafa karıştırıcı, akıl almaz bir döngü.

Ağır bir iç çekişle kollarımı silkeliyorum ve kırbacı tekrar almak için aşağı uzanıyorum, sonra omzumu döndürüp hedefime doğru savuruyorum. Darbe kuklanın koluna isabet edip onu kendime doğru çekmek yerine kuma saplanıyor ve bir kez daha küfretmeme neden oluyor.

"Bileğini daha fazla oynat," diye gürlüyor arkamdan derin bir ses ve ben de içgüdüsel olarak boştaki elime bir bıçak alıp rakibime doğru çeviriyorum.

Gölgeli bir kırbaç kılıcımı havaya savurup zararsız bir şekilde eğitim alanının yumuşak çimlerine ve kumuna düşmesine neden olurken, silah sesine benzer bir ses etrafımdaki havada yankılanıyor.

Xander'ın elinde gelişigüzel duran siyah kırbaç karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kalırken, o bana kaşlarını çatıyor ve dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Beni bıçaklamak için bundan daha çok çalışmanız gerekecek Bayan Jenkins.

Ben kesinlikle küçük kardeşim değilim."

"Bay Grayson?" İnanamayarak soruyorum, ekonomi öğretmenimi evimde görmek beni şaşırtıyor.

Ve onu yarı gündelik kıyafetler içinde görünce daha da şaşırdım - kot pantolon ve kaslı, kıvrak göğsüne uyan düğmeli bir gömlek ve üzerine koyu renk bir ceket. Eğer bu adamın takım elbise içinde seksi olduğunu düşündüysem, o zaman Tanrım...

Önümdeki bu görüntü bir sonraki ıslak rüyamın yıldızı olabilir.

"Sınıfın dışında olduğumuzda Xander," diye çenesini eğerek düzeltiyor.

"Xander." Alt dudağımı yalıyorum, kalbim aniden göğsümde birdirbir oynamaya başlıyor. Göğüs kafesimi korkutucu bir güçle dövüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol etmek, Avril ve V ile eğitiminin nasıl gittiğini görmek istedim. Seelie irtibat görevlisi olarak benim işim bu. Ama şimdi buradayım..." Çimlerin üzerine düşmüş bıçağıma bakıyor, çiy serpilmiş koyu yeşile karşı gümüşün şaşırtıcı kontrastı. "Bence bunun yerine odaklanmamız gereken başka bir şey var."

Cleo usulca mızızlanıyor ve ben de ona hızlıca güvence veriyorum, bunun bir arkadaş olduğunu ve bir oyun olduğunu söylemeye çalışıyorum. Beni ailemle dövüşürken görmeye alışkın ama bir yabancıyla değil ve bu onu açıkça üzüyor. O bir saldırı köpeği değil ama gerçekten tehlikede olduğumu hissetse anında müdahale edeceğinden hiç şüphem yok.

Sanırım bu yüzden herkes bir köpeğin bir insanın en iyi arkadaşı olduğunu söylüyor - her zaman arkanızı kollarlar.

"Bu bir meydan okumaya benziyor Bay Grayson," diye yorum yapıyorum tembelce, parmaklarım vücudumda saklı diğer bıçaklardan bazılarına gidiyor.

Kırbaçlarla antrenman yaparken bile, genellikle taşıdığım cephaneliğin tamamını taşımasam da, asla tamamen silahsız gitmem.

Karşı karşıya olduğum tüm bilinmeyen tehditlerle birlikte, asla çok dikkatli olamam. Üzerimde en az beş bıçakla evden çıkmak benim için oldukça aptalca olurdu.

Kırbacı havaya karışırken Xander'ın kara gözleri hınzır bir eğlenceyle parlıyor.

Sanırım bu, gölgeleri nasıl kullandığına dair sorularımdan birini yanıtlıyor.

Siktir, bu çok seksi.

Gölgelerle başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

Ceketini omuz silkerek çıkardıktan sonra antrenman sahasının dışına fırlatırken, toprağa çarparken çıkan toz bulutunu görmezden gelerek bu boş düşünce beynimde duraklıyor. Giydiği beyaz düğmeli bluzun manşetlerini yavaşça açıyor ve sonra ceketini yuvarlıyor.

Kollarını dirseklerinin üzerine kadar sıyrıyor, ağızda salyalar biriktiren derin bronzlaşmış ve hafif kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor.

Ve sırtışının derinleşmesinden anladığım kadarıyla, o da bunu biliyor. Pislik.

Bunu yanlış, tabu ve uygunsuz bulmam gerektiğini biliyorum. Tanrı aşkına, o benim öğretmenim ve yapmam gereken son şey onu süzmek olmalı. Ve onun da yapması gereken son şey bunu teşvik etmek.

Eğer bu yanlışsa... o zaman neden bu kadar doğru geliyor?

Neden kalbim uçan bir sinek kuşu gibi çarpıyor?

Neden vücudum sanki kan dolaşıma helyum enjekte edilmiş gibi hafif ve havadar hissediyor?

Neden bedenim onunkine mantığa ve toplumun beklentilerine meydan okuyan içgüdüsel, cinsel bir şekilde tepki veriyor?

"Üzerinize serptiğiniz bıçaklarla insanları tehdit ettiğinizi gördüm ama sizi işte görmedim. Umarım onları kullanmakta bundan daha iyisindir." Başını eğerek düşürdüğüm kırbacı gösteriyor.

Burnumu kırıştırıyorum, bir elim içgüdüsel olarak kalçama gidiyor ve kılıfımda duran Hello Kitty bıçağını çıkarıyorum. Gözleri açılıyor ve neon-pembe sapı ve parıltılı baskılı bıçağı incelerken dudaklarından lirik bir kahkaha dökülüyor.

Buna karşılık benim dudaklarımda da bir gülümseme beliriyor; ağırbaşlı, düğmeli Xander'ı bu kadar rahat gülerken görmenin şokuyla mizah birbirine karışıyor.

Birçok rakibinin aksine, bıçağı küçümseyerek gülmüyor. Hayır, bu kahkaha saf bir eğlence. Rakibini kendisinden aşağıda olduğunu düşündüğü bir silahla yok etmenin önemini açıkça anlıyor.

Boştaki elimle, preslenmiş çiçeklerle işlenmiş reçine bıçağımı çekiyorum, o bana göz kamaştırıcı bir sırtışla dönerken ışığı yakalamak için açı veriyorum.

"Düşünme şeklinizi seviyorum, Bayan Jenkins." Omuzlarını yuvarlıyor ve gözlerine siyah benekler dolduğunda etrafımızdaki hava basıncının değiştiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Aniden her iki elinde de gölge kamçıları beliriyor. Kolayca dengede durur, kamçıların ağırlığı ya onun için önemsizdir ya da o kadar doğaldır ki ayağını bulmak için düşünmesi gerekmez.

Aslında bu beni delicesine kışkandırıyor. Acaba bir Skinwalker'ın gölge güçleri var mıdır?

Kırbaçları, pek çok kişinin tercih ettiği kısa kırbaçlardan ziyade uzun ve beni geride tutmakta işe yarayacak. Ancak hareketlerini önceden sezebilir ve menziline girebilirim, uzunlukları onu engelleyeceği için onu kolayca alt edebilirim. Yine de onlardan birini etrafıma sarmayı başarırsa, muhtemelen beni saniyeler içinde yere serecektir.

Adrenalin damarlarımda hızla akıyor ve neredeyse vahşi olduğundan emin olduğum bir sırıtma dudaklarımı geriyor, bıçakları açıyorum, biri bileğime doğru bakarken diğeri ona doğru bakıyor ve kısa bir süre için genellikle antrenman yaparken taktığım fırlatma bıçaklarını diliyorum.

"Neyiniz varmış görelim *efendim*." Kasıtlı olarak onurlandırıcı bir ifade kullanıyorum ve gülümsemesi benimkine uyacak şekilde değişiyor, ellerini açıp kırbaçlarının yatış şeklini ayarlıyor.

Kırbacı havada şaklayıp ses etrafımızda yankılandığında yana savruluyorum. Bu açıkça alaycı bir darbe, gerçekten inmek için değil, beni harekete geçirmek için. Kırbaçlarını havada kıvrıp etrafıma sarmaya çalışırken ulaşamayacağı bir yerde dans ediyorum.

Kahretsin, bunu nasıl bu kadar zahmetsiz yapabiliyor? Bu noktada lanet şeyleri etrafıma sarmış olurdum.

"Ben de bunun biraz çaba gerektireceğini düşünmüştüm," diye alay ediyor Xander, bileklerinin hızlı hareketleriyle beni dans ettirirken abartılı bir esneme hareketi yapıyor.

Neredeyse tökezleyecekken gözlerimi göğsünün ve kollarının kaslarından ayırmak zorunda kalıyorum.

Bir düşmanla ya da kardeşle tartışmak, ilgi duyduğunuz biriyle tartışmaktan çok daha kolaydır; bu çok açık hale geliyor.

Benimle oynadığını, beni silahsızlandırmak yerine hareket etmemi sağlamaya odaklandığını biliyorum.

Ve bunun onun çöküşü olacağından emin olacağım.

Kendimi havaya fırlatırken ve kırbacının uzantısının üzerinden geçerken bir hız patlaması yaparak kıvrılıyorum. Sonra düzgünce menzilin içine iniyorum ve ayarlama yapmak zorunda kaldığında küfretmesine neden oluyorum. Bıçaklarımı savurup vücuduna vurmaya hedeflerken, o da kendini menzilimden çıkarmaya çalışıyor.

Ancak bıçağım vücuduna ulaşmadan hemen önce bir siren sesi havayı yararak ikimizin de dönmesine neden oluyor, kollarından biri gelip vücudumu kısmen kucaklamak için ona yaslıyor.

Siren.

Sikeyi

m.

Tuzaklardan biri tetiklendi.

Babam yine hassasiyeti artırır ve bir kokarca daha yakalarsak, annem çok kızacak.

Cleo'ya kalmasını emredip, eğitim alanından gelen siren sesini takip ederek eve doğru yola çıktığımda Xander da peşimden geliyor.

Yaklaştıkça, Xander'ı yavaşlatmak için elimi kaldırıyorum, bıçaklarımı tutuşumu ayarlarken ve yavaşça evin arka tarafına doğru ilerlerken onun buyurgan bir şekilde kalkık kaşlarını görmezden geliyorum.

Tanrım, umarım başka bir postacıya ihtiyacımız yoktur.

Kısa bir süre duruyorum ve başımı eğerek, kendisini saran ve yere sabitleyen bağlardan kurtulmak için mücadele etmeye çalışan düzenli takım elbiseli, küfürbaz kadını inceliyorum. Tanıdığım biri değil, o halde neden evin içinde dolaşıyor?

Bunun masum bir yanlış anlaşılma olması ihtimaline karşı bıçaklarımı alçakta ve kolayca görülemeyecek bir yerde tutuyorum, ancak onları kaldırmıyorum.

Yatağında bir ceset bulduktan sonra değil... Ve

Tristan'ın arka bahçesinde çok sayıda ceset...

Keskin, alaycı kahkahalar etrafımızda yankılanıyor ve duraksıyorum, V'nin neredeyse iki büküm olduğu yere dönüyorum, bağların altında çılgınca çırpınan kadını incelerken dudaklarının kenarında öfkeli bir kıvrılma var.

Bu da ne böyle? Sera gününde uğramak mı? Bu adamlar neden ortaya çıkıp duruyor?

"Belli ki derslerine devam edemeyecek kadar kitaplarına dalmışsın," diye alay ediyor V, hırlarken kadına ters ters bakıyor.

"Kaldırın beni," diye tükürüyor ona, hâlâ zapt edici bantların altında çırpınıyor ve kıvranıyor.

Sırtışıma yutmaya çalışıyorum ama başarılı olup olmadığımdan emin değilim.

Bu kadını tanımıyorum bile, ama onunla ilgili bir şey lanet bir şerit gibi derimin altına giriyor - sinir bozucu bir şekilde

Acı verir ama öldürmez.

Belki de gözlerindeki küçümseyici parıltı, kendini herkesten daha iyi gördüğünü gösteriyor.

Belki de V'ye beş santimlik yüksek topuklu ayakkabılarıyla bastığı bir bokmuş gibi bakmasıdır.

Ya da belki de bu kadar nefretle dolu olmasalardı güzel **o l d u ğ u n u** düşünebileceğim yüz hatlarını çarpıtan mağrur bir küçümsemeyle bakışlarını bana yöneltme biçimidir.

"Görünüşe göre bir şeyi böldük," diye teklif ediyorum, parmaklarımı aşağılayıcı bir şekilde sallayarak. "Evimin etrafında dolandığınızı düşünürsek, tanışmamız gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Ben Sera. Bu da Xander. Görünüşe göre Vajina'yı zaten tanıyorsun, gerçi insanlar neden davet edilmeden buraya girip duruyorlar anlamıyorum."

Yerdeki kadın bana bakarken küfretmeyi bıraktı. "Sen az önce veliaht prense Vajina mı dedin?!"

V basitçe şöyle der: "Ben her zaman senin evindeyim. Beni hiç görmemen benim suçum değil."

Omuz silkiyorum, V'yi görmezden geliyorum ve parmaklarımı gömleğimin önünde parlatıyorum. "V gerçek bir isim olmadığı için onu kullanmayı reddediyorum. Ayrıca bu onu kızdırıyor ki bu da benim dünyamda her zaman büyük bir artıdır. Ona Veronica, Victoria, Virgin, Virginia da dedim..." Beyazdan lekeli kırmızıya dönerken parmaklarımla isimleri saymaya başlıyorum ve bu mesafeden bile dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum.

Ohh, kızdıracak başka biri daha.

Günüm tamamlandı.

Ya da seansımı bölmeseydi öyle olacaktı.

"Charise," diye selamlıyor Xander, sesi keskin ve sert. "Seni birkaç yıldır görmemiştim. Seni Michigan'a geri getiren nedir?"

"Tabii ki annem," diye tersliyor kadın. "Şimdi şu salaklara beni bırakmalarını söyle, yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaklar."

Onu azarlamak için ağzımı açıyorum - ne de olsa arazime izinsiz giren ve tuzağı kuran oydu - Xander omzuma kısıtlayıcı bir el koyuyor.

"Charise Prens V'nin kız kardeşi," diye fısıldıyor kulağıma. "Politik olarak V hariç buradaki herkesten üstün, bu yüzden onu serbest bırakmak en akıllıcası."

Bana hiç bilge denmemişti ve V'nin sırtüstü yatmasına ve kolları bağlı olmasına rağmen ona hırlaması beni dikkatli olmam için yeterince gerdi. Telefonumdaki birkaç tuşa basıp onu bağlayan mıknatısları serbest bırakıyorum.

Ayağa kalkıyor, bordo pantolonunun tozunu alıyor, eşleşmesi için boyandığı belli olan dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ve hoşnutsuzluğunu bana yöneltiyor. "Pekala. Beklediğim gibi bir karşılama olduğunu söyleyemem. Ailenle bu bağlar hakkında konuşmam gerekecek."

Gölümsemekten kendimi alamıyorum. Bu kadının anneme kendi mülkünde ve evinin çevresinde koruyucu tuzaklar bulunduramayacağını söylemeye çalıştığını görmek isterdim. Annem onu çiş kebaba çevirir, kraliyet ailesinden olsun ya da olmasın.

"Sanırım bana kim olduğunu ve neden burada olduğunu söyleme adımını hâlâ atladsın. Eğer beni uyarmak için takipçimi buraya kadar takip ettiysen, onun psikopat olduğunu zaten biliyorum." Elimi umursamaz bir şekilde sallayarak V'yi gösteriyorum. "Ve seni, senden uyarı alacak kadar iyi tanımıyorum."

"Aptal kardeşimi takip etme zahmetine girmedim." Charise burnunu çekiyor, parmaklarını dikkatle saçlarında gezdiriyor ve karışmış telleri düzeltiyor. "Buradayım çünkü annem, lordlar ve leydiler yeterince ilerleme kaydetmediğine karar verdi. Yeni öğretmen ben olacağım."

Parmaklarım seğiriyor ve bıçaklarıma uzanma dürtüsüne direniyorum. Hayatımı kontrol etmeye çalışan insanlardan neden hiç kaçamıyorum?

Doktorlar. Ebeveynler. Kardeşler. Tanıdıklar. Öğretmenler. şimdi de bu sinir bozucu lordlar ve leydiler.

Ben istedikleri zaman kurabilecekleri bir oyuncak değilim.

"Oh, gerçekten mi?" Başlıyorum.

V sesimdeki tatlı ton ve kirpiklerimin titremesi karşısında donup kalıyor. Psikopat olabilir ama kesinlikle öğrenmiş.

"Benim ya da ailemin herhangi bir katkısı olmadan öğretmenim olmanız, size mülküme girme ve iznim olmadan evime girmeye çalışma konusunda yasal bir hak mı verdi? Çünkü burada yasalarınıza uyum sağlıyor olabilirim, ama eminim ki bu

dava. Tanrı biliyor ya, eğer öyle olsaydı, bu moronun sürekli yaptığı bir şey olurdu." Parmaklarımı çırparak V'yi gösteriyorum.

Başını bana doğru eğiyor, dudaklarında yüzündeki yara izini genişleten bir sırıtış var. "Her gece evine gelip seni uyurken izlemediğimi nereden çıkardın?"

"Tamam, *Twilight*, benimle söyle. Creeepppyy." Havaya yazıyormuş gibi yaparak kelimeyi mırıldanıyorum. "Kızları uyurken izlemek, eğer uyandığında ya da uyuklarken birkaç dakikalığına değilse, seksi değildir. Ürkütücü ve sınırdan dengesizdir ve büyük bir hayal gücü eksikliğini gösterir. Eğer o kadar vaktin varsa, beni boşaltmak ya da çamaşırlarımı yıkamak gibi faydalı bir şey yap. Bu çok romantik olurdu."

V dudaklarını büzüyor, beni incelerken kaşları kırışıyor. "İlkini yaptım, ama eğer benim için tekrar geldiğini görebileceksem ikincisine de hazırım, Kediciik."

Xander'ın arkamdan çıkardığı hırıltı neredeyse kemiklerimi titretiyor ve Xander bir adım öne çıkıp önünü sırtıma bastırarak beni kendine yaklaştırırken birdenbire bacaklarımı ve kollarımı okşayan siyah bir sisle çevreleniyorum. "Gitmen gerekiyor. Hem de hemen. Prens olabilirsin ama bu onunla böyle konuşabileceğin anlamına gelmez."

V'nin sırıtışı Xander'ı incelerken seksilikten çılgınlığa dönüşür. "Vay, vay, bu bir sürpriz değil mi? Daha önce bu kadar korumacı olduğunuzu görmemiştim *Bay Grayson*. Hem de benim tatlı, ölümcül küçük kediciğime karşı."

Gözlerimi devirerek erkeğin duruşunu görmezden geliyorum, onun yerine hala bana dik dik bakan kadına odaklanıyorum. "Bakın, kim olduğunuzu bilmiyorum. Neden başka bir özel öğretmene ihtiyacım olduğunu düşündüklerini ya da hayatımda eğitim için daha fazla zaman bulmamı nasıl beklediklerini bilmiyorum. Habersizce ortaya çıkıp, sırf konumun yüzünden buna atlayacağımı düşünmene kesinlikle ihtiyacım yok."

Charise kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ince, zarif elini kalçasına bastırarak başını sallamak suretiyle sözlerimi reddediyor. "Bunu yapacaksın çünkü bu bir emir ve sen bir çocuksun. Seni eğitecek en iyi kişi benim; kardeşlerimin bu işe hiç karışmaması gerekirdi. Güçlerini kontrol edebilseydin, her zaman bu kadar... hasta olmazdın."

Burnu kırışıyor, alaycı bakışları üzerimde geziniyor.

"Peki bana nasıl kaltak olunacağı dışında bir şey öğretebilecek nitelikte olduğunu nereden çıkardın?" Sözlerim o kadar kuru ki neredeyse havada çatırdayacak ve V kahkahalarla ulurken bile Xander'ın arkamda sertleştiğini hissediyorum.

Görünüşe göre, erkeklerin egemenlik için yaptıkları kılıç dövüşleri bile prensese karşı duydukları karşılıklı hoşnutsuzluk nedeniyle durdurulabiliyor.

Xander benden uzaklaşmayı reddederek, "Charise ezoterik doğaüstü güçler konusunda uzmandır," diye açıklıyor. "Türünüzü göz önüne alırsak, size nasıl yardımcı olabileceği konusunda diğer öğretmenlerden daha fazla bilgiye sahip olacaktır, çünkü hayatını nadir güçler üzerinde çalışarak geçirdi."

Sanki bana başka bir şey söyleyebilmeyi diliyormuş gibi, sanki herhangi bir yankı uyandırmadan onu gözünden bıçaklamama izin veriliyormuş gibi, bundan neredeyse acı duyuyor.

Sigh.

"Yani ölüleri inceliyorsun ve kimse senin sonuçlarına karşı çıkamadığı için onlar hakkında uzman olduğunu mu iddia ediyorsun?" Kalçamdaki kılıftan çıkardığım bir bıçakla tırnaklarımın altını temizlemeden önce yavaşça alkışlıyorum. "Yaşasın senin için. Bir kadın onlara bunu gösterene kadar eski insanların neden yirmi sekiz günlük bir takvime ihtiyaç duyduklarını anlayamayan arkeologların etkileneceğinden eminim. Öte yandan ben etkilenmedim. Bu yüzden, iki ay önce güçlerime kavuştuğumu ve aniden ne olduğumu, yeteneklerimi nasıl kontrol edeceğimi ve bunlarda son derece yetkin olmamı beklemenin kesinlikle delilik olduğunu söylemek istediğiniz kişiye söyleyebilirsiniz. Diğer süper güçlerden güçlerini aldıklarında bunu beklemediğinizi çok iyi biliyorum. Bu yüzden benden bunu talep etmek, üstelik bir skinwalker olduğum için beni saklamaya devam ederken, tam anlamıyla delilik. Ve ben bundan bıktım."

Sözlerim buz gibi, soğuk ve sert, ellerim bıçaklarımın üzerinde gergin, karşımdaki kadına dik dik bakarken göğsüm kabarıyor.

"Öğreniyorum. Kendimi geliştiriyorum. Ama hayatımı hiçbirinize teslim etmiyorum. Onu ben kontrol ediyorum. Ne yapacağıma ve ne zaman yapacağıma ben karar veririm. Bu güçleri kontrol etmeyi öğreneceğim, ama sadece onlar hakkında okumuş birinden ders alarak değil. Gücümü nasıl kullanacağıma dair *hiçbir* fikrin yok ve bu yüzden bu konuda hiçbir söz hakkın yok. Ve sen

Bana aksini kanıtlarsan ya da onları istediğim zaman ve istediğim şekilde nasıl düzenleyebileceğimi söyleyebilecek başka bir skinwalker bulursan, ben sana geri dönebilirsin diyene kadar buradan gideceksin."

Cevabını bekleme zahmetine girmeden topuklarımın üzerinde dönerek eğitim alanına doğru ilerliyorum.

Onu öldüremeyebilirim ama kesinlikle bir şey bıçaklamam gerekiyor.

Belki de V'ye benimle gelmesini emretmeliydim. Onu defalarca bıçaklayabilir ve bu hayal kırıklığını içimden söküp atmasına izin verebilirdim.

Ringe geri döndüğümde kaslarım titriyor ama kendimi zorluyorum.

Bu insanlar acı hakkında ne biliyor ki? Tamamen yeni bir kültür öğrenmek hakkında? Tüm hayatları boyunca mücadele etmeye zorlanmak hakkında?

Ne yaptığımın farkında olmadan, sadece içgüdülerimle hareket ederek önümdeki hedefe bıçak üstüne bıçak savuruyorum.

Kaygı içimde birikiyor, yutkunmayı reddediyor, göğsümü yakıyor, ne kadar bastırırsam bastırayım boğazımı ağrıttıyor ve sıkıyor.

Bir sonraki atışımada adım atıyorum ve bacaklarım altımda parçalanıyor. Hıçkırıklar içinde yere yığılıp kendimi tekrar ayağa kaldırmaya çalışırken kalçalarımın aşağıya vuran acı bedenimin dayanamayacağı kadar fazla.

Yine mi?

Hayır, hayır, hayır. Bir daha olmaz.

Bunun en son gerçekleştiği, bacaklarımın beni yarı yolda bıraktığı zamana dair bir anı, kör edici bir panik eşliğinde vücudumda sekiyor.

"Hayır, hayır, hayır!" Nazik eller saçlarımı yüzümden geriye doğru okşayıp gözyaşlarımı silene kadar yüksek sesle söylediğimin farkında bile değilim.

"Şşşt, tatlım. Sorun yok. Konuşacağım," diye nazikçe beni temin ediyor Xander, belli ki çılgınlıklarımı yanlış anlamış, kara gözleri endişeyle dolu, bana bakıyor.

Elleri saçlarımı yatıştırıcı hareketlerle okşarken yumuşacık.

Başka bir acı dalgası vücudumu sararken haykırıyorum, kendi içime kıvrılıyorum ve bacaklarımı tutuyorum.

Elleri saçlarımdan çekiliyor ve bacak kaslarımı deşmeye başlıyor ama ben hissedemiyorum. Tek hissedebildiğim acı - bıçaklar beni kesiyor, içimi açıyor, beni etrafımdaki dünyaya karşı hissiz bırakıyor, zayıf ve kırık.

"Kramp mı girdi?" diye soruyor hıçkırıkları artarken, elleri hiç durmuyor.

Gözleri çılgınca, endişeden kocaman. Beni daha önce hiç böyle gördüğünü sanmıyorum - ağlarken ve ifade bile edemediğim bir şey için çaresizken. Belki ileride utanacağım ama şu anda sadece damarlarımda dolaşan acıya odaklanabiliyorum.

"Bunu tekrar yapamam," diye hıçkırıyorum, panikle savaşıırken içimdeki baraj yıkılıyor, işe yaramayan bacaklarımdan üzerinde ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Yapamam. O tekerlekli sandalyeye geri dönemem Xander. Ölmeyi tercih ederim. Öleceğim. Yürüyebilmeliyim. Anlamıyorsun. Yürüyebilmeliyim."

Şaşkınlık yakışıklı yüzüne yayılırken kaşları iniyor. Birdenbire beni yeni bir ışık altında inceliyor gibi görünüyor ve bana nasıl yardım edeceğini anlamaya çalışırken zihninin hızla çalkalandığını görebiliyorum. Çarpıcı gözlerinde panik ve şaşkınlık hakimiyet için savaşıyor.

"Tatlım, neden yürüyemiyorsun?"

"Bu aptal hastalık yüzünden! İyiymişim gibi davranıyorum ama değilim!" Elimi yere vuruyorum, tekrar tekrar ayağa kalkmaya çalışırken gözyaşlarımdan serbestçe akıyor, bacaklarım komutlarımla en ufak bir hareket etmeyi bile reddediyor. "Çünkü onları daha önce kaybettim! Bunu tekrar yapamam, Xander. Yapamam. Tekrar bu kadar çaresiz olamam. Bedenim ben ne dersem onu yapmak zorunda. Y yapmak *zorunda*. Acıyla savaşıyorum. Mide bulantısı. Saçma sapan bir diyet. Tüm bunları, çoğu insandan daha fazla zaman alsa bile vücudum yapması gerekeni yapsın diye yapıyorum. Etrafımdaki herkesin bununla başa çıkamadıkları için beni terk etmelerini ya da bana yük olmalarını izliyorum. Onları suçladığımdan değil. Ben de başa çıkamıyorum ve başka seçeneğim yok. Ama önce bacaklarım. Sonra kollarım. Sonra nefes bile alamayacağım. O sandalyeye sıkışıp öleceğim. Ve bunun olmasını beklemeyeceğim. Önce kendim yapacağım."

Xander beni kollarının arasına alıyor, başını saçlarıma bastırırken beni hafifçe sallıyor. "Şşşt. Geçti artık. Her şey yoluna girecek.

Gage'i bacaklarına bakması için çağırırım, tatlım. Belki o yardım edebilir. Ve edemese bile..."

Xander başımı göğsüne bastırdığı yerden kaldırırken gözyaşlarımı siliyor. Gümüş ışık gözlerinde dans ediyor ve gölgeler etrafından akarak sanki tenimin tadına bakıyormuş gibi üzerimde titreşiyor.

Başımı istediği yöne çeviriyor, beni gölgelerinin bacaklarımdan aşağı kayışını izlemeye zorluyor, sanki deri pantolon ve bot giyiyormuşum gibi onları sıkıca sarıyor.

Yavaşça ayağa kalkmaya başlıyorum, bu hareket bana ait değil, gölgeleri işi yapıyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Ayağa kalkıyor ve başımı yukarı kaldırıyor, parmaklarını çeneme doladığında gözlerindeki gümüş ışığı yakalıyor. "Seni her gün gölgelerle saracağım. Bir daha asla bir sandalyeye hapsolmayacaksın. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ve eğer *bir* daha kendini tehdit ettiğini duyarsam, kırbaçlarımı kışına indiririm. Duydun mu beni?" Beni hafifçe sallıyor, gitmeme izin vermiyor. "Yürümeni sağlayacağız. Özgürlüğüne kavuşacaksın. Günün her saati sürse bile umurumda değil. Özgür olacaksın, tatlı kızım. Her zaman."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını ya da yaptıklarımın sonuçlarını düşünmüyorum. Gömleğinin önünü kavrayıp çaresiz bir öpücükle ağzını kendime doğru çekiyorum.

Düşüncesizce, çılgınca ve açıkçası aptalca... ama ona nefes almak için havaya ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacım var. Xander'la ilgili bir şey, yıpranmış ve hırpalanmış olduğunu düşündüğüm bir parçamı yatıştırıyor. Ruhum sadece onun yakınlığıyla rahatlıyor, sanki şiddetli bir yağmur tüm karanlığı silip süpürüyor.

Dudakları ağzımı yalayıp yutmadan önce sadece bir an duraksıyor, dili benimkiyle birlikte dönüyor. Elleri saçlarımı yumrukluyor, öpücüğün tüm kontrolünü ele geçirirken ağzımın her santimini tatmak için başımı tam olarak ihtiyaç duyduğu açığa çekiyor.

Ağzının içine doğru inliyorum, kendimi ona daha fazla bastırırken parmaklarım gömleğinin yumuşak kumaşını kazıyor, onu öpmeye odaklanırken acımı unutuyorum, kendimi ona o kadar sıkıca bastırıyorum ki onun nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi anlayamıyorum.

Öpüşme bir dakika da sürmüş olabilir, bir saat de. Uzaklaştığında beynim o kadar bulanık ki farkı anlayamıyorum, ama aşağı bakarken ağzından tamamen erkek, inkar edilemez bir şekilde kendini beğenmiş bir gülümseme geçiyor.

"Eğer ödülüm buysa, kesinlikle her gün sana yardım edeceğim," diye beni bilgilendiriyor. Kolunu belime dolamadan önce bir eliyle yanağımı okşuyor. "Ağrın nasıl?"

Kafamdaki bulanık hissi silkeleyip bacaklarıma odaklanıyorum. Bıçak gibi saplanan ağrılar hâlâ devam ediyor ama uyuşukluğun büyük kısmı azalmış.

"Onları gevşetmeye mi çalışıyorsun?" Diye soruyorum ve sonra dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan gelmediğine şaşırıyorum.

Eğer düşersem.

Eğer düşersem, beni tekrar kaldırır.

Düşünceleri bir kenara itiyorum. Bunu kendim için yapmalıyım, onun için değil. Gölgeleleri kaldırdığında yeni doğmuş bir geyik yavrusu kadar kötü titriyorum, ama her birinin acısıyla dişlerimi sıkarak bir adım, sonra bir adım daha atıyorum.

Bunu yapacağım.

Bunu kendi başıma yapmayı öğrenebileceğimi söylerse ona inanırım. Bedenimi yorgunluk ve acıyla çalışmak için eğittim. Gölgeleleri kullanmak için de kendimi eğitebilirim. Lordların ve leydilerin benden başka ne istedikleri umurumda değil. Okul umurumda değil.

Bunu kontrol etmeyi öğreneceğim. Geleceğimi kontrol edeceğim. Güçlerimin.

Belki de bunun içindir. Aksi takdirde elimden alınacak olan yaşam şansını bana vermek için.

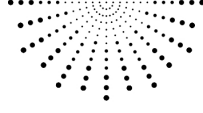
Onu öptüğümü fark ettiğimde birden beynim dank ediyor ve ona gizlice bakarken yanaklarımin ve boynumun kızardığını hissediyorum. Lanet olsun. Planım bu değildi.

"Teşekkür ederim. Her şey için." Sendeleyerek eve dönüyorum ve güvende olduğumdan emin olmak için beni takip ettiğini bilsem de ona dönüp bakmaya ya da öğretmenimi öperek işleri berbat ettiğimi duymaya dayanamıyorum.

Bu aramızda kalabilir.

Gerçi Tristan'a ne söyleyeceğimi bulmam lazım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

XANDER

I Dünyayı yakıp yıkmak mı yoksa sadece bir şeyleri yumruklamak mı istediğimi bilmiyorum.

Serafina'nın hastalığıyla mücadele ettiğini hep biliyordum ama geçmişte felç geçirdiğinden haberim yoktu. Ya da bunun tekrar olmasından korktuğunu.

Ağır bir iç çekişle avuçlarımı dairemdeki tek renkli tezgâha dayıyor ve nefes alış verişimi düzenlemeye çalışıyorum. Gözlerimi kapattığımda görebildiğim tek şey Sera'nın gözyaşı lekeli yüzü ve mavi gözlerinden yayılan çaresizlik.

Beynimde bir karar kesinleşiyor - kesinlikle korkunç ama aynı zamanda yüzde yüz gerekli bir karar.

Devyn'i aramak için telefonumun düğmesine dokunuyorum.

"Dev, benim. Tristan'ı ve tüm çocukları bir araya getirmelisin. Kian, Gage, Foster, hepsini. O pislik V'yi de ara. Hemen benim evimde buluşmalarını söyle. Neyin ortasında oldukları umurumda değil. Her şeyi bırakıp benimle burada buluşacaklar. Sen de."

"Peki beni tam olarak parti planlayıcınız yapan nedir?" Devyn telefon hattına doğru çekiliyor. "Parti verdiğinizi öğrenince size katılmaktansa kaçma ihtimalimin daha yüksek olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Sera hakkında."

Devyn bir süre sessiz kaldıktan sonra anahtar şingirtisini ve koşma sesini duyuyorum. "Onun nesi var Xan? Küçük bir şey için hepimize emir vermeyeceğini biliyorum. O iyi mi? Neden hastanede buluşmuyoruz? V'nin bununla ne ilgisi var?"

Her haykırışı kulağımdaki telefonunun bip sesiyle kesiliyor ve çılgınca mesajlar attığını anlıyorum.

Devyn asla ulaşmaz, bu yüzden mesajların ondan geldiği gerçeği itaat sağlamak için yeterli olacaktır. Ve eminim o pislik V, Serafina için olduğunu bilirse gelecektir, o sikten ne kadar nefret etsem de.

"Şimdilik güvende. Size hep birlikte söylersem daha iyi olur ama onu evinde bıraktım ve yola çıkmadan önce kardeşinin ona göz kulak olmak için gelmesini bekledim." Dalgınca çene çizgimi kaşıdım.

Genelde sinekkaydı tıraş olurum, ama azıcık koyu renkli kirli sakal derimi kaplamaya başladı.

"Lanet olsun Xander, beni öldürüyorsun."

"O aptalların kafalarını kışlarından çıkarmalarını beklemekten bıktım. Arkadaşımızın bize ihtiyacı var. Hepimize. Ve ben de ihtiyacı olanı almasını sağlayacağım. Güzelce oynamalarını sağlamak için kafalarını birbirine vurmam gerekse bile." Son sözler neredeyse bir hırıltı gibi.

Ben, Devyn ve belki de V dışında hiçbirinin Serafina'nın eşimiz olduğu gerçeğini bildiğini sanmıyorum. Diğerleri çiftleşme bağına gerçekten fark edemeyecek kadar genç. Ona yakın olmak için duydukları çaresizliği hissettiklerine şüphe yok ama muhtemelen bunu bir erkeğin ezilirken hissettiği tipik duygular olarak görmezden geliyorlar.

"Bekle, bana o pislik prensin de onun eşi olduğunu mu söylüyorsun?" Devyn uzun bir inilti çıkarıyor ve bu inilti neredeyse motosikletin gürültüsü tarafından yutuluyor. "Bu kadar çok farklı eşi kendine çektiğine göre ne kadar güçlü olduğunun farkında mısın?"

Sesi endişe ve gururla doluyor, ben de onaylayan bir ses çıkarıyorum ama beynim az önce ayrıldığım sahneden başka bir şeye odaklanmış değil.

Okulda nöbet geçirdikten sonra baygın bir şekilde masama uzandığında bile meleğimin güçlü olmaktan başka bir şey yaptığını görmedim. Yerde çaresiz ve kırık bir şekilde kıvrılmış, kendi bedeni tarafından ihanete uğramış, gözyaşları yanaklarından süzülürken ve gözleri boş ve boş, onu tanımlayan o ateşi özlerkenki görüntüsü... Görüntüyü uzaklaştırmaya çalışırken buz damarlarımı dolduruyor.

Bedeli ne olursa olsun bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Korkularıma rağmen, zihnim onun dudaklarının benimkiler üzerindeki hissine geri dönüyor. Bana doğru bastırırken o kadar yumuşak ve tatlıydı ki, benim onun için çaresiz olduğum gibi o da benim için çaresizdi. Öpücüğümüzü geri çektiğinde yüzünde beliren şok neredeyse felaketim olacaktı. Onu tekrar kendime çekmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Çaydanlığı ocağın üzerine yerleştirmek gibi sıkıcı bir işe başlıyorum. Aslında çay içmek istemiyorum ama böyle bir eylemin tanıdık olması zihnimi rahatlatmaya yardımcı oluyor. İçimde yankılanan kargaşanın bir kısmı dağılıyor, ama sadece birazcık.

"Seni piç kurusu, beni susturuyorsun," diye suçluyor Devyn beni, hırıltılı ifadenin ardından bir dizi küfür sıralıyor.

Onu görmezden geliyorum, suyu kaynatmayı bitirirken aramayı sonlandırmak için telefonumun düğmesine tıklıyorum ve sonra karar veriyorum... siktir et. Onun yerine kendime bir kadeh şarap dolduruyorum ve koltuğuma yerleşirken kadehteki koyu, yakut rengi sıvıyı döndürüyorum.

Sera'yı dünyamıza alıştırmak istedim. Eşler ve onlardan birden fazla olması fikrine alışmasına izin vermek için.

Ama şimdi?

İhtiyacı olan son şeyin mesafe olduğu anlaşıldı. Onun için öldürecek bir grup adamı olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Onun için ölecek. Ruhlarını göğüslerinden söküp ayaklarının dibine serecek. Onu asla terk etmeyecek, bocalamasına asla izin vermeyecek insanlar.

Ve eğer bu çocuklardan herhangi biri bu ifadeye karşı çıkarsa, onları bağlar ve hayatlarının ne olacağı gerçeğini onlara döverim.

Güçlerine erişmesine yardımcı *olacağız*, ona dünyamızı öğreteceğiz ve ona çarpıcı, psikotik, sevimli benliği olmak için isteyebileceği tüm özgürlükleri sağlayacağız.

Ve bunu saklamayacağız.

Kayıtlarını kontrol ettim ve yakın zamanda on sekiz yaşına girdiğini öğrendim - gerçi küçük kız bize söyleme zahmetine girmemiş. Daha sonra onun için gecikmiş bir doğum günü partisi yapmamız gerekecek.

Her ne kadar doğaüstü dünyada yaş bir sorun olmasa da, umarım bu onun hâlâ insan olan potansiyel hassasiyetlerinin hepimizi kabullenmesine yardımcı olur.

Dışarıdan gelen bir kaos kakofonisi düşüncelerimi bölüyor ve Tristan, Gage, Foster ve Kian yavru köpekler gibi dairemin içine yuvarlanırken bir bacağımı diğerinin üzerine atıp kaşlarımı çatarak şarabımı yudumluyorum. Acaba telefon geldiğinde birlikte miydiler yoksa aynı anda gelmeleri bir tesadüf müydü? Tristan'ın kuzenimizle bir şeyler yapmaya çalıştığını biliyorum.

Konuşmaya zahmet etmiyorum. Her birini ayrı ayrı sandalyelere çekerek ve sessiz kalmalarını sağlamak için ağızlarının üzerine bir gölge düşürerek sadece gölgelerle sarıyorum. Bakışlarını görmezden gelip şarabımı yudumlamaya devam ediyorum.

"Devyn ve V'yi bekliyoruz, sonra başlayabiliriz," diye rahatça teklif ediyorum, ancak mırıldanmalarını yorumlamak için etraflarına koyduğum bağları çözmeye zahmet etmiyorum.

Devyn'in bisikletinin gürültüsü sokakta yankılanıyor ve ben ayağa kalkıp bir bardak burbon doldurmak için harekete geçiyorum, ikizimin onu içtiğim şaraba tercih ettiğini biliyorum.

Bir bıçak boğazıma dayanıyor ama yıllar süren eğitim, bir zamanlar atlamak ya da dövüşmek için vereceğim içgüdüsel tepkiyi bile di. Bunun yerine, sanki psikopat prens orada değilmiş gibi bir bardak burbonu doldurmaya devam ediyorum.

"Çağrılmaktan hoşlanmıyorum, necro," diyor bana, kılıcı tenimde okşarken sesi ipeksi ve buz gibi.

"Ve seni evimde ağırlamaktan hiç hoşlanmıyorum. Ama bununla başa çıkacaksın," diye karşılık veriyorum, sürahinin kapağını yerine yerleştirip dönüyorum ve kan yavaşça yakama damlayana kadar bıçağın derimin üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

İç çekip sürahiyi elimden alıncaya kadar kaşlarımı çatıyorum, kristal bir çınlamayla kapağı kenara fırlatıyorum. Sonra bıçağı tekrar kılıfına sokarken şişeden derin bir nefes çekiyor.

Devyn en son içeri giriyor, kapıyı arkasından çarpıyor, ceketinin derisi kabaca gıcırıyor. Bardağı elimden kapıyor ve likörü tek dikişte içiyor. "Bu piçin seni öldürmesine yardım etmediğim için şanslısın Xan. Şimdi tavşanıma neler oluyor?"

Koltuğuma yerleşiyorum, öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve çocuklar üzerindeki gölge etkimini gevşetiyorum. Şimdi tamamen sessizler, gözleri bana dikilmiş, kasları sanki kelimeleri boğazımdan söküp almayı hayal ediyormuş gibi geriliyor.

"Serafina bugün bacaklarının kontrolünü kaybetti."

Nefesler beni sarıyor ve Gage ayağa fırlıyor, ama onu hemen yeniden bağıyorum ve sandalyesine geri çekiyorum.

"Ben bitirene kadar kıpırdamadan dur," diye uyarıyorum onu, gözlerimi odanın içinde gezdirerek hepsini komutam altına alıyorum. "Bu ilk kez olmuyor. Onu her ne etkiliyorsa, güçlerini her ne engelliyorsa, sakat bırakıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Ve kızımız bunun ne anlama geldiği konusunda kesinlikle dehşete düşmüş durumda." Şarabımdan derin bir yudum alıyorum ve vızıltının yardımcı olacağını umarak bir nefes üflüyorum. "Bacaklarını ve vücudunun kontrolünü kaybetmekten, bir yük olmaktan o kadar korkuyor ki, bunu önlemek için kendini öldürmeye hazır."

Kian'ın gözleri yaşlarla dolarken dudaklarından kırık bir çığlık dökülüyor. O, sanırım buradaki herkesten daha fazla, insanın kendi zihnine karşı verdiği savaşı kaybedebileceğini anlıyor.

Bakışlarını karşılıyorum ve başımı sallayarak ifademi teyit ediyorum. "Ona bir daha böyle konuşursa kışına şaplak atacağımı söyledim. İş o noktaya gelirse bacakları olacağımı söyledim."

"Ama neden..." Tristan parmaklarını saçlarının arasına sokarak homurdanıyor, yanakları o kadar solgun ki hafif çilleri neredeyse yanaklarında parlıyor.

"Çünkü ben onun eşiyim," diye yanıtlıyorum yarım kalan sorusunu.

Ağzı bir açılıp bir kapanıyor ama arkadaşlarının arasında telaşla bakınırken ağzından hiçbir kelime çıkmıyor.

"*Hepimiz* onun arkadaşlarıyız." Prensini onu tamamen kendine istediğini bildiğim için önce V'nin gözleriyle tanışıyorum. "Devyn ve ben çiftleşme bağı biliyorduk"

Hemen, insan olduğunu düşündüğümüzde bile. Tahminimce kraliyet pisliliğimiz de öyle yaptı." Odağımlı tekrar çocuklara çeviriyorum. Hepsinin yüzünün rengi solmuş. Yanakları çökmüş ve gözleri fincan tabağı gibi. "Bunu kabullenmeniz için hepinize daha fazla zaman vermeyi umuyordum. Ona çekilmenin ne anlama geldiğini anlamanız için. Ama artık yeter. Bize ihtiyacı var. Hepimize."

Bedenine ve zihnine karşı verdiği bu savaşta bir saniye bile yalnız olduğunu düşünmesine izin veremeyiz. Arkasında bir ordusu var - uygun gördüğü şekilde kullanabileceği bir ordu.

"Ben... Ben..." Tristan başını ellerinin arasına almadan önce bir an tükürür. "Onun kadar muhteşem bir eşi hak etmiyorum."

Kelimeler düzensiz ve kırık dökük, o kadar pürüzlü ki neredeyse boğazından cam parçaları gibi sıyrıldıklarını hissedebiliyorum. Başını kaldırıp önce Kian'a, sonra bize bakıyor.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Görünüşe göre, arkadaşına ve kuzenine ihaneti onu sandığımdan daha fazla etkilemiş.

"Her ne olursa olsun," diye karşılık veriyorum, "sen onun eşisin. Ve hepimize ihtiyacı olacak. Herhangi bir sorunumuz, kıskançlığımız olursa, bu aramızda kalır. Bana ya da bizden birine geleceksin ve bunu tartışacağız. Bu onun endişeleneceği bir şey değil. O insan olarak yetiştirildi. Şu anda yeterince derdi var ve biz de ona destek olmak için yanında olacağız, stresini arttırmak için değil. Neler olup bittiğini anlayacağız ve onu koruyacağız."

Kendisinden bile.

Cümleyi tamamlamıyorum ama hepsinin gözlerinden anladıklarını görebiliyorum.

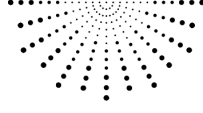
"Sorular?"

Oda etrafımda kaosa dönüşürken, şarabımdan bir yudum daha alıyorum ve her şeyin üstümden akıp gitmesine izin veriyorum, bunu çözeceğimi biliyorum.

Eşim için her şeyi yaparım. Her zaman onun karanlığı olacağım.

Peki ya meleğim için? Ben de onun ışığı olacağım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIAN

Myedim.

Serafina Jenkins benim kader arkadaşım.

Ellerimi direksiyona vururken Xander'ın içten açıklaması beynimde bozuk para gibi yuvarlanıyor. En çılgın fantezilerimde bile kendime ait bir kadın bulmayı beklemiyordum. Beni tanıyan herkes tarafından defalarca sevilmez, istenmeyen ve düzeltilemez olduğum söylendi. Ben sadece bir daha düzgün bir şekilde bir araya getirilemeyecek kadar çok parçaya ayrılmış kırık bir çocuğum.

Ama Serafina'nın benim eşim olduğunu bilmek.

Bu dünyada benim olması gereken tek kişinin o olduğunu.

Başımı direksiyonun üst kısmına yaslamak için indirdiğimde gözyaşlarım gözlerimin arkasını ıslatıyor, soğuk deri, havalandırma deliklerinden esen sıcağa tezat oluşturuyor. Şaşırtıcı derecede serin bir sonbahar günü ve yapraklar sonbahar havasının saldırısıyla işbirliği yapıyor gibi görünüyor. Bir zamanların canlı yaprakları şimdi turuncu ve kahverenginin tonlarına bürünmüş.

Bu boş düşünce beynimden geçip aniden durmadan önce yine Sera'nın düşünceleri tarafından gölgede bırakılıyor. Yemin ederim ki yaptığım her şey onun tatlı, gülümseyen yüzü ve beyaz ve pembe saçlarından oluşan yelesinin görüntüleri tarafından tüketiliyor.

Ve onun benim olduğunu bilmek? *Gerçekten* benim olduğunu?

Bir parçam Xander'ın sözlerini delilik olarak niteleyip reddetmek istiyor, bu kadar şaşırtıcı bir şeyin gerçek olabileceğine ve gerçek olmaktan da öte benim gerçekliğim olabileceğine inanmak istemiyor. Belki de odadaki diğer tüm erkekleri kastediyordu. Hepsini... Ben hariç.

Ama sonra onun bir bakışıyla kalbimin nasıl düzinelerce atım attığını düşünüyorum.

Gülümsemesinin kafamdaki örümcek ağlarını nasıl kovduğunu düşünüyorum.

Ms. hakkındaki gerçek ortaya çıktıktan sonra beni nasıl teselli ettiğini düşünüyorum.

Summers meyvesini verdi.

Dostum.

Sera benim dostum.

Arabamın yolcu camına vurulan sert bir darbe başımı dikleştirdi. Davetsiz misafirle yüzleşmek için döndüm ve Tristan'ın yüzüne kazınmış bir kaşla bana baktığını görünce biraz şaşırdım.

Kuzenim bok gibi görünüyor.

Gerçekten, kullanmayı düşünemediğim tek tanımlama bu. Dağınık kahverengi saçları umutsuzca kesilmeye ihtiyaç duyuyor, birkaç tutamı açık renk gözlerine doğru gelişigüzel savruluyor. Mor hilaller her iki gözünün altındaki deriyi sarıyor ve sanki onunla son konuştuğumdan beri bir düzine doğum günü geçirmiş gibi ona ciddi, yaşlanmayan bir görünüm veriyor.

Tristan'la aramızın gergin olduğunu söylemek güneşi sıcak olarak tanımlamak gibi bir şey olurdu. Duyduğum kadarıyla yetersiz bir tanımlama.

Bayan Summers hakkındaki gerçek ortaya çıktığında, Tristan bir karabasan olduğum ortaya çıktığında yıllar boyunca bana nasıl davrandığını acı bir şekilde fark etti. Beni korkunç suçlarla itham etti ve bana canavar dedi... ve tüm bunlar olurken, gerçek canavar burnunun dibindeydi.

Kuzenimin davranışından dolayı üzgün olduğuna inanıyorum ama gerçekten özür diliyor mu yoksa onu affetmezsem Sera'yla aralarında yaşanacaklardan mı korkuyor diye düşünmeden edemiyorum. Benim ne olduğumu ve neler yapabileceğimi anlayacağından şüpheliyim. O bir kurt değiştiren ve türü aileye, topluluğa ve yoldaşlığa büyük önem veriyor.

Bir de ben varım.

Seks ve şehvetle beslenen bir karabasan. Sırf kendini bir şeyler hissedebilmek için her gün farklı bir kızla yatan biri. Hem kadınları hem de erkekleri söylediği her kelimeye, onlara attığı her sevgi kırıntısına bağlayan biri.

Ellerinin tenimde gezindiği, inandıklarının aksine onlara ait olmayan bir bedeni okşadıkları düşüncesi bile tenimi kaşındırıyor. Belki de Tristan ve diğerlerinin beni koyduğu kutuya sığmak için onların flörtlerini şakaya vurdum; benim bir canavar olduğuma inandılar, ben de bir canavar oldum.

Tristan ayaklarını sürüyerek yürürken kaşlarımı kaldırarak camı indiriyorum.

Hâlâ Xander'ın apartman kompleksinin önündeyiz, ancak güneş batmaya başlıyor ve otoparkı ince turuncu ve kırmızı şeritlere boyuyor. Gage ve Foster birkaç dakika önce ayrıldılar, Gage annesinden çılgınca bir mesaj aldıktan ve Foster babasını kontrol etmesi gerektiğini söyledikten sonra. V ortadan kayboldu. Ya da Xander'ın dairesindeki havalandırma deliklerine girdi. Bu konuda karar henüz verilmedi. Devyn, Sera'yla ilgili bu yeni gelişmeyi Xander'la tartışmak için geride kalan tek kişi.

İkisine sahip olduğu için mutluyum. Xander'ın akliselimi ve Devyn'in koruyucu yoğunluğu sayesinde bir daha hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacağını biliyorum.

Dostum.

Tanrım, bunu duymaktan hiç bıkmayacak mıyım?

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Tris?" Daha iyi düşünemedim, ağzımın içine geri sokamadan, dudaklarımı birbirine dikemeden ve sonra iyi bir önlem için yüzüme çimento dökmeden önce takma ad dilimden akıyor.

İlişkimizde adımlar atıyor olabiliriz, ancak kesinlikle Tristan Tris'i rahatça arayabileceğim bir seviyede değiliz.

Sera ile çıktığımız üçlü randevu bile aramızdaki gerilimi tamamen yok edemedi. O gider gitmez gerginlik on kat arttı, Tristan'ı sürüsünün evine bırakırken arabaya garip bir sessizlik hâkim oldu - çünkü şu anki evi hâlâ bir soruşturmayla sahne oluyordu.

Eğer hatamı fark ederse, yorum yapmıyor. Bunun yerine ellerini arka ceplerine sokuyor ve topuklarının üzerinde sallanıyor. Yere, ön cama, arka cama... benden başka her yere bakıyor.

Sonunda konuşmadan önce çenesindeki bir kas seğiriyor. "Buraya Gage'le birlikte geldim," diye başlıyor, gözleri bir o yana bir bu yana kayarak. "Ve o çoktan gittiğine göre..."

"Bir araca ihtiyacın var," diyorum, arabanın kilidini açıyorum ki içeri girebilsin. "Şanslısın. Birkaç gün önce Uber'den lisans aldım."

Tristan eli kapının kolunda duraksıyor. Kahverengi kaşlarından biri çatılır. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki hayır." Alay ediyorum ve kapıyı açmak için arabaya doğru eğilip yanlışlıkla karnına vuruyorum. En azından kendime bunun kazara olduğunu söylüyorum. Oops. "Bin arabaya."

Yemin ederim Tristan bir anda kendini kaptırmış bir köpek yavrusu gibi neşeleniyor. Eğer kurt formunda olsaydı, kuyruğu sallanırdı ve gözlerinde kocaman, karikatürize kalpler olurdu.

Tristan yolcu koltuğuna kayar ve hemen avuçlarını pürüzsüz deri üzerinde ileri geri sürtmeye başlar.

"Sağ ol dostum," diyor, her şeyi anlamaya çalışırken kafası bir o yana bir bu yana savruluyor.

"Lafı bile olmaz," diye garip bir şekilde cevap veriyorum.

Arabamı geri vitese takıp nihayet otoparktan çıkmadan önce bir elimi altın sarısı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Tristan'ın dizi sallanmaya başlıyor, bu düzensiz hareket sıçraması, arabamı insan etiymiş gibi okşamaya devam ederken ve çok uzun zamandır temastan yoksunmuş gibi. Garip mi, komik mi, yoksa çok mu garip bilmiyorum.

Sessizlik aramızda uzanıyor, o kadar keskin ki neredeyse havayı yakıyor. Dudaklarımı büzüp ne söyleyeceğimi düşünürken kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Ama bu konuşmaya nasıl başlayabilirim ki?

Yıllardır büyüyen bu uçurumu kapatmak için hangi sözler söylenebilir?

Genellikle birlikte olduğumuzda, Sera tampon olarak yanımızda oluyor. Şimdi, sadece biz varız.

Ve o kadar garip ki, ölmek istiyorum. Ya da onu arabadan atmak.

Ama eğer gerçekten Sera'nın arkadaşlarından biriye, o zaman işleri yoluna koymalıyız. Sadece onun için değil, bizim için de. Görünüşe göre birbirimizin hayatında kalıcı olarak yer alacağız ve hayatımızın geri kalanını birbirimizden nefret ederek geçirirsek lanetleneceğiz.

Tristan'dan nefret ettiğimden değil.

Yaptığı her şeye rağmen, aramızdaki tüm düşmanlığa rağmen.

Bisikletiyle benimle yarışan aptal, beceriksiz çocuğu hala hatırlıyorum. Beni her *Star Wars* filmini onunla birlikte izlemeye ikna eden çocuk. Bana öptüğü ilk kızı anlatan çocuk.

En iyi arkadaşım.

"Yani..." Tristan sonunda sessizliği bozuyor, dizi hâlâ sallanıyor, elleri hâlâ okşuyor, gözleri hâlâ bir o yana bir bu yana gidip geliyor.

"Gerçekten mi? Ne olmuş yani?" Homurdanıyorum. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Sonunda ilgisini bana lütfediyor ve bana doğru sert bir bakış fırlatıyor. Son birkaç yıldır gözlerinde gördüğüm olağan sıcaklık ve ateşten yoksun. Bu bakış neredeyse... şakacı görünüyor?

Tekrar yola odaklandığımda kalbim boğazıma sığıyor.

Artık beni bir canavar olarak görmemesini ummak çok mu fazla? Eski halimize dönebileceğimizi?

Bana yıllarca böyle davrandıktan sonra bunu istiyor muyum?

Bir parçamın bir zamanlar kırık ve zehirli olduğunu düşündüğüm bir şeyi onarmak istemesi korkunç mu?

"Nasıl 'Sana karşı korkunç bir pislik olduğum için özür dilerim' diyeceğinize dair bir kılavuz yok. Lütfen beni affet. Şimdi var mı?" Tristan alaycı bir tavırla soruyor.

Homurdanıyorum. "Emin misin? Şehirde bununla ilgili bir kitap gördüğümü hatırlıyorum. Hani şu Quincy Caddesi'ndeki kullanılmış kitapçıda-"

"Ha. Ha." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemenin başlangıcında seğirirken bile gözlerini deviriyor. "Çok komik, pislik. Ama orada gerçekten böyle bir kitap gördüysen, elbette benim için satın al. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var."

Dizi daha da yukarı kalkıyor, ta ki kendi yüzüne diz atacağından korkana kadar. Kozmik adalet mi? Hmmm.

"Özür dileyebileceğini biliyorsun, değil mi?" Alt dudağımı yalıyorum. "Tıpkı senin özür dileyebildiğin ve bunu kastettiğin gibi ben de affedebilirim."

"Sorun da bu zaten." Tristan bir kez daha yola odaklanmadan önce bana yan gözle bakıyor, sanki a r a b a y ı kullanan kendisiymiş ve kaza yapma korkusuyla dikkatini bir an bile başka yöne çekmeye cesaret edemiyormuş gibi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen çok bağışlayıcısın Ki, ben de çok..." Ağır bir iç çekişle başını sallıyor. "Üzgün olduğumu söylemek istiyorum, ama bundan da öte, bunu içtenlikle söylemek istiyorum."

Sözleri üzerimde soğuk bir ürperti yaratıyor ve beni buzdan bir hapisaneye hapsediyor. "Peki sen istemiyor musun?"

"Anlıyorum." Başını düzensiz bir şekilde sallıyor, sanki sözlerinin nasıl yorumlanabileceğini yeni fark etmiş gibi gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Gerçekten istiyorum ama bunu doğru nedenlerle söylediğimi bilmeni istiyorum. Doğru *olmayan* nedenler için değil."

Ben direksiyona kendi kişisel enstrümanımmış gibi vurmaya, vurmaya, vurmaya devam ederken, o kaşlarını çatıyor, sanki sözleriyle kafasını karıştırıyor.

"Sadece Sera yüzünden üzgün olduğunu düşünmemden mi korkuyorsun?" Özetliyorum, ancak çevremden ona bakarken kelimeler bir soruya dönüşüyor. "Ona aşık olduğun ve bana davranış şeklin yüzünden bir parçan senden nefret ettiği için mi?"

Sözlerim karşısında bembeyaz kesildi, yüzünün tüm rengi soldu. "Ben... Bu..."

"Yani onu sevmediğini mi söylüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye karşı çıkıyor hemen, sesi biraz savunmacı çıkıyor.

Gülümsememi bastırıyorum. "Beni incittiğin için gerçekten üzgün olabilirsin ve onu incittiğin için de üzgün olabilirsin."

"Özürlerimin sadece onun yüzünden olduğunu düşünmeni istemiyorum." Tristan inatla pantolonunu ovalıyor ve yutkunuyor. "Çünkü öyle değil. Tamamen değil. Ben de seni seviyorum, Kian. Açıkçası, bu bir

onu sevdiğimden tamamen farklı bir şekilde. Benden daha iyi bir popon olsa bile ensest ilişkiye girmiyorum." Gülümsemeye çalışıyor ama zoraki bir gülümseme. Sürekli olarak kot pantolonunu, arabanın koltuğunu ve gösterge panelini kaşıyor. Çocukluğundan beri değişmeyen tek şey bu; sürekli hareket etme ihtiyacı duyuyor. "Sana davranış şeklim... Bunun için gerçekten bir açıklamam yok. Neden tam bir pislik gibi davrandığımı bilmek istediğini biliyorum-"

"Aslında bilmiyorum." Bana endişeyle baktığında omuz silkiyorum. "O günleri yeniden yaşamak istemiyorum."

Karanlığın sonsuz ve bitimsiz hissettiği o günler... Duygusal acının yerine fiziksel acıyı koyduğum o günler...

Dünyamın sona ereceğini düşündüğümde.

Nefes alışım sık ve düzensiz, ama kendimi irade gücümle onu düzenlemeye zorluyorum.

Yıllarca, Tristan ve diğerlerinin benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptığımı bilmek için yanıp tutuştum. Sadece *kim* olduğum yüzünden miydi? Başka bir şey mi vardı?

Ama şimdi? Bu soruların gömülü kalmasına izin vermekten memnunum. Hayattaki her gizemin küçük bir kutu ve kurdeleye sarılamayacağını anlamaya başlıyorum. Bazı şeylerin kesin bir cevabı yoktur. Tristan'ın bunca yıl benden neden nefret ettiğini asla bilemeyebilirim... ama onun da bilmediğine inanmaya başlıyorum.

Doğduklarından beri tüm fae'lerin içinde incubi'lerden nefret etmek yer etmiştir, çünkü bizi masumları kullanan ve manipüle eden kötüler olarak algırlar. Durumlar tersine dönseydi, Tristan'ın bana karşı beslediği hislerin aynısını benim de ona karşı beslemeyeceğimi tereddütsüz bir kesinlikle söyleyemem.

Aslında bu doğru değil, diye düşünüyorum kendi kendime. *Kuzeninin kötü biri olduğunu asla düşünmezdin çünkü onun iç yüzünü biliyorsun.*

En azından sen öyle sanıyordun.

Türü ne olursa olsun, iyi günde kötü günde onun yanında olurdunuz.

Tristan'ın ifadesi karanlık ve fırtınalı bir hal alır - güneşi örten ve dünyayı karanlığa boğan muazzam, gri bir yağmur bulutu.

"Seni o karanlık yere getirdiğim için kendimi asla affedemeyeceğim," diye homurdanıyor, içinden bir parça kurt sesi geliyor. "S a n a bunu yaptırdığım için..."

Öldür kendini.

Söylenmemiş sözler, keskin bıçakların yayılım ateşi gibi aramızdaki havaya yerleşiyor.

Gülmeye çalışıyorum, ama tıpkı daha önceki gülümsemesi gibi, zorlama ve yabancı geliyor. Hatta kırılgan. "Kendine çok fazla kredi verme. Hepsi senin suçun değildi."

"Ama seni korumalıydım, lanet olsun!" Tristan'ın sözleri bir ses patlaması ve saf, sınırsız bir öfke.

Kollarından koyu kahverengi tüyler fışkırırken yumruğunu gösterge paneline vuruyor. Kontrolünün ne kadar zayıf olduğunu görebiliyorum ve tamamen koptuğunda neler olacağından korkuyorum.

Bir kurt şekil değiştiren olarak genellikle enerjik, neşeli ve arkadaş canlısıdır. Ancak, sürüsünün bir üyesi tehdit edildiğinde, sevdiği biri tehlikede olduğunda...

Tüm kontrolünü kaybeder.

Benim hakkımda böyle hissediyor olabilir mi?

Tristan beni sürüsünün bir üyesi olarak görüyor mu?

Kalbimin çılgınca atışı, yüzüme yerleştirmeye çalıştığım sakın ve huzurlu gülümsemeyi yalanlıyor.

"Hey, Trist," diye seslendim. "Her şey yolunda. Ben iyiyim. Sen de iyisin.

Sera iyi."

Son kısmı neden eklediğimi bilmiyorum ama işe yarıyor gibi görünüyor. Gözleri parlak altın rengi ile her zamanki yeşilimsi kahverengi küreleri arasında gidip gelirken kollarında filizlenen tüyler çekilmeye başlıyor.

Derin, titrek bir nefes alıyor ve deri koltuğumu ölümüne kavradığı elini yavaşça bırakıyor. Pençelerinden geriye beş sivri çizik kaldığını fark ediyorum. Pislik herif. Yeni bir koltuk kaplaması için para ödemesi gerekecek.

Tristan kucağına odaklanarak, "Bu özür dileme işinde berbat görünüyorum, Ki," diye fısıldıyor. "Ama gerçekten üzgünüm-"

Tristan'ın özrü cam kırılma sesiyle kesildi. İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Sadece araba sürüyorduk ve

Ön cam ikimizin de üzerinden geçerken araba çılgınca dönüyor ve yüzlerce ince cam parçasının derime gömülmesine neden oluyor.

Vay anasını.

Arabamız az önce vuruldu.

Araba yuvarlanmaya başladığında bu küstah düşünce zar zor fark ediliyor. Ya da belki ben yuvarlanıyorum. Artık bilmiyorum bile.

Tristan.

Araba yolcu tarafına çarptı.

Tristan'ın oturduğu yere.

Ama araba takla atarken, dönerken, dönerken buna odaklanamıyorum.

Belki de sadece ben böyleyimdir.

Kuzenimi görmek için başımı çevirmeye çalışırken ağızda kan birikiyor. Yuvarlanmayı bıraktık ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor gibi görünüyor. Dünya hâlâ bir renk kaleydoskopunun içinde çılgınca dönüyor. Başını göğsüne yaslamış, yüzünü kan kaplamış Tristan'a odaklandığımda altın ve kırmızı benekler görüş alanımda dans ediyor.

Aman Tanrım. Çok fazla kan var.

"Tristan?" Sersemce fısıldıyorum. Ya da en azından öyle sanıyorum. O öldü mü?

Kuzenim öldü mü?

Siktir. Siktir. Siktir!

Ama sonra Tristan'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor ve yanaklarından süzülen kana rağmen, ağzı acıdan titrerken bile şaşkırtıcı derecede akli başında görünüyor.

"Ki? İyi misin?" diye mırıldanıyor, sözleri hemen kesiliyor ve yerini kanla ıslanmış boğucu öksürüklere bırakıyor.

"Evet."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Başım fena halde ağrıyor ama kırılan bir şey olmadığından eminim.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Tristan kemerini çözmeye ve kırık pencereden çıkmaya çalışırken sorar.

Hava yastıkları açılmadı ama bu sürpriz değil. Bu araba için yıllarca para biriktirdim. Bir doğaüstü olarak, bir araba kazasında ölmek konusunda endişelenmeme gerek olmadığını düşündüm.

Benim tarafımdan ciddi bir dikkatsizlik.

"Trist?" Pencereden içeri doğru kıpırdanışını izlerken soruyorum.
Solgun yüzünde kan dolaşmaya devam ediyor ve başının yan tarafında korkunç bir kesik görüyorum.

"Öyle mi?"

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

Çok yorgunum. Göz kapaklarım beton gibi, umutsuzca inmek istiyor. Gözlerimi açık tutmak için tüm kontrolümü kullanıyorum.

"Siktir, Kian!" Tristan sonunda arabadan dışarı fırlıyor -baş aşağı mıyız, yoksa ben mi görüyorum- ve toprakta dizlerinin üzerine çöküyor. "Her şey yoluna girecek. Şimdi Gage'i arıyorum. Ve Devyn'i. Ve Xander'ı. Siktir, hepsini arıyorum!"

Tristan saçmalıyor. Öyle olduğunu biliyorum, ama sözleri bir şekilde kafamın içinde bir kasırga gibi dönen sisi delip geçmeyi başarıyor.

Dilimin ucunda duran soruyu soracak kadar düşünebiliyorum.

"Bize çarpan araba..." Boğulmayı başardım. "Nerede o?" Tristan telefonu kulağına götürürken duraksıyor. "Ne?"

"Araba..." Başlıyorum, ama çok geçmeden asfalta çarpan lastiklerin gıcırtısını duyduğumda cevabımı alıyorum.

Tristan dönüp duruyor, telefonu hâlâ elinde tutuyor ve tam benim hurdaya dönmüş aracımın önünde durana kadar ilerliyor.

"Aklınızdan ne geçiyordu, pislikler?!" diye bağırıyor karanlık minibüse. "Dur işaretinden geçtiniz! Bizi görmediniz mi-?"

Tristan başka bir şey söyleme fırsatı bulamaz. Bir saniye sonra büyük, gri minibüsün kapısı açılır ve içeriden tamamen siyah giyinmiş üç adam fırlar. Her biri bir NFL defans oyuncusu boyunda görünüyor.

Ve her biri otomatik saldırı tüfeği taşıyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Tristan, kıcı tam önümdeki arabanın kaputuna çarpana kadar bir adım geriye sendeliyor.

Ona kaçması, buradan gitmesi için bağırarak istiyorum ama inatçı piç bana bakıyor ve yüzü kararlılıkla sertleşiyor. Çömeliyor ve biliyorum ki dövülecek.

Benim için savaş.

"Hayır," diye mırıldandım halsizce.

Kim bu adamlar? Neden
buradalar?

Neden arabama vurdular? Ne
istiyorlar?

Bu sorular beynimde birbiri ardına uçuşuyor, ama akılda kalmıyor.
Her şey acıyor ve göz kapaklarım... Çok ağırlar.

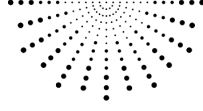
Bir hırıltı ve ardından acı dolu bir inilti duyuyorum. Bu ses gözlerimi
bir saniyeliğine de olsa açıyor.

Ama Tristan'ın maskeli adamlardan birinin omzuna atıldığını, uzun
kollarının yabancının sırtından aşağı sarktığını görmek için tek
ihtiyacım olan bir saniye.

Ve sonra kendimi tatlı, merhametli karanlığa kaptırıyorum - bir
zamanlar umutsuzca arzuladığım ama şimdi ödümü koparan aynı
karanlığa.

Sera'nın adı dudaklarımda bir dua.
Söylediğim son şey.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

I Otomatik cam kapıları iterek geçiyorum, kalbim boğazıma yakın bir yerde ve nefesim sığ soluklardan başka bir şey değil. Koşarken içimde korkuyla öfke savaşıyor.

Geniş, yüksek tavanlı odanın ortasındaki dairesel hemşire istasyonuna doğru.

"Kian Brummer," diye mırıldanıyorum hava kaynağımı yenilemek için mücadele ederken.

Yine de nafile bir çaba gibi geliyor, sanki aldığım her nefes boğazımdan aşağıya doğru itilen jilet bıçaklarının saldırısına uğruyormuşum gibi. Temas ettikleri her şeyi dilimliyor, bıçaklıyor ve kesiyorlar.

Bankonun arkasındaki hemşire bilgisayar ekranından başını kaldırıyor ve gözleri hemen endişeyle gölgeleniyor.

"Aile mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Um..." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ve neyse ki Xander'ın köşeden çıkıp gelmesiyle bir şey söylemekten kurtuluyorum.

Darmadağınık bir halde, koyu renk saçları sanki elini çok fazla gezdirmiş gibi her yöne doğru uzanıyor. Gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve ilikleme başardığı birkaç düğme de yanlış deliklerde olduğu için gömleği bir tarafa doğru sallanıyor. Bu

Sanki telefon geldiğinde kıyafetlerini değiştiriyor gibiydi.

Bir saat önce aldığım telefonun aynısı.

"Bunlar... Bunlar Kian ve Tristan." Devyn'in sesi hattın diğer ucunda kaba bir cızırtıydı. "Bir kaza oldu-"

"Onlar iyi mi?" Hemen sordum, bacaklarımı yatağın kenarına attım ve dolabıma doğru yürümeye başladım. Bu gece yatarken giymek için seştiğim tişörtün üzerine bir sweatshirt geçirdim ve bir çift eşofman altı giydim. "Nerede onlar?"

Nöbetlerim yüzünden araba kullanmama izin verilmiyordu ama belki Maddox ya da Caleb beni bırakabilirdi. Ya da yürüyebilirdim.

"Kian hastanede." Devyn'in sesi ruhumdaki bir şeyi, ifade edemediğim bir şeyi tırmalıyordu. "Ve Tristan..."

Ağır, neredeyse boğulur gibi bir nefes verdi. "Peki ya Tristan?"

"Sadece hastaneye git, Sera. Buraya vardığında her şeyi ağıklayacağım."

Bir Uber yolculuğundan sonra buradayım ve nefesimi tutmuş kararı beklerken diken üstünde dans ediyorum.

Tristan öldü mü? Devyn bu yüzden mi benimle telefonda konuşmak istemedi? Tanrım... Bu düşünce bile kalbimi kocaman bir yumruk gibi sıkıyor. Aslında duygularımın muazzamlığı yüzünden başım dönüyor. Her yönden üzerime hücum ediyorlar - bir gelgit dalgasının dalgalı okşaması gibi tenime çarpıyor ve sonra beni tamamen batırıyorlar.

Hayır. Tristan ölmüş olamaz. Buna inanmayı reddediyorum. Lanet olsun *reddediyorum*.

"Neredeler?" Xander tek kelime edemeden ben hırlıyorum.

Hemşire odasının etrafında dolanıyorum - sert kadının delici bakışlarını görmezden gelerek - ve tam Xander'ın önüne geldiğimde duruyorum.

Bakışlarını kırmaya cesaret edemiyorum. Her nasılsa, onun büyüleyici yeşil gözlerinin erimiş derinliklerinde doğuştan gelen bir rahatlık ve huzur duygusu buluyorum. O yemyeşil derinlikler içimdeki huzursuz, volta atan canavarı yatıştırıyor. Sadece ona bakarak daha rahat nefes alabildiğimi fark ediyorum.

"Sera." Xander'ın sesi yorgun geliyor -sadece uykulu değil, çok bitkin.

Telefonu alalı sadece birkaç dakika olduğuna yemin edebilirim, ama Xander'ın yakışıklı yüzünün her çizgisine kazınmış yorgunluktan buna asla inanamazsınız. Yıllar saniyeler içinde akıp gitmiş gibi görünüyor. Daha önce hiç görmediğim kırışıklıklar Xander'ın delici gözlerini çerçevesiyor ve gerçek yaşını yalanlıyor.

"Sadece... sadece söyle bana, Xander," diye fısıldıyorum, ellerimi göğsüne bastırabilecek kadar yaklaşıyorum.

Kalbi çarpık gömleğinin altında *güm güm güm* atıyor, bu tekrarlayan *güm güm güm* sesi hastanenin kalabalığında bir metronom gibi yankılanıyor.

Xander, "Kian iyi olacak," diye fısıldıyor ve ben derin bir nefes veriyorum, bu hava beni bir balon gibi söndürüyor. "Şu anda bir şifacı ona bakıyor. Gage de onlarla birlikte."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum, alnımı geniş göğsüne yaslamak için öne doğru eğiliyorum. Sonra aklıma söylemediği tek isim, bana hakkında hiçbir bilgi vermediği tek adam geliyor. "Peki ya Tristan?"

Sessizlik.

Aramıza yerleşiyor, şaşırtıcı derecede keskin. Ondan uzaklaşırken kollarımdaki ince tüyler diken diken oluyor ve telaşla ağzımı açıyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve kendimi hiperventilasyonun, parçalara ayrılmanın eşiğinde hissediyorum.

"Hayır... O değil... Olamaz..."

"Tristan ölmedi," diye beni rahatlatmak için acele ediyor Xander. Omuzlarımı kavıyor ve hafifçe sarsıyor. Sonra parmaklarını çenemin altına yerleştiriyor ve yapabildiğim tek şey dikkatle onun yeşil gözlerine bakmak olana kadar başımı geriye itiyor. "En azından ben öyle düşünmüyorum."

"Sen-" İnanmayan soluğum, parmaklarının çenemi sıkıp dudaklarımdan sert bir soluk çıkaracak kadar bastırmasıyla kesildi.

Xander, "O kaçırıldı," diye geveliyor ve sonra dudakları ince, ciddi bir çizgi halinde büzülüyor. İlk kez sesi son derece sakın çıkmıyor. "Kian ve Tristan bir araba kazası geçirdi. Henüz tüm detayları bilmiyoruz -Kian hâlâ baygın- ama Tristan öldü ve..."

Tekrar yutkunuyor ve çenesindeki bir kas öfkeyle kıpırdıyor, ama bu uzak, geç kalmış bir gözlem. Tüm dikkatim iki kelimede toplanıyor. Tristan. Gitti.

"Ve bir mücadele izleri vardı."

Kulaklarımın arasında garip bir kükreme sesi patlıyor, neredeyse sağır edici. Ya da belki de bu sadece kafamdaki kanın fışkırması, kafatasımın kenarlarından seken ve temas ettikleri her şeyi ateşe veren kontrolden çıkmış havai fişeklerin patlamasıdır.

"Hayır." Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Tristan bir kurt adam. O yapmaz."

"Devyn şu anda olay yerinde." Xander uzun, ince parmaklarını koyu kahverengi saçlarının arasında dolaştırarak, her zamanki titiz saç tellerini daha da bozuyor.

Buna odaklanmam çok tuhaf, elinin titremesine. Kalın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri gölgeli ve perili.

"Gelişmelerle ilgili bizi arayacak ama..."

Başka bir şey söylüyor. Söylediğini biliyorum ama tek bir kelime bile duymuyorum.

Zihnim Tristan'ın, *benim* Tristan'ımın, kim bilir kim tarafından kaçırıldığı düşüncesiyle dolup taşıyor. Seri katili öldürüp cesedini yatağıma atan pislik mi? Tristan'ın arka bahçesindeki toplu cinayetin arkasındaki sık kafalı mı?

Başka biri mi?

Kaç tane canavarla savaşıyoruz? Yoksa hepsi aynı kişi-dünyadaki iyi olan her şeyi yok etmeye niyetli kötü niyetli bir varlık mı?

Panik, kızgın pençeler gibi derimi tırmalıyor ve nefesimi kontrol altına almak büyük çaba gerektiriyor.

Tristan kaçırıldı. Kian

hastanede. Hay sikeyim.

"Yapmam gerek..." Boğazımdaki golf topu büyüklüğündeki yumruyu yutuyorum.

Ne yapman gerekiyor, Sera? Kendime acımasızca soruyorum.

Zihnimde egemenlik için savaşan iki seçenek var gibi görünüyor. Bir yanım olay yerine gidip Devyn'e yardım etmek istiyor.

Tristan'ı bulmak. Onu geri almam *lazım*. Tristan ölmüş olamaz. Buna inanmayı reddediyorum. Bu da demek oluyor ki o kayıp ve onu bulmak benim işim.

Ama diğer yanımla Kian'ı kontrol etmekten, onun yanına kıvrılıp iyi olduğuna dair kendimi rahatlatmaktan başka bir şey istemiyorum. Ona sıkıca sarıldığımda kalbinin yanağımda düzenli olarak attığını hissetmek.

İki farklı erkeğe, daha doğrusu birçok farklı erkeğe karşı bu kadar güçlü duygular beslemek normal olmamalı, ancak duygularımı ve beni nasıl öfkeliendirdiklerini inkâr edemem.

Xander'ın tüm yüzü yumuşuyor, sanki içimdeki mücadeleyi sezmiş gibi. Onu daha bir gün önce öptüğümü düşünürsek, bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum.

Ama Xander'ı ya da paylaştığımız o ruh yakıcı öpücüğü düşünemiyorum. Tristan ve Kian'dan ve bunu düzeltmek için ne yapabileceğimden başka bir şey düşünemiyorum.

Bunu düzeltmem *gerek*.

"Şu anda Tristan için yapabileceğimiz bir şey yok," diyor Xander bana nazikçe.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor ve sonra da bana bir çözüm sunmaya karar veriyor. Bunun sahip olduğu bir güç olup olmadığını merak ediyorum ama üzerinde durmamayı seçiyorum.

"FIB ajanlarından oluşan bir ekip kaza mahallini tarıyor. Sana söz veriyorum Sera, eğer bir şey bulurlarsa hemen sana söyleyecekler."

"Neden?" Fısıldıyorum, sağ elimin parmakları otomatik olarak sol bileğimi çevreleyen bileziğe düşüyor. Sadece birkaç kişi bileğimin bir hareketiyle kötü bir bıçağa dönüşebildiğini biliyor. "Neden bana söylesinler ki?"

Tristan'ı bir süredir tanıyorum ve ikimiz biraz samimiydik, ama Xander'ın bana güncelleme sözü vermesi...

Sanki bilmeyi hak ettiğimi düşünüyor gibiydi. Tristan'ın ağabeyleri olmalarına rağmen ondan ve Devyn'den daha fazla. Tristan'ın ailesinden daha fazla. Tristan'ın en iyi iki arkadaşı Gage ve Foster'dan daha fazla.

Ama *neden*?

Sanırım beynim korku, keder ve neredeyse akkor haline gelmiş bir öfke tarafından tüketilmeseydi, cevap benim için açık olurdu. Ancak, Xander'a soruyu sorarken bile, cevabı fazla önemsemediğimi fark ediyorum. Güncellemeleri aldığım sürece sorun yok. Diğer her şey arka plana itilebilir.

Xander tereddüt ediyor, ağzı açık bir balık gibi açılıp kapanıyor, ama arkasından fırlatılan bir kapı onu yanıt vermekten kurtarıyor.

Gage aceleyle bize doğru geliyor, siyah saçları her yöne dağılıyor ve teni tuhaf bir solgunluğa bürünüyor. Yorgunluk ağzının ve gözlerinin etrafındaki deriyi çiziyor ama bize doğru yürürken adımları emin ve kararlı.

Onunla yarı yolda buluşuyorum ve neredeyse çaresizce pazılarını kavriyorum. "Kian- mı?"

"O iyi," diye beni temin ediyor Gage. "Onu iyileştirdiklerinde şifacıların yanındaydım. Sana söz veriyorum Sera, o iyi."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum, vücudum neredeyse Gage'inkinin üzerine yığılana kadar öne doğru soluyorum.

Kolları beni sarıyor, istesem de kaçamayacağım iki aşılmaz demir siper. Onun tanıdık kokusuyla rahatlıyorum.

-Devyn'inki gibi deri, ama vücut yıkamasından gelen tarçınlı bir ton var- ve onun kollarında hissettiğim güvende.

"Uyandı mı?" Xander arkamdan çekingen bir şekilde soruyor.

O da bir adım öne çıkıyor, bunu ancak omzuma nazik bir el koyduğunda fark ediyorum. Ortak öğretmenimizin beni teselli etmesine Gage'in tepkisinin ne olacağını merak ederek belli belirsiz kaskatı kesiliyorum ama yeni arkadaşım bana bakarken gözünü bile kırpmıyor.

"Henüz değil. Beyninde bir miktar şişlik vardı, bu yüzden şifacılar onu sihirli bir komaya sokmanın en iyisi olacağını düşündüler."

"Vay anasını!" Nefes alıyorum, kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor.

"Sadece bugünlük," diye beni rahatlatmak için acele ediyor Gage. Xander'ın omzumdaki eli güven verici bir şekilde sıkılıyor. "Bizler büyülü varlıklarız, Sera. Bunu unutmamalısın. İnsanlardan çok daha çabuk iyileşiriz."

"Onu görebilir miyim?" İki adamdan da uzaklaşıp kollarımı belime sararak fısıldıyorum.

Şu anda bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyorum. Ne kadar işe yaramaz. Keşke Tristan'ı uzaklaştırmasaydım.

Keşke Kian'a günü benimle geçirmesi için ısrar etseydim... Keşke...

Keşke...

Keşke...

"Teknik olarak sadece aileler girebilir," diye söze başlıyor Gage ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ama eminim seni içeri alacaklardır."

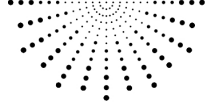
Xander'a doğru okunamayan bir bakış fırlatıyor ama sırtım ona dönük olduğu için Xander'ın yüz ifadesini okuyamıyorum.

Bir kez daha, sanki bir şey eksikmiş gibi hissediyorum - belki de bulmacanın bir parçası.

Ancak garip davranışları hakkında bir açıklama isteyemeyecek kadar rahatlamış durumdayım.

"Kian'ı görmek istiyorum, lütfen," diye fısıldıyorum ve sonra yutkunuyorum. Öfke içime hücum ediyor, yoğunluğu neredeyse acı verici ve tırnaklarım avuç içlerimi kan çekecek kadar sert ısıyor. "Ve sonra Tristan'ı kaçıran insanları bulmak ve onlara bunu ödetmek istiyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

DEVYN

GKement ve bükülmüş metaller yere saçılmış, olay yeri teknisyenlerinin burada ne olduğunu belirlemesi için parçalanmış bir duvar halısı. Duygu pompalamasının kokusu ve tadı ama güçlerimi kapatma dürtüsüne direniyorum. Saklanmak için. Zihnimi bu ezici acının neden olacağı yaralardan korumak için.

Onu bulmak
zorundayım. Onu
kaybedemem.

Sadece kendim için değil, tavşanım için de.

Sesinin telefon hattında nasıl çatladığını düşündükçe kalbim göğsümde sıkışıyor. Onların isimlerini haykırırken çaresizlik sesini kısıyor ve kelimelerini kırıpıyordu.

Eşlerden haberi olmayabilir, onun için ne ifade ettiğimiz hakkında hiçbir fikri olmayabilir, ama ruhu?

Bizim ona bağlı olduğumuz kadar o da bize bağlı.

Ve küçük kardeşimi kaybetmek beni ne kadar mahvedecekse, eşini kaybetmek de onu o kadar paramparça edecektir.

Güçlerimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, her sahneye hakim olan korku, yılgınlık, sıkıntı ve bitkinlikten daha fazlasını tatmak için ne kadar zorlarsam zorlayayım, havada asılı duran bundan daha fazlasını bulamıyorum.

Duygular, onları serbest bırakan insanlarla çok yakından bağlantılıdır, bu yüzden kokuların aksine, uzun süre kalmazlar. Bir tazi gibi takip edebileceğim bir iz yok, ağaçlarda ve sokaklarda avlayabileceğim görünmez işaretler yok, bunu yapanları bulup neden oldukları acı için onları yavaşça parçalara ayırmak için.

Kaldırımdaki izlerden ve çarpışmanın açısından diğer aracın Kian ve Tristan'ın caddeden aşağı inmesini beklediği anlaşılıyor.

Bunun anlık bir karar değil, bilinçli bir saldırı olduğu açıktır.

Ancak asıl soru, hangisinin ve neden hedef olduğudur.

Ailemize henüz bir fidiye çağrısı ulaşmamıştı ve Kian'ın hastanede kısa süreliğine uyandığında hatırladıkları, kafasının arabanın camına çarpması nedeniyle geçirdiği beyin sarsıntısı nedeniyle en iyi ihtimalle belirsizdi.

Olay yerinde saatlerce dolaşmama rağmen, failin kim olabileceğine dair tek bir ipucu bile bulamadım. Gücüm içimde zonklıyor, öfkem ve korkum tarafından teşvik ediliyor, aramak, avlamak, beni veya sevdiklerimi tehdit eden herkesi kurutmak istiyorum.

Ama başlayacak bir yön olmadan...

Hastalıklı olanlar.

Bu rahatsız edici düşünce kafama dank ediyor ve onu büyük bir tutkuyla kapatıyorum. Birinin kardeşimi elinde tuttuğunu ve Tanrı bilir ona ne yaptığını bilmek yeterince kötü. Onu, aile evimizin arkasında atılmış oyuncak bebekler gibi yığılmış, parçalanmış, çarpık, hastalıklı bedenlerden biri olarak hayal edemiyorum.

Düşüncelerimi ne kadar bastırmaya çalışsam da, Tristan'ın kan, gözyaşı ve soyulmuş deriyle kaplı yüzü, beynimi etkisiz hale getiren bir virüsün hızlı saldırganlığıyla enfekte ediyor.

"Burada iyi değilsin." Patron'un sesi bir anda yükseldi ve bedenim düşüncelerimden önce tepki verdi, omuzlarım geriye çekildi ve çenem yukarı kalkarak onunla yüzleşmek için döndüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışları keskin ve yoğun bir şekilde etrafımızdaki kaosu izliyor. "Olay yerini analiz ettin. Burada avlayabileceğiniz bir şey yok. Tüm adamlarımız bu işin peşinde ve eğer bir şey varsa, o da kendi korkunuz ve

Saldırganlık o kadar yoğun ki neredeyse kokusunu bile alabiliyorum. Evinize gidin. Ailenle birlikte bekle." Gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor, ancak ağzını çerçeveleyen keskin çizgiler omuzlarının sağlamlığının aynadaki görüntüsü. "Bir şey olursa seni ararım Devyn. Bu benim ricam değil. Bu bir emirdir." Ağzım itiraz etmek için açıldığında gözlerindeki yumuşaklık kayboluyor. "Bana rozetini aldirtma ve seni soruşturmanın dışında bıraktirtma. Yapacağımı çok iyi biliyorsun."

Dilimden tek bir kelime bile dökülmeden ağzım kapanıyor. Evet, kesinlikle yapacağımı biliyorum. Hatta protokol gereği çoktan yapmış olması gerekirdi. Ama eğer yaparsa, kardeşimle birlikte bu pislikleri avlamak için haydutluk yapma ihtimalimizin çok yüksek olduğunu da biliyor.

Bir Grayson'a bulaşıp yaşayamazsın. Benim iğrenç küçük kardeşim olsa bile.

"Anlaşıldı." Soğukkanlılığımı kaybetmeden bu kısaltılmış kelimedden daha fazlasını söyleyemiyorum, bu yüzden dönüp motosikletimin sahnenin kenarına gelişigüzel park ettiği yere doğru ilerliyorum.

Kaskımla uğraşmıyorum, sadece bacağımı motosikletin üzerinden sallıyorum ve motorun gürültüsüyle havalanıyorum.

Eve dönüş yolunu dikkat etmekten çok kas hafızamla tamamlarken hız sınırları benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Normalde, yanaklarıma değen havanın buz gibi soğuşunu ya da motosikletin kalçalarımın arasındaki gürültüsünü kucaklardım, ama bugün bunların benim için hiçbir anlamı yok.

Başarısızlık. Başarısızlık. Başarısızlık.

Bu sözcük, kalp atışlarım kadar düzenli bir şekilde zihnime giriyor.

Dairemin merdivenlerini tırmanıyorum, zihnim çevremde değil, soğuk tuğlanın duvarda sürüklerken elime sürtünmesini ve birkaç denemeden sonra birini kilide sokmayı başarırken anahtarlarımın baskısını görmezden geliyorum.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve daireme bakıyorum. Sade. Faydacı. İşlevsel.

Burada geçirdiğim yıllara rağmen bu daireyle ilgili hiçbir şey evim diye bağırmıyor. Kafamı dinleyebileceğim bir yer, başka bir şey değil.

Yumuşak bir gülümsemenin kısa bir anlık görüntüsü, dilimde güneş ışığının tadı eşliğinde zihnimden süzülüyor.

Tavşanım. Evim orası. Bu bakımsız, harap daire değil. Eğer isteseydim bunu sürdüremeyeceğimden değil. Yeteneklerim var. Ama davalarım her zaman daha önemli oldu.

Arkadaş sahibi olmaktan daha önemli. Yaratılışımın sosyal damgalarını aşmak için savaştırmaktan daha önemli. Ailemden daha önemli.

Kardeşimden daha önemli.

İçimdeki duygular kabarıyor. Kendi duygularım. Biriktirdiklerim. Elde edildi. Tüketildi.

İçimde tutamayana kadar birikiyor ve birikiyor. Saldırıyorum, bir lambayı yankılanan ama etrafımdaki duygu duvarını delemeyen bir şangırtıyla yere fırlatıyorum.

Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Evimin parçalarını tek tek devirmeye ve etrafa fırlatmaya başladım. Mobilyalar. Kitaplar. Kıyafetler. Eğer ellerimin ulaşabileceği kadar yakınsa, aynı muameleye maruz kalıyor.

Etrafım enkazla çevriliyken, nefes nefese kalsam bile bu yeterli değil. Onu yakmalıyım. Nefes almalıyım. Düşünmek zorundayım.

Onu kurtarmak zorundayım.

Ellerimi gelişigüzel bir şekilde çimento duvara vururken boğazımdan bir hırıltı kopuyor, yumruklarım tekrar tekrar birleşiyor. Parmaklarımdan kan damlıyor, karıştırdığım tozla karışıyor, parmaklarımda üzerinde ve bileklerimde yapışkan bir tabaka oluşturuyor ama durmuyorum.

Yapamam.

Ellerimdeki acı, göğsümdeki yırtılmayla, içimi parçalayan duygularla, bu hayal kırıklığını yenmeye çalışırken kendi ellerimi parçalayabildiğimden daha hızlı bir şekilde beni parçalamakla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Duvarımdan giderek daha fazlasını çıkarırken ter derimi kaplıyor, nefesim sert pantolonlarla gelmeye başlıyor, zihnimin bir kısmı onu onarmak ve ellerim için bir şifacı aramakla zaman kaybetmem gerektiğini biliyor, ama henüz duramıyorum. Bunların bir kısmını yakmalıyım, düşünmeliyim, hissetmemeliyim.

Soğuk bağlar kollarımı sararak yanlarıma sabitlerken, yere çarpan kanın yumuşak gümbürtüsü hırıltılı nefesimle birlikte yankılanıyor. İkizime bakmak için başımı çeviriyorum.

Ama yüzüne kazınmış yorgunluk ve acı çizgileri ve karmakarışık görüntüsü dilimi ısırmama neden oluyor.

"Sorun çözme stratejiniz buysa, kimsenin büroya katılmak istememesine şaşmamalı," diye söylendi Xander, dudaklarının kenarına bir gülümseme denemesi kondurduktan sonra vazgeçti.

Kapıyı arkasından kapatıp bağlı halimi oturma odamın ortasındaki sarkık yeşil kanepeye bırakmadan önce gözlerini temizlemeye çalışır gibi ovuşturuyor.

Kardeşimin aksine ben büyürken politik bir imaj çizme zahmetine girmedim, kusurlarımı ve dışlanmışlığımyı buz gibi bir kibarlık ve lüks bir kıyafet duvarının arkasına sakladım. Pisliğin tekiydim, korkulan bir pisliktim ve bu benim için gayet iyiydi. Mahremiyetimi seviyordum. İşimi seviyordum. Yalnızlığımyı.

Ne soyadımın beklentilerini ne de aile mülküne erişim sağlamak için benden bekledikleri sahte davranışları umursuyordum. Neden umursayayım ki? Onunla bir şey yapacak değildim. Hiçbir zaman toplum tarafından kabul görmeyeceğim ve bunu denemek bile istemiyorum. Maaşımı alırım ve onunla yaşarım. Bir malikanede yaşamam ya da hizmetçim olması gerekmiyor.

Şey...

Dairemdeki tahribata hızlıca bir göz attığımda, verdiğim zararı not ederken temizlik yardımı alma isteğimi yeniden düşündüm. Özel alanıma kimsenin girmesini istediğimden değil ama tüm bunları temizlemek berbat olacak.

Xander'ın hâlâ etrafıma sıkıca sardığı gölgelere karşı savaşmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. Xander ve ben onunla sınırlarımı bilmeme yetecek kadar yıl geçirdik ve zihnini konsantrasyonunu bozacak kadar aşırı duyguyla yüklemenin dışında, bağlar beni sardıkları yerde kalıcı da olabilirler, ağırlıkları neredeyse sakinleştirici olacak kadar tanıdık.

"Hemen içeri gir," diye homurdanıyorum ikizime, onun kötü durumunu görünce suçluluk duygusu midemi parçalıyor.

Bu gidişle, benim hastaneye yatışım, Kian'ın mağduriyeti, Serafina'nın mücadelesi ve şimdi de Tristan'ın ortadan kaybolması? Xander kendini fiziksel olarak hasta olacak kadar yıpratacak.

"Eğer bu zamanı harekete geçmek yerine kendini anlamsızca hırpalamak için kullanacaksan, ben buna daha fazla öncelik verebilirim," diye azarlıyor Xander, eğilip devirdiği bir sandalyeyi alıyor ve kendini zarifçe sandalyeye yerleştiriyor. Ellerini birbirine bağlayıp dizlerinin üzerine koyarken bir bacağını zarifçe diğerinin üzerinde çaprazlıyor.

O aptal, saçma duruşu yüzünden, eğer etrafımda bağları olmasaydı ona bir yumruk atabilirdim. İstesem güçlerimi devreye sokup onu bilinçsiz hale getirebilirdim ama yapmayacağım.

Yeteneğim çok az kişinin güvendiği ve daha da azının doğru şekilde kullanmayı bildiği bir silahtır.

Verebileceğim zarar bedenın çok ötesine geçer ve doğrudan zihne yönelir. Ruha.

Bu hafife aldığım bir güç değil ve kardeşimin kırbaçlarının aksine, kardeş kavgalarında beni dezavantajlı duruma düşürse bile sebepsiz yere kullandığım bir güç değil.

Etrafımdaki bağlar gevşeyip yok olurken Xander yorgun bir iç çekişle şakaklarını ovuşturuyor. "Onu bulacağız, Dev. Sana yemin ederim. Şu anda sahip olduğum her bağlantıyı kullanıyorum. O yaşıyor. Yaşadığını biliyorum. Ve odaklanmamız gereken şey de bu."

Gözleri kararıyor ve gölgelerine uzandığını biliyorum, ancak ona söylediklerinin gerçek mi yoksa teselli mi olduğundan emin olamıyorum.

Kaşları çatılıyor ve tekrar şakaklarını ovuşturuyor. Farklı bir gölgeyle dolu gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ne oldu?" Gözlerindeki perili bakışı neyin yarattığını anlamaya çalışırken kelimeleri durduramıyorum, onları tutamıyorum.

"Gölgelerin hepsi aynı şeyi söylüyor."

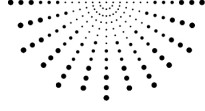
Tristan öldü mü? Ölüyor mu? Acı içinde mi?

Bir sonraki söyleyeceği kelimeyi nefesimi tutarak beklerken olasılıklar içimi parçalıyor.

"Eşimiz anahtardır."

Evet. Hay sikeyim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

A Keskin, tiz bir ses beynimi delip geçiyor ve vücudumun devam eden protestolarına rağmen beni yavaşça bilincime geri sürüklüyor.

Etrafımdaki dünyayı anlamaya çalışırken kurdum viyaklama ile hırlama arasında bir ses çıkarıyor, aynı ses göğsümden ve ağrıyan boğazımdan yukarı çıkıyor.

Neredeyim ben? Neden canım yanıyor? Ne oldu?

Sisin dağılması sadece bir an alıyor ve içgüdülerim beni zorlarken vücudumda zonklayan acıyı görmezden gelerek ayağa fırlıyorum.

Kaza.

Kian!

Gözlerimi açıyorum ve ona ulaşmak için öne doğru atılıyorum ama kendimi zincirlere bağlı buluyorum.

Zincirler mi?

Kurt içimde çırpınmaya başlıyor, bileklerimi ve ayak bileklerimi sıkıca saran, ellerimdeki ve ayaklarımdaki dolaşımı kesen, onları yakıcı ve uyuşuk hale getiren bağları çekiştirirken hırlıyor ve koparıyor.

"Yer değiştirerek oradan çıkamazsınız."

Tanıdık bir ses duyduğumda başımı kaldırıyorum, ancak bu kadar sert bir sesi nadiren duymuşumdur.

"Bayan Summers?" Ses tonum inanılır gibi değil.

Sanki görüşümü bozan gözlerimdeki kumları bir şekilde temizleyebileceğim gibi kendimi defalarca gözlerimi kırpttırırken buluyorum. Gerçekten burada olamayacağını bildiğim şeyler yaratıyorum.

Tamam, bu kadar, halüsinasyon görüyorum. Arabayla kaza yaptığımızda kafamı ön panele çarptım ve komaya girdim, Gage'in gelip beni iyileştirmesini bekliyorum.

Xander, Bayan Summers'ın lordlar ve leydiler tarafından sorgulanması için V'yi ayarladı. Bu konuda çok açıktı.

Dekolteli bluzuna ve dar eteğine kadar tıpkı eskisi gibi görünerek karşımda durması nasıl mümkün olabilir?

Gerçekten de üzerinde hiçbir iz yok; saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, dudakları her zamanki koyu kırmızıya boyanmış ve kıyafetleri boyanmış gibi görünecek kadar sıkı.

V'nin merhametli olduğu bilinmiyor.

Panik bir trampet gibi içime işlerken, soğuk ve sert gerçeklik üzerime çöküyor.

Ellerini sıkıp açarken dudaklarında bir hırıltı beliriyor ve tavandan bir et parçası gibi sarktığım yere doğru yürüyor.

"Arabada ne yapıyordun?" Odanın içinde bir ses yankılanırken sözleri hırıltıya dönüşüyor.

Şok geçiren **beynimin** bunun yüzüme atılan bir tokat olduğunu anlaması bir an alıyor çünkü darbesi beni bağlara doğru savuruyor. Tırnaklarının derime battığı yerden yanağım acıyor.

Kurdum beni itiyor, tek şaşkın cevabım olan sözsüz soluk yerine göğsümden bir hırıltı yükseliyor.

Derimin altında kürkler uçuşuyor, yer değiştirme dürtüsüyle savaşıırken kemiklerim ve kaslarım ağrıyor. Zincirlerin açısı ve sıkılığı, kendimi ciddi şekilde yaralamak ve etkisiz hale getirmek istemediğim sürece yer değiştiremeyeceğim anlamına geliyor, hatta sürecin karmaşasında bir uzvumu koparabilirim.

Kurdum ilkeldir ve bazı konuları anlamakta güçlük çekebilir, ancak şu anda bir tuzağa yakalandığının ve diğer formumuzu almanın bize yardımcı olmayacağını farkındadır.

Tırnaklarındaki kanı eteğinin beyaz kumaşına silerken nefesi kesik kesik geliyor. "Moronlar. Hiçbir şeyi doğru yapamadılar."

Tokadının çizikleri sızlıyor, kazada aldığım yaralarım acıyor ve kulaklarım hâlâ çınlıyor. Etrafımda dönmeye başladığında zihnim onun sözlerini anlayamıyor bile.

Yüzüme bir darbe daha iniyor, dişlerim yanağımı kesiyor ve yere kan tükürüyorum.

Kurdum öfkesinden hırlıyor ve bağları riske atmaktansa onu yerinde tutmak için tüm konsantrasyonumu harcıyorum.

"Ne... Ne yapıyorsun?" Kelimeleri ağızımdaki kanın etrafında geveliyorum ve sonra dilimden temizlemeye çalışmak için tekrar tükürüyorum. "Nasıl-"

"Nasıl hâlâ hayattayım?" diye araya giriyor, sesinde alaycı bir ton var. Karnıma bir darbe daha iniyor ve beni bağlara karşı ileri doğru sarsıyor ve onları derime kan çekecek kadar derine sıkıştırıyor. "Sen gerçekten de aptallardan birisin. En azından Kian bunu telafi edecek kadar güzel. Ya sen?" Tırnaklarını kolumun derisine geçirmeden önce alay ediyor, keskin uçlarıyla derin oyuklar açarken beni ağlatıyor. "Sen sadece zavallı bir köpeksin."

Isı tenime hücum ediyor ve bir an için kurdumun öne çıktığını düşünüyorum ama onun iniltisiyle hissettiğimin onun gücü olmadığını anlıyorum.

Bu onun.

Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun.

Yaşadığım dehşet yüzümden okunuyor olmalı, çünkü homurdanan bir kıkırtı çıkarıyor, büyüünün sıcaklığı şimdi iğrenç bir katman halinde üzerime çöküyor.

"Güçlerimi hissedecek kadar güçlü olduğundan emin değildim. Küçük yavru köpeğine iyi geceler de." Güçleri etrafımda güçlenirken gözleri parlak bir kehribar renginde parlıyor. "Kuzeninle fazla vakit geçirmediğine göre, succubi konusunda hızlandırılmış bir kursa ne dersin?"

Daha önceki panik, sadece bir davul sesinden bütün bir bandoya dönüşüyor. Farkında olduğum tek şey kulaklarımın arasındaki uğultu ve göğüs kafesime çarpan kalbimin düzensiz çarpışı. Tamamen onun merhametine kalmış bir şekilde asılı dururken, korku hastalıklı bir zehir gibi kan dolaşıma sızıyor.

Arkamda dolaşıyor ve metalin metale sürtünme sesini duyuyorum.

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, bağların içinde kıvrılırken hafifçe nefes alıyorum. Ne yaptığından emin değilim ama kurdum artık içimde Vahiy'den beri hissettiğinden daha derin hissediyor. Orada olduğunu söyleyebilirim, ama sanki onu içimde uyur hale getirmiş, dokunamayacağım kadar kalın bir cam tabakasının arkasına kilitlemiş gibi.

Bayan Summers tekrar benimle yüzleşmek için hareket ettiğinde, elindeki çelik boruyu sallıyor ve sanki bir penismiş gibi okşuyor. Bu hareket beni ürpertiyor ve muhtemelen yüzümde beliren tiksintiye kıkırdıyor.

"Ders bir. Succubi ve incubi arzuları hem olumlu hem de olumsuz yönde etkileyebilir. Küçük kurdunun ortaya çıkıp seni korumasını *mi istiyorsun?*" Gözlerini kısıyor ve parmağını bana doğru sallıyor. "Çok yaramazsın."

Gözlerindeki kehribar rengi ışık titreşiyor ve ben büyüsünün ağırlaşan yapışkan hissine karşı inliyorum. Tenime şurup gibi baskı yapıyor; acı verecek kadar tatlı ve çıkarması imkânsız. Artan korkumu bastırmaya çalışırken kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Bu sadece türümüzün en güçlülerinin yapabileceği küçük bir numara. Kurdunun ortaya çıkmasını *istediğin* için onu durdurabilirim. Artık onunla oynamak bana ait. Ve içgüdülerin sana kendini korumak için değişmek istediğini söyleyip durduğu için mi? O benim olarak kalacak." Boruyu doğrudan göğüs kafesime, kemiği çatlatacak kadar sert bir şekilde savururken gözleri benimkilerle buluşuyor, manik ve delici.

Keskin bir çığlık attım, hareket eden bedenimin ağırlığı kırılmanın acısını arttırıyordu.

"Aman Tanrım. Acımış görünüyor." Biraz somurtuyor ve boğazımda safra biriktiğini hissediyorum, acıdan mı yoksa tiksintiden mi, emin olamıyorum.

Göğsümü sıkan acıyla nefes almaya çalışıyorum.

"Ders iki. Arzunun bilinçli olması gerekmez. Ama acı?

Acı çekmek kolaydır."

Gözleri tekrar parlarken, hissetmem gerektiğini bildiğim acının yerini sıcaklık alıyor. Önce kaburgalarımda, sonra kollarımda ve ayak bileklerimde, en sonunda da yüzümde. Hepsi kronik, yakıcı bir histen sıcak bir ağrıya dönüşüyor. I

Ne succubi'nin ne de incubi'nin iyileştirme yeteneği olmadığını biliyorum, bu da açıkça sadece acıyı hissetme yeteneğimi etkilediği anlamına geliyor.

"Bu yararlı küçük bir beceri. Ayrıca canını yakmak için sana zarar vermek zorunda olmadığım anlamına da geliyor."

Bir nefes içinde, üzerimde kullandığı gücün her yönü kayboluyor ve vücudumdaki her yara, benden bir çılgın koparan kötü niyetle hayata geri dönerken zincirlerime karşı sarsılıyorum.

Tenimde terler boşalıyor ve bir şekilde beni uyuşturmadan önce olduğundan daha güçlü hissettiren acıya yeniden uyum sağlamaya çalışırken nefes nefese kalıyorum.

Tek kelime etmeden boruyu tekrar salladı. Bu sefer koluma, beni tutan kelepçenin hemen altına denk geliyor. Gümüş ve siyah lekeler görüş alanımın köşesinde dans ediyor ve ağzım tükürük ve bakır rengi kanla dolarken bile kusma isteğimi bastırıyorum.

"Ders üç." Bayan Summers'ın gülümsemesi önümde durup boruyu göğüslerinde ve parmaklarında şehvetle okşarken ve geride bıraktığı kan lekelerini okşarken acımasız bir hal alıyor. "Hangi yönlerimizi kontrol edeceğimizi seçebiliriz."

Gözleri tekrar kehribar renginde parlıyor ve dehşet içinde kollarıma ve bacaklarıma boruyla art arda vurdukça sertleşmeye başladığımı hissediyorum.

"Dur!" Kasıklarımındaki kan birikintisini hissederken bile kelimedede boğuluyorum, zihnim dehşete düşüyor ve içimi parçalayan acıya ve hissettiğim iğrenmeye rağmen vücudumun tepki verme şeklinden geri çekiliyor. "Bu gerçek değil. Bu gerçek değil." Göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum ama bu yanağımdan süzülen tek bir damla gözyaşını gizleyemiyor. "Bu gerçek değil amına koyayım."

Dudaklarımdan dökülen sözcüklere engel olamıyorum, büyüsünün çektiği tepkilere karşı çaresiz bir yakarış. Gözlerimi kapalı tuttuğumda Sera'nın yüzü gözlerimin önünde parlıyor ve suçluluk ve utanç beni batırırken boğazımda daha fazla gözyaşının yandığını hissediyorum.

Yüzünün yerini hemen Kian'ınki alır.

Bu... bu onun yıllarca uğraştığı şey. Onu bıraktığım işkence bu. Onu burada asılı bıraktım, kullandım, istismar ettim, zincirledim,

manipüle edildi.

Yanaklarım şimdi ıslak ve bunun kandan mı yoksa gözyaşından mı olduğundan emin olamıyorum. Nefes almak için saldırısına ara veriyor.

"Kuzenin de aynı şeyi söylerdi, biliyorsun." Sesi neşeli, neredeyse alaycı. Ruhumda zaten kanayan bir şeyleri kaşıyor. "Bir karabasan için zavallı bir bahaneydi, ama çok güzeldi ve o çocuk biraz eğitimden sonra neler yapabiliyordu."

Öğürmeme neden olan onaylayıcı bir inilti çıkarıyor.

Şu anda vücudumda şiddetlenen acı ve uyarılma nedeniyle zar zor düşünebiliyorum ve zihnim kapanmaya yakın, ama gücümü onunkine karşı itmeye çalışıyorum ama hiçbir etkisi olmuyor.

Onu öldürmek *istediğimi* biliyorum ama ne zaman canını yakmanın yollarını düşünmeye çalışsam beynim beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Düşüncelerim bitmek bilmeyen bir öfke, şehvet ve acı izdihamında birbirine karışıyor.

"Buradan çıktığımda seni öldüreceğim," diye tıslıyorum ona, bağları tekrar çekerken çaresizlik her kelimeyi renklendiriyor.

"Oh, yavrum, oradan çıkabileceğini mi sanıyorsun?" Gülüyor ve bu ses içimde hastalıklı bir şekilde yankılanan bir kaburga kemiğinin daha kırılmasını örtüyor. "Benim yüksek mevkilerde torpil yapacak dostlarım olabilir ama senin kesinlikle yok. Senin şu kuzenin olması gerekiyordu. Onun ve arkadaşının bana yaptıklarının intikamı."

Kelimeleri tıslayarak söylüyor ve boruyu odanın öbür ucuna fırlatarak taş duvara çarpmasını sağlıyor.

Tekrar arkamda hareket ederken elleri açılıp kapanıyor ve işler değişirken kendi kendine mırıldanıyor. Dahi değilim ama üzerimde kullanmak için başka bir alet aradığı **Ç O K** açık.

Beynim burada neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Birinin V'nin pençesinden kurtulmasına yardım ettiği açık ve psikopat prensin Sera'ya yaltaklanışına bakılırsa, ödülünü isteyerek verdiğini düşünemiyorum. Eğer başka biri, güçlü biri ona yardım ettiyse, bu kim?

Taçlı prene kim ihanet etti? Kim cesaret edebilir?

Lanet olsun. Sanırım lordların ve leydilerin beni kurtarması için umut beslememeliyim...

En azından içlerinden birinin, prensin elinden kurtulmasına ve cezadan kurtulmasına yardım etmesi gerekirdi.

"Kuzeninin arzusunun ne olduğunu biliyor musun?" Sözleri kulağımı ıslatıyor ve içimde zonklayan acıya karşı çığlık atmamak için dişlerimi sıkarak kendimi geri çekiyorum.

Bedenime zorla soktuğu arzu yerine acıyı her gün kabul ederim, ancak gücünü beni zihinsel olarak değil, yalnızca fiziksel olarak etkilemek için kullanmayı seçtiği açık.

"Birlikte olduğumuz her zaman en büyük arzusu neydi biliyor musun?" Keskin bir şey derime saplanıyor ve sırtımı oyup terden ve kandan sıırılsıklam olmuş tişörtümü vücuduma bastırırken bir tıslama sesi çıkarıyorum. "*Sen.*" Bu kelime, kaburgalarımın arasına soktuğu bıçak kadar yanıma saplanan bir bıçak gibi. "Sen, Tristan ve senin küçük çeten. Onu *kurtarmanızı* istedi. Bunu istemekten vazgeçmesi çok uzun zaman aldı. Ona ne sunabileceğimi görmek için."

Bıçak kaburgalarımın arasından kayıyor, kan yanlarımdan aşağı damlıyor ve pantolonumu lekeliyor. Açtığı yaralara rağmen ereksiyonum hala devam ediyor, vücudumda kükreyen acıya utanç, suçluluk ve iğrenme ekliyor, beni hasta edecek şekilde zorladığı zevkle karıştırıyor.

"İlk başta direndiklerinde çok daha eğlenceli oluyor, biliyor musun?" Sesi tiz ve yumuşak, gözleri manik, gözbebekleri arzuyla büyümüş. "Yaratığımı besleme şekilleri çok daha tatlı. Tıpkı senin şu anda onunla savaştığın gibi."

Görüş alanıma geri dönüyor, bir kaynak makinesini çalıştırıyor ve içgüdüsel olarak beni bağlara doğru itiyor.

Hayır. Lütfen

hayır. Hayır.

Hayır.

Ancak bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Yalvarmak beni bu sadist kaltakla hiçbir yere götürmez. Bu sadece onun çılgınlık ateşini körükler. Muhtemelen yalvarmamdan zevk alacaktır.

"O küçük sürtük kapıdan içeri girdiğinde sikeceğim kişinin Kian olmasını umuyordum. Ama sen de yem olarak işe yarayacaksın," diye alay ediyor.

O tek kelime kafamın içinde yankılanıyor. Yem.

Sera'yı yakalamak için.

Bayan Summers ondan ne istiyor? Onu V'ye gönderdiği için intikam mı? Başka bir sebep mi?

Daha önce bahsettiği o güçlü arkadaşıyla bir ilgisi var mı?

Sera için duyulan korku bir an için diğer tüm duygu ve hisleri gölgede bırakır.

"Belli ki hepinizi önemsiyor." Orospu meşaleyi yüzüme yaklaştııyor, böylece ısı derimi ısıyor, sadece acıdan utanıyor. "İlk zevk dersinizi alalım. Acının zevkleriyle başlayacağız. İşim bitmeden beni becermek için yalvaracaksınız ve hepinizi öldürmeden önce her kelimeyi duymasına izin vereceğim."

Alevler tenimi yakarken içimden kopan çığlık, acı kadar dehşet de veriyor. Asla teslim olmayacağım. Asla. Eşimi aldatmadan ya da ona zarar gelmesine izin vermeden önce öleceğim.

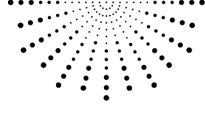
Lütfen buraya gelme, Sera. Lütfen. Bunu yapmama izin ver. Senin için öleceğim. Kian için de. Bunu hak ediyorum. Beni kurtarmaya çalışma.

Kahraman olmayı hiç
bekleliyordum. Ama onun için?

Onlar için mi?

Bayan Summers'ın getirebileceği her acıya katlanacağım ve ölümü kollarımı açarak karşılayacağım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

M Göğsüm sürekli, kronik bir ağrıyla zonkluyor ve derin nefes alarak kaslarımı gevşemeye zorluyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey kendime bir saldırı düzenlemek. Gerçi eğer Nöbet geçirecekseniz, bunun için hastanede olmak oldukça iyi bir yerdir...

Kian hala uyanmadı, ancak onu sık sık kontrol ediyordum ve ailemin her şeyi onların halletmesi yönündeki ricalarına rağmen hastaneden ayrılmayı reddediyordum. Sadece Tristan'ı bulmak için toplumdaki kendi bağlantılarını kullanmalarını ve onu bir an önce bulmalarını talep ettim.

Annemin gözlerindeki acıma duygusunu özlemiyorum ve şu anda ihtiyacım olan şey bu değil. Kian hep yanımdaydı ve ben de onun için burada olacağım. Xander Kian'ın ailesiyle ilgilenmeye gitti ve ben de bacaklarımı uzatıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken Foster'ı Kian'ın yüzükoyun yatan bedeninin başında nöbet tutması için bıraktım.

Dolaştığım koridorların izini kaybettim, asıl amacım daha halka açık alanların koşuşturmasından uzaklaşmak, kafamı toparlamak için yalnızlık aramaktı.

Sadece birkaç dakika, diye kendimi rahatlatıyorum, kaslarım titrerken avuç içlerimi uyluklarıma bastırıyorum. Kendimi paniğe kaptırmak, yıkılmak için birkaç dakikam var ve sonra geri döneceğim. Döneceğiz.

çözeceğiz. Tristan'ı bulacağız, Kian'ı iyileştireceğiz ve hepimizin ihtiyacı olan cevapları alacağız.

Bu düşüncelere sıkıca tutunuyorum, sağladıkları umuda ihtiyacım var. Dengemizi yeniden buluyorduk, uyumsuz küçük grubumuzun ne olabileceğini görmeye çalışıyorduk ve ben onların birlikte iyileşmesini izliyordum.

"Hayır!"

Kelime keskin bir havlama gibi, nefesimi tutmama ve neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezlememe neden oluyor. Bir duvara yaslanıyorum, içimdeki her şey alarma geçiyor. Bu sesi tanıyorum. Eğer Xander Kian'ın ailesini buraya getirdiyse, belki onları biraz dövmeme izin verir. Kanlarını akıtmak muhtemelen beni biraz canlandırır ve dikkatimi dağıtmak için birkaç dakika verir.

"Kesinlikle olmaz. Bunu yapamayacağını biliyorsun." "Sana sormadım Xander."

Gage'in boğuk sesi koridorda yankılanırken şok beni olduğum yerde donduruyor.

"Tristan'ı bulabilecekken kim bilir nerede bırakmamı mı bekliyorsunuz gerçekten?"

"Buradaki kelime *"olabilir"*, Gage. Güçlerinin bu yönlerini en son kullanmaya çalıştığında babana ne olduğunu biliyorsun."

Gage'in babası mı? Onun hakkında pek bir şey duymamıştım ve zorlamak istememiştim. Babasının herhangi bir şeyle ne ilgisi olabilirdi ki?

Yüksek bir gümbürtü yankılanıyor ve duvara çarpan bir yumruğun sesini tanımam için yıllarca eğitim almam gerekmiyor.

Gage'in mi Xander'ın mı, emin olamıyorum. Ama iki adam arasındaki gerilim özellikle keskin, saklı durduğum yere doğru yayılıyor.

"Artık yaşlandım." Gage'in sesi çatlıyor ve o birkaç kelimedeki duyguyla kendi boğazımı tıkayan gözyaşlarımı yutmak zorunda kalıyorum.

"Onu bulacağız, Gage," diye yatıştırıyor Xander, sesi yumuşak. "Devyn ve ben elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Sera'nın ailesi arıyor. Bütün büro da işin içinde. Ama ona bütün olarak ihtiyacımız var. Ona ulaşabilirsin, ama bu ona ulaşabileceğin anlamına gelmez.

hayatta kalabilir ve bunu sen de biliyorsun. Her ne yaşıyorsa yaşasın, en iyisi zihnini toparlayalım ve vücudunu iyileştirelim."

Zihni tamamen geri mi döndü?

Xander neden bahsediyor?

Benim nazik şifacımın ne tür güçleri var?

"Onu kaybedemem Xander. Sen de kaybedemezsin. Bazen tam bir pislik oluyor ama aynı zamanda aptalın teki. O senin olduğu kadar benim de kardeşim. Bu aileyi de kaybedemem."

Gözyaşlarımla yaptığım savaşı kaybediyorum, koridorda sessizce ilerlerken birkaç tanesi yanaklarımdan süzülüyor.

Şu anda birbirlerine ihtiyaçları var, bana değil.

Kendimi toparlayıp ailemi aramam gerekiyor. Gage'in güçlerinin ne olduğu hakkında hiçbir zaman iyi bir fikrim olmadı, ama görünüşe göre tahmin ettiğimden çok daha ölümcüller, yine de iyileştirme güçlerinin birini bulmak için nasıl kullanılabileceğini anlamıyorum.

Arkadaşım tam olarak *nedir*?

Üzerinde dolap yazan bir kapıyı çekip içeri giriyorum, kendimi odanın karanlık kutusuna kapatıyorum ve boğazımı gıdıklayan çamaşır suyu, küf ve amonyak tadını duymazdan gelerek nefes nefese kalırken sırtımı kapının pervazına yaslıyorum.

Sihirle dolu bir dünyada, en çok değer verdiğim insanları kaybetmeye nasıl bu kadar yaklaşabilirim?

Bu düşünce gözyaşlarımla akmasına neden oluyor ve içimden kısıp bir hıçkırık kopuyor, ancak odayı doldurmasına izin vermek istemediğim için kolumla boğuyorum.

Bazı insanlar ağlamanın bir zayıflık belirtisi olduğuna inanır, ancak bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Yıkılacak kadar savunmasız olmak muazzam bir güç gerektirir. Yeterince yorulduğunuz ve içinizde sıçrayan tüm o huzursuz enerjiyi dağıtmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacınız olduğunu bilmek.

"Seni kim ağlattıysa onu öldüreceğim."

Düşünmeden saldırıyorum, bir bıçağı saçlarımdan koparıyorum ve diğerini göğüslerimin arasında asılı duran kolyeden çekiyorum. Sonra bıçakları V'nin omzuna ve yan tarafına batırarak parmaklarımdan ılık kan akmasına neden oluyorum.

Göğsünden derin bir inilti çıkıyor ve kendini bana doğru bastırıyor, yüzünü yüzüme gömerken sert ve zonkluyor

Saç. "Ah, işte bu, Kedicik. Senin adına öldürdüğüm için bana teşekkür et. Beni bıçakladıktan sonra istediğin kişinin kanını akıtabilirim."

Oflayıp pufluyorum, tekrar kapıya dayanana kadar dikkatlice geri çekilip bıçaklarımı serbest bırakıyorum. Sonra onları tekrar saklamadan önce giysilerinin üzerinden siliyorum. Ona karşılık vermek için ağzımı açıyorum ve donup kalıyorum, önümdeki gölgeler arasında gizlenmiş figüre bakıyorum.

"Buraya nasıl girdin?" Başka bir çıkış olmadığından emin olmak için dolabın etrafına bakıyorum. "Buranın bir dakika önce boş olduğunu çok iyi biliyorum. Ve beni korkutmayı bırak! Bir gün seni gerçekten öldüreceğim, sadece sakat bırakmayacağım."

"Kedicik, bıçaklarını istediğin her gün üzerimde kullan." Saçlarımı çekiştirirken sesi boğuklaşıyor, parmakları saçlarımın arasında nazikçe kayıyor. "Ağlamayı kesersen beni her gün öldürmeye çalışabilirsin. Ya da sebebini öldürmeme izin ver."

Bunun üzerine içimden zayıf bir kıkırdama kopuyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kolyemin kayışıyla oynuyorum. "Elimden gelse bunu öldürmeme izin verirdim."

"Ben bir prensim. Herkesi öldürebilirim." V umursamaz bir omuz silkme öneriyor, sesi gözlerimi devirmemi sağlayacak kadar düz ve soğuk.

"Sakin ol, psikopat çocuk. Eğer sadece birini öldürmek olsaydı, bunu kendim hallederdim. Ve bunu acı verici yapardım. İşkenceli. *Uzun*. Hiç pes etmeden ölüm için yalvarmalarını sağlar, bıçağımın üzerinde defalarca derilerini yüzerdim."

"Tabii ki yaparsın," diye mırıldanıyor V, burnunu boğazımın sütununa dayayarak. "Benim seksi, ölümcül kediciğim. Cinayete olan tutkun sende en çok sevdiğim şeylerden biri."

Kafasının arkasına vurup onu kendimden uzaklaştırmadan önce beynim bir an duraksıyor. "Pekâlâ Virginia, bu dolaptan gerçekten çıkman gerekiyor. Bu dumanlar seni uçuruyor."

Evet, çünkü öyle olmalı. Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi söylemiş olmasına imkan yok.

"Eğer onları öldürmüyorsanız, bunun bir nedeni olduğunu varsayıyorum. Bu da politika demek. Politika umurumda değil. İstediyimi öldürürüm. Bunu halledebilirler, yoksa onları da öldürürüm." Arkama uzandı ve

Kapıyı açıp dolabı ışıkla doldurunca yüzünü boydan boya kesen yara izini geren kemerli kaşına bakarken gözlerimi kısıyorum.

"Politika değil," diye itiraf ediyorum, başımı hafifçe başka yöne çeviriyorum, yanaklarımın şu anda ne kadar lekeli ve kırmızı olduğunun farkındayım.

"O zaman onları öldür ve bu işi bitir," diye teklif ediyor V, omuzlarını tekrar sertçe silkerek. "Ben bir sorun göremiyorum."

"Kendim için ağlamıyorum." Gizlice baktığımda yüzündeki boş ifadeye gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, Vanessa, gerçekten mi? Uğruna ağlayacağın kimse yok mu?"

"Neden onlar için ağlayayım ki? Bunun ne bana ne de onlara bir faydası var. Bu sadece başka şeylere harcanabilecek zaman ve enerjinin boşa harcanmasıdır. Eğer sadece zamanını boşa harcıyorsan, benimle eğitime gel. Ya da sevişmek için. Bu seçeneği de seviyorum."

Ona hırlıyorum, onu tekrar bıçaklama dürtüsüne direniyorum, bundan sadece zevk alacağını biliyorum. "Seni moron! Tristan kayıp olduğu için ağlıyorum ve bu beni üzüyor. Ağlıyorum çünkü Kian iyileşmek için büyülü bir komada bir hastane yatağına hapsolmuş durumda. Ağlıyorum çünkü arkadaşlarımdan iyi olup olmayacağını bilmiyorum ve en başta onları tehlikeye atan ben miyim bilmiyorum!"

Ellerimi yumruk yapıp sıkarken göğsüm kabarıyor, neredeyse ona bağıracaktım.

V'nin koyu renk gözleri yüzümü tarıyor, sanki kusurlarımı ve her şeyimi ezberliyormuş gibi her santimetrekaremi inceliyor.

"Kurdu geri istiyorsun," diyor yavaşça, sanki dilinden dökülen kelimelerin tadını düşünüyormuş gibi. "Ona aşık mısın?"

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

"O benim arkadaşım, V." Sesim hafifçe titriyor ve boğazımı temizliyorum. "Onun eve dönmesini istiyorum. Hepsinin güvende olmasını istiyorum."

V parmaklarını uzatıp yanaklarımdaki ve boynumdaki gözyaşlarının izini sürüyor. "Benim güçlerim diğerlerinden farklı. Ben politika ya da oyun yapmam. Ama *arkadaşını* bulacağım." Sanki daha önce hiç denememiş gibi bu kelime dilinde tuhaf ve garip duruyor. "Ağlama, kediciğim. Sana yavru köpeğini bulacağım ve

Eğer bir daha ağlamayacağına söz verirsen, onu elinde tutandan intikam almana izin vereceğim."

"Onu bulmak için ne yapabilirsin?" Merak beni çekiştiriyor, kazadan beri etrafımı saran keder ve korku duvarını aşmaya çalışıyor.

Ve merakın yanında... umut var. O kadar çok umut ki, dikenli tellerden ve dikenlerden oluşan bir kafesin ortasında açan bir gül gibi hissettiriyor.

"Ne yapamam ki?" Kendini beğenmiş sözlerini karanlık bir sırtış takip eder ve göz açıp kapayıncaya kadar gümüş bir parıltıyla ortadan kaybolur.

Piç kurusu. Bu düşünce beni çok etkiliyor ve Kian'ın odasına dönüp nöbete devam etmek için yolumu bulmaya çalışmadan önce kanıtlardan kurtulmak için ellerimi yüzümde gezdiriyorum. O pisliğe güvenmekten başka çarem yok ve dediklerini yapacağına inanmak için hiçbir nedenim olmamasına rağmen, göğsümün derinliklerinde bir şey yardım edeceğini bildiğim için sakinleşiyor.

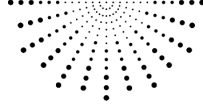
Birinci adım, Tristan'ı bul.

İkinci adım: Kanlı ve ölümcül bir intikam al.

Her ne haltsa ortaya çıkana kadar V'yi üç kez yere vurun.

Kesinlikle arkasında durabileceğim bir plan.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

FOSTER

FOSTER

T Dünyada en çok sevdiğiniz kişinin gözlerinizin önünde parçalandığını görmenin unutulmaz bir yanı var.

Elbette, bu çatlak çoğu insan için fark edilmeyebilir, ancak Sera'yı başkalarının göz ardı edebileceği küçük şeyleri not edecek kadar uzun süre inceledim.

Mesela... omuzlarının kulaklarının yanında sıkışması. Nabzının boğazına vurması, cildinin ne kadar yarı saydam ve solgun hale geldiği açıkça görülebiliyor. Ellerinin iki yanında kenetlenip açılması.

Kian'ın hastane yatağının yanındaki plastik sandalye rahatsız olmalı ama Sera tek bir şikâyet kelimesi bile etmiyor. Zaten edeceğini de sanmıyorum - dostum benim anlayabileceğimden bile daha sağlam bir malzemeden yapılmış.

Dostum.

İçinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti göz önüne alındığında bile kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Bu düşünce

Sera kadar sıcak, gerçek ve canlı birinin benimle çiftleşmesi... Ateş damarlarımda dolaşıyor, bedenimin uçlarında kıvrılıyor.

parmaklarım ve pişman olacağım bir şey yapmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmam gerekiyor, örneğin hastaneyi yakıp kül etmek gibi.

Çoğu insan bir elemental olmanın ustalaşması en kolay doğaüstü türlerden biri olduğuna inanır... ama bu gerçekten daha uzak olamazdı. Parmaklarınızın ucunda doğuştan bu kadar tehlikeli ve ölümcül, inanılmaz derecede değişken bir şey olduğunda, bu size hayatın gerçekten ne kadar değerli olduğunu hatırlatır. Yanlış bir hareket onu tamamen yok edebilir.

Bu yüzden aklım yerine duygularımla liderlik etmeyi göze alamıyorum. Bu yüzden demir gibi sağlam kontrolümden bir nebze bile vazgeçemiyorum. Bu yüzden tüm duygularımı çelik bir kasanın ardında bölümlere ayırıyorum.

Bu yüzden sevdiğim kıza duygularımın gerçeğini itiraf edemiyorum.

Sera'nın göz kapakları düşmeye başlar ve neredeyse sandalyeden düşecek şekilde öne doğru eğilir.

Ayağa kalktım ve üç uzun adımda odayı geçtim, bir kolumu nazikçe omuzlarına doladım. Hep böyle çelimsiz miydi? Uzun zamandır ilk defa Gage'in onun için atıştırmalık bulundurma takıntısını anlıyorum. Keşke ona ikram edecek bir şeyim olsaydı ama cebimde sadece bayat nane şekerleri ve bir paket sakız var.

"Sera..." Elimi beyaz ve pembe saçlarında gezdirerek nazikçe yatıştırıyorum, saç tellerinin parmaklarımda ipek gibi hissettirmesini seviyorum. Eğer bana izin verseydi, ona sonsuza dek dokunabilir ve bundan asla bıkmazdım. "Kayıp..." Uykulu bir şekilde bana göz kırpmıyor ve her iki gözünün altında da belirgin mor gölgeler fark ediyorum - ne kadar az uyuduğunun kanıtı alıyormuş.

"Foster..." diye mırıldanıyor, sesi uykulu. "Saat kaç?"

"Kırk sekiz saattir buradasın Sera," diyorum ona, sesimi yumuşak ve sakın bir şekilde çıkararak.

Benim varlığımda kendini rahat hissetmesini istiyorum. Hayatında yeterince otoriter pislik var, bir tane daha eklememe gerek yok.

Her birimiz Sera ile ne yapacağımızı tartışıyorduk. Erkeklerin çoğu onu tekmeleyerek ve çığlık atarak eve sürüklemek istedi, böylece dinlenebilir, duş alabilir ve enerjisini yenileyebilirdi. Ama şimdilik onu rahat bırakmaları için hepsini ikna ettim. Eğer Serafina'yı bir şeyler yapmaya zorlarsan

Yapmak istemediği her şey için size karşı dişiyle tırnağıyla mücadele edecektir. İsteyeceğimiz son şey, bizden kaçmaya çalışırken kazara kendine zarar vermesidir.

Ayrıca, o anlamasa da çiftleşme bağının ne kadar her şeyi tketebileceğini hepimiz biliyoruz. Sera, Kian'ın yatağının yanında kalmak için karmaşık bir çekim hissediyor. Aynı zamanda, içgüdüsel olarak onu Tristan'ın peşinden gitmeye iten bir dürtü de var. Bu çelişkili duyguların kafasını karıştırdığını hayal ediyorum. Ve muhtemelen onu korkutuyor da.

Okulumun koridorlarında dolaşırken onu ilk gördüğümde bu küçük kıza karşı hissettiklerimin büyüklüğünü anlamadığımı biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, hala bilmiyorum. Onun için hissettiklerim basit terimlerle tarif edilemez. Nefes almak kadar doğal ama aynı zamanda elli metrelik bir dalganın altında boğulmak, hiç gelmeyecek havayı solumak kadar korkutucu.

"Sera... Kayıp... Neden seni evime gtrmyorum, böylece birkaç saat uyuyabilirsin?" Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyorum, sadece rahatlatmak için değil, aynı zamanda günler içinde oluşmaya başlayan bazı düğümleri çözmek için.

"Onu... bırakamam..." diye mırıldanıyor, başını tekrar aşağı indirerek Kian'ın hareketsiz elinin sadece birkaç santim ötesindeki yatağa yerleştiriyor.

Ona duyduğum sevgi beni her yönden bombardımana tutarken kalbim göğsümde çarpıyor. Bir insan nasıl bu kadar özverili, bu kadar nazik, bu kadar mükemmel olabilir?

"Yakın zamanda uyanmayacak," diye yumuşak bir sesle onu temin ediyorum. "Ve uyandığında, seni böyle gördüğü için çok üzülecek."

Bunun zerine kafasını kaldırdı ve bana okunamayan bir bakış fırlattı. "irkin olduğumu mu söylüyorsun, Foster?"

"Asla," diye yemin ediyorum, saçının pembe bir tutamını ekiştiriyorum. "Ama kokuyor mu?" Burnumu abartılı bir şekilde kırıştırıyorum, o da gözlerini deviriyor ama başını sallıyor, biraz isteksiz de olsa.

Onun bu kolay kabullenişi içimde küçük bir heyecan yaratıyor. Diğerlerine mesaj atıp sonunda onu birkaç saat uyumaya ikna ettiğimi söylemek için bir not alıyorum.

Ailesi ve kardeşleri bile telefonumu patlatıyor.
-Sera'nın hastaneden ayrılmaya niyeti olmadığı ortaya çıktığında onlara numaramı verdim ve güncelleme için minnettar olacaklarını biliyorum.

"Hadi, Kayıp. Seninle ilgilenmeme izin ver." Ayağa kalkmasına yardım ediyorum, tehlikeli bir şekilde yana doğru sallandığında kaşlarımı çatıyorum.

Tanrım, bu kadar kötüleşmesine nasıl izin verdik? Daha iyisini yapmalıyız.

Hepimiz.

Kian ve Tristan şu anda önceliklerimiz olabilir ama Sera'nın da bu listeye eklenmesi gerekiyor. O güçlü biri - inanılmaz derecede güçlü - bu yüzden zayıf ya da titrek hissettiğinde bunu asla kabul etmez. Ancak sağlığının ne kadar kırılgan olduğunu biliyorum ve yapmak istediğim son şey istemeden de olsa bunu daha da kötüleştirmek.

"Sen çok iyi bir arkadaşsın, Foster," diye mırıldanıyor, başını omzuma yaslayarak.

Kışın nefesi gibi soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı inerken neredeyse fark edilmeden kaskatı kesiliyorum.

Dostu

m.

Doğru.

Hayatınızın aşkının sizden "iyi bir arkadaş" olarak bahsettiğini duymaktan daha kötü bir şey var mı?

"Seni evime getirmeme izin ver." Bir anlık zayıflıkla dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum.

Çamaşır suyu, dezenfektan ve günlerin terinin altında bile Sera'nın doğal, çiçekli kokusunun bir ipucunu algılıyorum. İçime şimşek gibi çakıyor.

Ben ona Kayıp diyorum... ama bu lakap bana daha uygun.

Bu kız için tamamen kaybolmuş durumdayım, onun *içinde* kaybolmuş durumdayım ve o bunun farkında bile değil.

NEREDEYSE EVİMİN GARAJ YOLUNA GIRER GİRMEZ
Sera'yı buraya getirme kararımdan pişmanım.

Sera'nın arabadan inmesine yardım edip onu ön verandaya götürdüğümde de o mahcubiyet hissi devam ediyor.

Evim, mükemmel kiremitli çatıları ve yeni boyanmış duvarları olan benzer görünümlü evlerle dolu bir mahallede göze çarpıyor.

Panjurlar şu anda içeriye bir parça bile ışık girmesine izin vermeyecek şekilde sıkı sıkıya kapalı. Hayatımda olup bitenlerden dolayı çimleri budayamadım, bu yüzden dizlerime kadar uzanıyor, yabani otların arasına serpiştirilmiş dağınık tepeler. Tüm çiçekler kahverengiye döndü ve şimdi kendi böcekli çöpleri içinde soluyorlar.

Sera'nın evimin durumu hakkında yorum yapmasını, belki de bu kadar pisliğin içinde yaşamaya nasıl dayanabildiğimi sorgulamasını bekliyorum ama fark etmemiş bile görünüyor. Neredeyse mekanik bir şekilde, hafif ağırlığının altında gıcırdayan çürük ön verandaya doğru ilerliyor.

Anahtarı arka cebimden çıkarıyorum ve beni dinleyenlere babamın yatağında olması için zihinsel bir dua gönderiyorum. Ya da eğer yatakta değilse, iyi bir gün geçirmesi ve yarı tutarlı olması için.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Hiç bu kadar şanslı olmamıştım.

Kapı açılır açılmaz, babam lekeli giysiler, terlikler ve yıkanmamış saçlarla telaş içinde oradaydı. En sevdiği gri bornozu uyumsuz kıyafetlerinin üzerinde açık duruyor, kravatlarının altları domates sosuna bulanmış. En azından domates sosu olduğunu *umuyorum*. Ondan asla emin olamazsınız.

"Foster." Merdivenin korkuluğunu kavrayan babamın gözleri endişeyle bir o yana bir bu yana kayıyor. Bir elini koyu, gri benekli saçlarında gezdiriyor - bir zamanlar benimkiler kadar gürdü, ama şimdi kafasının tepesindeki kel noktayı zar zor örten ince tellerden başka bir şey yok. "Beni buldular. Peşimdeler. Beni öldürecekler."

"Baba," diye başlıyorum usulca, bir adım daha yaklaşırken yanaklarımın alev aldığını hissediyorum. Sera'nın şu anda ihtiyacı olan son şey bu. "Kimse sana zarar vermeyecek. Sen güvendesin. Söz veriyorum."

Cübbesinin kravatıyla oynarken başını kararlı bir şekilde sallamaya başlar, onu yumruğunun etrafına sarar ve sonra kalın ipin yanına düşmesine izin verir.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Bana zarar verecekler. Beni öldürecek. Öldürecekler..." Gözlerini Sera'ya kilitliyor ve yüzünde anlaşılmaz bir şey yanıp sönüyor.

Annem öldüğünden beri onda gördüğüm ilk yaşam belirtisi bu.

"Sen," diye nefes alıyor ve titreyen parmağıyla Sera'yı işaret ediyor.

"Ben mi?" Sera'nın gözlerindeki uyku hali biraz olsun dağılırken ona göz kırpmıyor.

"Kraliçem." Sesi huşu ve saygıyla boğuklaşıyor ve garip bir şekilde eğilirken midemin sıkıca kıvrıldığını hissediyorum. "Mütevazı evimi varlığınıza şereflendirdiğiniz için teşekkür ederim. Beni öldürmek isteyenlerden korumak için mi geldin? Benim kurtarıcım mı olacaksın?"

"Baba," diye fısıldıyorum, tenime sıçrayan alevleri gizlemek için ellerimi yumruk haline getiriyorum. Duman kokusu havaya yayılıyor. "Yatma vaktin geldi."

Babam yavaşça, neredeyse isteksizce bakışlarını bana doğru çeviriyor.

"Eğer kraliçenin istediği buysa..." Sesi emin değil ve parmaklarını kafasında hâlâ duran birkaç tutam saçta tekrar tekrar gezdiriyor. Sera'ya bir kez daha bakıyor.

"Um...evet?" Onaylamak için bana doğru dönüyor ve ben de zar zor algılanabilen bir baş hareketiyle onaylıyorum. Daha yüksek bir sesle, "Evet. Yatma vaktin geldi" dedi.

Babam hevesle başını sallamaya başlar. "Evet. Evet. Yatağa gideceğim. Ben yatakta güvendedeyken bana zarar veremezler."

Bana bir kez daha selam verme zahmetine bile katlanmadan, topuklarının üzerinde dönüp merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladı. Kirli, yırtık pırtık cübbesi bir düğün treni gibi arkasından sarkıyor.

Kendini yatak odasına kilitledikten sonra bile saçma sapan mırıldanmalarını duyabiliyorum. Sera'yla tamamen yüzleşmek için döndüğümde yüzümün, kullandığım elementten daha sıcak olduğuna şüphe yok.

"Ben... bunun için üzgünüm," diye çaresizce başlıyorum, ama o özürlerimi elinin tersiyle itiyor.

"Lütfen özür dileme. Babanın böyle biri olduğunu bilmiyordum." Mavi gözlerinde acı parlıyor, sanki benim hakkımda bunu bilmediği için kendine kızmış gibi.

Bir sinek kuşunun düzensiz kanat çırpışları kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor.

"Kimse bilmiyor," diye itiraf ediyorum. "Tam olarak değil. En azından ne boyutta olduğunu bilmiyorlar."

Gage ve Tristan bazı ayrıntıları bir araya getirmiş olabilirler, ancak tam olarak neyle uğraşmak zorunda olduğumu anladıklarından şüpheliyim. Kendimi bildim bileli evin erkeğiyim; ilaçları ödüyorum, mahallede ufak tefek işler yapıyorum, işsizlik yardımı için başvuruyorum, evi tamir etmek için YouTube videoları izliyorum. On sekiz yaşında bir bedende otuz yaşında bir adamım.

Beni diğerlerinden ayıran şey bu.

Onlar paralarını atari oyunlarına ve sinemaya harcayabiliyorlar; ben ise kazandığım azıcık parayı kurtarmak için neden gidemeyeceğime dair bir bahane bulmalıyım.

"Her zaman böyle değildi," diye itiraf ediyorum. "Eskiden bir Fae tarihçisiydi. İnanılmaz derecede zeki. Ve sonra annem... Onun eşi..." İnatla yutkunuyorum. "Ben çocukken vefat etti. Bu onun aklını başından aldı."

Kendime karşı tamamen dürüst olsaydım, babamın her bir parçasını kırdı.

Sık sık ve özgürce gülümseyen bir adamdan mutluluğun anlamını unutan birine dönüştü. Hatırladığım adamın bir kabuğuna dönüştü, bir zamanlar parlak bir zihnin parçalanmış kalıntılarıyla dolu bir kaptan başka bir şey değil.

Eskiden babamın yasını tutardım, sonra o bile yorucu gelmeye başladı. Babam, sevdiğim adam... O gitti.

Öldü.

Annemle aynı gün öldü.

Onun yerine gelen kişi, bakmak zorunda olduğum bir yabancı.

Düşüncelerimin bu yönde olmasından nefret ediyorum ama bunun gerçek olduğunu inkar edemem.

Bir yanımda, daha ergenliğe bile girmeden beni bakıcı olmaya zorladığı için babama kızıyor. Aynı parçam onu şiddetle seviyor.

Sera bana bir adım daha yaklaşırken yüzü sempatiyle buruşuyor. Minik elinin şimdi kolumun üzerinde durduğu yere bakıyorum. Tenimden yayılan sıcaklığı hissediyor mu? Bu onun canını yakıyor mu?

"Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," diye fısıldıyor ve neredeyse bilinçsiz gibi görünen bir şekilde tenimi okşamaya başlıyor. Parmakları orada tembel daireler çizerken kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bunu yaptığının farkında bile değil gibi görünüyor. "Anneni ve babanı aynı anda kaybettin."

Boğazıma saplanan düzinelerce bıçağı yutuyorum. "Eşini kaybettiğinde böyle olur. Kırılırsın."

"Eş," diye tekrarlıyor, altın kaşlarının arasında küçük bir çatlak beliriyor. "Her fae'nin bir eşi var mı?"

Bilmediğim bir alana doğru ilerlediğimi fark ettiğimde nabzım korkuyla titriyor. Onunla tartışmam gereken son şey eşler konusu. O bu kadar kırılğan, bu kadar savunmasızken olmaz. Hepimiz onu bir grup olarak oturtup her şeyi ona açıklayacağımız konusunda anlaştık - neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak anlayabilmesi için her şeyi basit terimlerle ortaya koyduk.

Konuyu değiştirmek için çaresizce bir adım geri atıyorum ve hemen arkamdaki koridora dönüyorum.

"Neden duşu kullanmana izin vermiyorum? Sana kıyafetlerini değiştireyim, sonra da birkaç saat benim yatağında uyursun." Konuşurken kendi banyomun kapısını iterek açıyorum; muşamba lavabo ve fayanslar o kadar özenle cilalanmış ki yansımamı görebiliyorum.

Evin geri kalanı karmakarışık ve dağınık olabilir ama yatak odam ve banyomla ilgilendiğimden eminim. Kontrol edebildiğim tek şey bu, değişimden korkan eksantrik babamın tepkisini çekmeden düzeltebileceğim tek şey.

Dolaba doğru ilerleyip temiz bir bez ve havlu çıkarmadan önce bir şişe şampuan ve vücut sabunu alıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, başını eğerek beyaz ve pembe saç perdesinin yüz hatlarını gizlemesini sağlıyor.

"Üstünü değiştirmen için sana birkaç kıyafet getireyim," diyorum, umutsuzca yanağını okşamak ve başparmağımı alt dudağının kabarıklığında gezdirmek istiyorum. "Her şey yatağımın ayak ucunda olacak. İçine girip uyumaktan çekinme. Kian'la ilgili bir değişiklik olursa ya da Tristan'la ilgili yeni bir gelişme olursa seni uyandırırım."

Gitmek için dönüyorum ama Sera parmaklarıyla bileğimi kelepçeliyor ve aniden duruyorum. Kalbim acı içinde çarpıyor.

göğüs kafesim morarıyor. Parmaklarının dokunduğu her yerde ateşim canlanıyor, derimi pençeliyor.

"Ben senin yatağında olursam sen nerede olacaksın?" diye soruyor kararsızca.

Omzumun üzerinden baktığımda, onu alt dudağında endişelenirken buluyorum, dişleri kan çekecek kadar sert bir şekilde dolgun ete batıyor. Aklıma daha iyisi gelmeden öne doğru eğilip onun incinmiş dudağını serbest bırakıyorum ve elimin bir saniye orada kalmasına izin veriyorum.

Ama sadece bir saniye.

"Oturma odasında olacağım Kayıp," diye söz veriyorum ona. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yapabilirsin... bilirsin... yatakta... eğer istersen..." Başını bir kez daha eğerken yanaklarını sevimli bir pembe allık boyuyor.

Genelde bu kadar kaba ve alıngan olan birinin bu hassas yönünü görmek çok sevimli.

"Sorun değil Sera," diyorum. "Ben sadece kanepede olacağım. Bir duş al ve uyu. Hiçbir yere gitmiyorum."

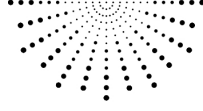
Asla.

Cennetteki ya da cehennemdeki hiçbir güç beni bu kadından uzaklaştıramaz.

Ve umutsuzca istediğim gibi onun yanında uyuyamayabilirim, ama yatağında güvende olduğunu, çarşafıma dolandığını, tatlı kokusunun odaya nüfuz ettiğini bilmek...

Bu benim için yeterli.

YİRMİNCİ BÖLÜM

DEVYN

T Motosikletimin gürültüsü, kendi dırdırcı, sert düşüncelerimi bastırmak için çok az şey yapıyor. Sanki biri doğrudan kulağıma bağılıyor ve bana ne kadar başarısız olduğumu hatırlatıyor.

Ne kadar berbat bir durum.

Tristan'ı, küçük kardeşini koruyamadın.

Tanıştığınız herkesten daha fazla acıya katlanmış olan kuzeniniz Kian'ı koruyamadınız.

Sera'yı ve sevdiğin diğer herkesi koruyabileceğini sana düşündüren nedir?

Sertçe homurdanıyorum ama sesim yüzüme çarpan rüzgârda kayboluyor.

Bir sonraki kasabadaki iğrenç apartman kompleksinin önünde durmak için kayarken çarpmamak için kendimi zor tutuyorum.

Caleb, Maddox ve aileleri çoktan buradalar ve bu durum için getirdikleri çok sayıda silahı kontrol ediyorlar.

Kendime acıyıp korku içinde kıvranırken, Sera'nın ailesinden gelen telefonda, düzinelerce masum ve genç fae'yi öldüren suikastçıyla ilgili bir ipucu bulduklarını söylediklerinde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz.

Sera'yı öldürmeye çalışan kişi.

Ve Sera'nın yatağında, sıradakinin kendisi olduğunu belirten uğursuz bir notla öldürülmüş olarak bulunan kişi.

Kickstand'i aşağı itip kontak anahtarını çevirirken, sadece bu hatırlatma bile parmaklarımın motosikletin frenine kenetlenmesine neden oluyor. Kaskımı çıkarıp dikkatsizce yere fırlatıyorum. Normalde eşyalarım daha iyi bakarım ama bugün değil.

Bugün, serbest bırakılmak için yalvaran kaotik bir intikam topuyum.

Maddox ve Caleb yaklaştığını duyduklarında başlarını kaldırıp bakıyorlar ve havada kendi öfkelerinin kokusunu alıyorum. Bazen Sera söz konusu olduğunda kendi kafamın içinde kayboluyorum ve onun uğruna ölmeye hazır koca bir ailesi olduğunu unutuyorum. Onu benim Tristan'ı, Xander'ı, Kian'ı ve ailemi sevdiğim kadar şiddetle seviyorlar.

"Gelebilmenize sevindim," diyor Bayan Jenkins, iki hançeri kalça kılıflarına sokmadan önce ellerinde tembelce döndürürken.

"Patron beni davet etmenden hoşlanmayacak," diyorum, ama buradan ayrılmamın mümkün olmadığını da biliyorum. Tristan'ın nerede olabileceğine dair bir kısıntı bile bulabilirsem, ne pahasına olursa olsun lanet olası bir uçurumun üzerindeki izi takip edeceğim.

Bay Jenkins tabancasına mermi koyarken, "Bu çok kötü," diye karşılık veriyor. "Neyse ki bizim için -ve sizin için- biz bağımsız müteahhitleriz. Yanımıza kimi alacağımız konusunda söz sahibi değil."

Dudaklarında soğuk bir sırıtiş beliriyor ve ürkütücü bir şekilde bana Sera'nın özellikle bıçaklanmış hissettiği zamanki sırıtişini hatırlatıyor.

Kalbim göğsümün içinde acı verici bir şekilde çarpıyor. Kahretsin, onu özlüyorum.

Bu iş biter bitmez onu kollarıma alacağım ve bir daha asla bırakmayacağım. Tristan, Kian ve Xander'la birlikte güvenli, yastıklı bir odada kilitli olacak, böylece sevdiğim herkesin güvende ve korunmuş olduğunu bileceğim. Hatta belki Gage ve Foster'ın da girmesine izin veririm - o piçler beni etkilemeye başladılar, özellikle de Sera'yla da arkadaş olduklarını bildiğimden beri.

Ama V.

Davetli değil.

Yine de bir şekilde içeri girmenin bir yolunu bulacağımı düşünüyorum.

Caleb, sırtına bir yay bağladıktan sonra birkaç bıçak almak için arabasının bagajına doğru ilerlerken, "Bu pisliğin resimlerini doğaüstü dünyadaki tüm bağlantılarımıza gösterdik," diye açıklıyor.

Ben de sadece FIB tarafından verilen tabancama sahibim. En güçlü silah olmayabilir ama yıllar boyunca bana güvenilir bir dost oldu ve birkaç beladan kurtulmama yardımcı oldu. Patron daha güçlü bir silaha geçmem için ısrar ettiğinde bile bunu inatla reddettim.

Elimi dalgınca kılıfın üzerine koyuyorum, varlığıyla rahatlıyorum.

"Sonunda biri onu tanıdı," diye ekliyor Maddox. Koyu renk saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde bağlamak için uzanıyor, böylece artık yüzüne düşmüyor. Gözleri öğle güneşinde kötü niyetle parıltıyor - aynı öfke ve nefret ondan da neredeyse elle tutulur dalgalar halinde yayılıyor. "Evinden neredeyse hiç çıkmayan yalnız biriydi, ama ev sahibi bize bir isim verebildi - Thomas Tucker."

"Thomas Tucker?" Uyuşmuş bir şekilde tekrarlıyorum.

Tüm o masum kadınları öldüren ve kız arkadaşıma dehşet saçan herifin adını öğrendiğimde *daha fazla* hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama sadece boş hissediyorum. Boş. Sanırım One Shot, Sniper ya da Serpent gibi belalı bir ismi olacağını düşünmüştüm.

Ama Thomas Tucker?

Bu lanet olası bir rahibin adı, ayinsel kurbanlara ve genç kızlara meraklı kana susamış bir seri katilin değil.

"Kâğıt üzerinde Thomas namuslu bir vatandaştı, bu yüzden onu hiçbir veri tabanında bulamadık," diyor Bayan Jenkins, bir av tüfeğini kuruyor ve bunu daha önce defalarca yaptığını düşündüren bir aşinalıkla omzuna atıyor. "Daha önce suç işlememiş. Sabıka kaydı yok. Trafik cezası bile yok. Onu tanıyan herkes sessiz ama nazik biri olduğunu söylerdi."

"Bunlar genellikle dikkat etmen gerekenler," diye homurdanıyorum, zaten ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, vücudum huzursuz, sınırsız bir enerjiyle sıcıyor.

İçimde seken tüm bu duygular için bir çıkışa ihtiyacım var. Bu sadist piçi öldüremeyebilirim ama umarım kardeşimi bulmak için gereken kayıp parça o olur.

Ve bir kez yaptığımda.

Dünya yanacak.

Bay Jenkins beni bir sandık dolusu silaha bakarken yakalayınca, "Başımızın belaya girmesini beklemiyorum ama yine de emin olmak mümkün değil," diye açıklıyor. Sonra da oldukça gerçekçi FBI rozetleri dağıtmaya başladı. "İnsanlar için."

Homurdanıyorum ama cevap vermeye zahmet etmiyorum. Sadece içeri girmek, bu boktan daireden ne çıkarabileceğimi öğrenmek ve umarım yol boyunca birkaç piç kurusunu öldürebilmek istiyorum.

"Şimdi, FIB'de önemli biri olduğumu biliyorum ama burada benim yönetimim altındasın. Beni duyuyor musun?" Bay Jenkins gözlerini kısarak ciddi bir şekilde konuştu. "Atla dediğimde atlayacaksın, hareket et dediğimde hareket edeceksin ve dur dediğimde duracaksın. Anladın mı?"

Dudaklarıma bir karşılık geliyor ama kendimi tutuyorum. Ben kurallara uyamayan ve ilgi odağı olması gereken lanet olası bir çocuk değilim. Yine de Jenkins ailesine bu konuda liderliği onlara bırakacak kadar saygı duyuyorum.

Başımı sallıyorum ve yaşlı adam rahatlıyor gibi görünüyor, sert omuzları gevşiyor.

"Pekâlâ. Üçüncü katta." Bakışlarını ailesini de içine alacak şekilde çeviriyor. "Tetikte olun."

BAY JENKINS HAKLIYDI.

Oturma odasına açılan bir mutfak, bir banyo ve bir yatak odasından oluşan sıradan daireye girdiğimizde herhangi bir sorunla karşılaşmıyoruz. Her şey ince bir toz tabakasıyla kaplı, bu da ev sahibinin uzun süredir burada olmadığını gösteriyor.

Ne beklediğimi bilmiyorum - her köşede gizlenen canavarlar mı? Silahlı adamların bize saldırmasını mı? Belki de birileri bir şeyleri örtbas etmeye çalıştığı için dairenin darmadağın olmasını?

Bunu kesinlikle beklemiyorum.

Caleb hemen masanın üzerinde duran bilgisayara yönelirken Maddox yatak odasını arıyor. Bay ve Bayan Jenkins küçük dairenin geri kalanını keşfederken, ben hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak hareketsiz duruyorum.

Burada bir şey yok.

Hayır, Thomas Tucker gibi bir adam boktan dairesinde değerli bir şey tutmaz. O titiz, sistemli ve akıllıdır. Yaptığı her şeyi bir amaç için yapmıştır. Herkesin bulması için kanıtları ortada bırakmazdı.

Maddox yatak odasından çıkar, bir yığın kâğıdı karıştırmaktadır, ten rengi elleri koyu renk eldivenlerle gizlenmiştir. Jenkins'in tamamı geride parmak izi bırakmamak için eldiven giymektedir.

"Bir şey bulabildin mi?" Bu kadar sabırsız olmaktan nefret ederek homurdanıyorum. Ve somut cevapların olmamasından daha da çok nefret ediyorum.

"Banka hesap özetleri." Maddox'un kaşları çatıldı. "Thomas'ın cesedi Sera'nın yatağında bulunmadan birkaç gün önce basılmış." Gözlerini kısarken alt dudağını yalıyor. "Görünüşe göre seri katilimiz her hafta tam zamanında yüklü miktarda ödeme alıyor."

"Ne kadar büyük meblağlar?" Ben soruyorum.

Maddox cevap olarak kâğıdı bana doğru çeviriyor.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum. "Çok fazla sıfır var."

"Ve bunun bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun?" Bayan Jenkins, Thomas'ın mutfak dolaplarını karıştırdığı yerden başını kaldırıyor, bıçağı elinde gevşekçe tutuyor.

Maddox basitçe, "Thomas'ın o kadınları kendi isteğiyle öldürüp öldürmediğini merak ediyorum," diyor ve kaşlarının arasındaki oluk derinleşiyor.

"Sanki... onları öldürmek için mi tutulmuş?" İnanamayarak sordum.

"Şimdi, kötü haber veren kişi olmak istemem..." Bay Jenkins gözlükleri burnundan aşağı kayarak banyodan çıkar. "Ama bu belgeleri onun dairesinde gözümüzün önünde bulmamız biraz şüpheli değil mi?"

"Bunun birinin yanlış yönlendirme girişimi olduğunu mu düşünüyorsun?" Elimi silahımın kılıfına koyarak teori üretiyorum.

Kafa karışıklıkları ve hayal kırıklıkları soğuk bir rüzgâr gibi içimden geçerek benimkilere karışıyor.

"Ya da birinin bize yardım etme girişimi," diye mırıldandı Caleb, parmakları bilgisayarın tuşlarında hızla ilerlerken. "Az önce Thomas'ın banka kayıtlarına baktım -şu lanet olası salak, gördüğüm en korumasız bilgisayara sahip- ve biz onu araştırmaya başlamadan çok önce düzenli ödemeler alıyormuş. İlk cinayetten *aylar* önce."

Bay Jenkins elini oğlunun omzuna koyana kadar hızlı adımlarla odanın içinde ilerliyor. "Parayı kimin gönderdiğini bulabilir misin?"

"Hayır... ama hangi bankadan olduğunu görebiliyorum." Tekrar ekrana odaklanmadan önce gözleri bir anlığına bana kaydı. "Fae Para Bürosu."

Sözleri başımı tokat yemiş gibi geriye savuruyor. Beş uzun adımda odayı geçiyorum, omzunun üzerinden ekrandaki sayı dizisine de bakıyorum.

"Ne?" Havladım. "Bu imkânsız. Orada paraya erişimi olan tek kişiler lordlar ve leydilerdir."

Doğrudan kraliçeye bağlı olan fae yönetim organı olarak, tüm parayı farklı fae programlarına tahsis etmekten sorumludurlar. Hangi kuruluşların yüzde kaç fon alacağına karar vermek için aylık toplantılar düzenlerler.

"Öyle yazıyor." Caleb parmaklarını dağınık saçlarında gezdirmeden önce bilgisayarı işaret ediyor.

Bayan Jenkins, "Bundan hoşlanmadım," diye söze karışıyor. Maddox ile omuz omuza arkamızda durmak için hareket ediyor. "Çok kolaymış gibi geliyor, sanki birisi bu bilgiyi bulmamızı istemiş gibi."

"Yani ya biri bize yardım ediyor ya da bizi tamamen yanlış yönlendiriyor," diye homurdanıyorum, ani bilgi saldırısıyla başım dönüyor. Beynime bir balyoz gibi iniyor. "Ama eğer bize yardım ediyorlarsa, neden ortaya çıkıp söylemediler? Neden Thomas'ın adını ve yerini öğrenene kadar beklediler?"

Caleb bir dosyaya tıklarken "Bunu da buldum," diye haykırıyor.

Ekranda şehirdeki bir evin emlak ilanı beliriyor. Gözlerden uzak.

Belirsiz.

Kilometrelerce uzakta, ormanın içinde saklı.

"GörünüŖe göre seri katilimiz bu evi... öldürölmüş olarak bulunduktan bir hafta sonra satın almış." Caleb'ın sesi hiç duymadığım kadar ciddiıdi.

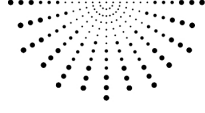
"Sence...?" Umut göğsümde alevleniyor - bu güzel, ölümcöl varlık zehirle dolup taşan bir çiçek gibi, yaprakları soluyor ama gövdesi güçlü ve yeşil. "Tristan'ın orada olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Tuzağa benziyor," diye tıslıyor Bayan Jenkins, parmakları hançerlerinden birinin kabzasında sıkılaşıyor. Odanın ani sessizliğinde bilezikleri şingirdiyor.

"Tuzak ya da değil..." Başlıyorum, çoktan arkamı dönmüşüm, bir planım vardı. "Kardeşimin peşinden gidiyorum."

Yoksa denerken öleceğim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

A Yumuşak, ıslak dilini ensemden hissetmek beni dalmış olduğum uykudan uyandırdı.

"Cleo..." İnliyorum, saçma köpeğimi kendimden uzaklaştırmak için arkama uzanıyorum.

Oyun oynamak için çok yorgunum ve onun ödülleri mutfakta. Bunun için kalkmayacağım çünkü o ki-

Parmaklarım, benden uzaklaşan ağır, tüylü bir beden bulmak yerine, pürüzsüz bir tene ve elime doğru kayan pamuğun törpüsüne temas ettiğinde, bu düşünce beynimden fışkırıyor.

Boştaki elimle yastığımın altındaki şok tabancasını tutup başımın üzerinde bir kavis çizerek geriye doğru iterken, elimi yatağımdaki sapıktan çekip kalçama bağlı bıçağı alıyorum.

Şok tabancam temas ettiğinde odada alçak bir inilti duyuluyor ve silahı jartiyerimden kaydırıp yatağın kenarından ayaklarıma doğru yuvarlanıyorum.

V yatağımda nefes nefese yatıyor, bana sırtırken saçları hafifçe dağılmış, aşırı şarjlı şok tabancasının etkisi geçerken göğsü hafifçe kabarıyor. Aleti kot pantolonunun üzerinden seğiriyor.

Tabii ki sadist piç kurusu acı ihtimaline karşı sertleşecektir... gerçekte *hissetmemesine* rağmen.

Homurdanıyorum ve bıçağı jartiyerime geri sokuyorum, ona çok fazla bacak gösterdiğimi ve umursamanın ötesinde olduğumu biliyorum.

"Yatak odasında elektrostimülasyona varım, Kedicik, ama o bıçağı benim üzerimde kullanmanı tercih ederim. Yatarken hep bunları mı takarsın? Eğer takmıyorsan, takmaya başlayabilir misin?" Sesi elektrik gibi, yine de tüm suçu şok tabancasına atamam. Sert sesi her zaman hassas bölgelerimde karıncalanmalara yol açmaya yetiyor.

"Yatak odamda ne yapıyorsun Vivian?" Kapalı kapıya ve pencereye bakarken burnumu kırıstırıyorum. Pencere bir alarma bağlı ve eğer açmış olsaydı kapıyı duyar ya da hava basıncındaki değişikliği hissederdim. Aklım geçen gün boş olan ve sonra olmayan dolaba gidiyor ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu senin dolaptaki canavar olduğun bir tür *Monsters Inc.* saçmalığı mı? Ya da yatağın altındaki öcü falan mı? Çünkü söylemeliyim ki Sulley, eğer gücün dolaplırsa ben kesinlikle senden daha korkutucuyum."

V dudağını hırıltıyla kıvrıp yatağımdan kalkıyor ve mükemmel bir şekilde ayağa kalkıyor. Muhtemelen etkilenmemeliydim. Ne de olsa onunla antrenman yapıyorum ve ne kadar güçlü *bir karın kaslarına sahip* olduğunun farkındayım -kötü *Serafina, sakın onun kaya gibi sert, yalınabilir karın kaslarına bakarken yakalanma-* ama ben bile bunun pürüzsüz bir hareket olduğunu kabul etmek zorundayım.

"Yavrunun nerede olduğunu bilmek istersin diye düşünmüştüm ama fikrini değiştirdiysen... Gidip onu kendim almaktan mutluluk duyarım. Sadece benimle birlikte kan içinde yıkanmak istediğini umuyordum. Ama yavru kedim şekerleme yapmayı tercih ederse..."

Kendimi iki adımda yatağın üzerine atıyorum, gömleğinin yakasından tutuyorum ve gözlerini kırpmadan dik dik bakarken onu kendi hizama çekiyorum. "Benimle taşak *geçme*, V."

Gözleri bir an için parlıyor, beni içine almak için genişlerken yara izi geriliyor ve ona hitap ederken ilk kez gerçek adını kullandığım aklımın ucundan bile geçmiyor.

"Eğer benimle oynaşmaya devam edersen taşaklarını keserken canını gerçekten acıtmanın bir yolunu bulacağım."

İçimde umutla korku savaşıyor, sadece önümdeki adama odaklanırken hisler mide bulandırıcı bir karışım oluşturuyor. Bunu gerçekten yapmış olabilir mi? Ailemden, Devyn'den ve diğerlerinden tek bir kelime bile duymadım.

Beni evime bıraktıktan sonra Foster... Tamamen yorgunluktan uykuya dalmıştım, vücudum bir nöbet veya başka bir felakete davetiye çıkarmadan stresi daha fazla sürdüremezdi.

Yüzü yumuşuyor, parmakları saçlarımda bir tutam pembe buluyor ve onunla oynuyor, yarattığım eğik duruşu koruyor ve elimden çekilmeye çalışmıyor.

"Eminim. Biraz zaman aldı. Bunun için özür dilerim. Seni bekletmek ve endişelenmeye devam etmeni istemedim." Yüzünde şaşkınlık çizgileri belirdi, ağzı gerildi ve "Endişelenmenden hoşlanmıyorum. Bu... beni rahatsız ediyor."

Bu kelimeyi söylemek zorunda kalmanın verdiği hayal kırıklığı yüz hatlarında açıkça görülüyor ve başımı sallayarak onu bırakıp şifonyerime doğru ilerliyorum.

"Benim için başka bilgi var mı?" İlk dolabı açıp içindeki ayarlanabilir rafları çekerek çok sayıda farklı silahı sergileyerek soruyorum.

Parmaklarımı bıçaklarımın üzerinde sevgiyle gezdirirken V zevkten ağır bir inilti çıkarıyor.

"Binaya girmedim, sadece varlığını hissettiğimi anlayacak kadar yaklaştım," diyor V, yanımda durup silahlarıma daha iyi bakabilmek için. "Orada hissettiğim başkaları da var ama saymadım." Bana bakarken sırtışı karanlık. "Böylesi daha eğlenceli."

Çarpık bir parçam aynı fikirde ve belki de içimde her zaman yaşamış olan o karanlığın, o öfkenin benim skinwalker benliğim olduğunu düşünmek zorundayım. Tekrar oluşmaya başladığını hissedebiliyorum.

Onu öldürmeden önce Bayan Summers'la yaşadığım öfke sarmalına kapılmamak için kendimi zor tutuyorum. Bugün olabilecek her şeye karşı tamamen hazırlıklı olmak istiyorum ve istediğim her şey yanımda olmadan oraya gitmeyeceğim.

Dolabıma gidip bir çift dar tayt ve uzun kollu bir gömlek alıyorum, kapıyı arkamdan hafifçe kapatıyorum, böylece V'ye tam bir gösteri yapmadan üstümü değiştirebiliyorum. Gerçi silahlarımı karıştırma konusunda ne kadar takıntılı olduğunu düşünürsek, soyunduğumu fark edeceğinden bile emin değilim. Erkeklerin kadınların iç çamaşırı çekmecelerini karıştırmalarıyla tanındıklarını sanırdım ama V'nin inleyerek

silahlarımı okşarken, onların onun zevki için külot ya da seks oyuncakları olduğunu düşünebilirsiniz.

Saçımı örmek ve topuz yapmak için hareket ettiğimde duraklıyorum. Adamın onu bıçakladığımda boşaldığı düşünülürse, seks oyuncakları aslında doğru bir analiz olabilir.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum, derin nefes alarak kanımda dolaşan ve konsantre olmamı zorlaştıran öfkeyi, savaşıma ve *avlanma* ihtiyacını bastırmaya çalışıyorum.

Türümü gizleyen tılsımı başımın üzerinden çekip nazikçe şifonyerimin üzerine yerleştiriyorum ve ardından silahlarımı doğru ilerleyip onları üzerime yerleştirmeye başlıyorum. Her iki kalçama. Çizmeler. Sırtın küçük kısmı. Saçlar. Bilekler. Boyun. Bir silahı kolayca ve rahatça saklayabildiğim her yerde bunu yaparım.

Daha büyük bıçaklarımdan bazılarını düşünüyorum, hatta aşağı inip duvardan bir glaive almayı bile tartışıyorum ama bu fikri reddediyorum. Neyin içine girdiğimden emin değilim ve bıçakları diğer her şeye tercih ederim. Ve eğer skinwalker'ım tekrar kontrolü ele alırsa, onlarla ne yapacağından emin değilim. Silahlarımdan herhangi birini kaybetmek ve o sisten çıktığımda -eğer çıkarsam- onları aramak zorunda kalmak istemiyorum.

En son kontrolümü kaybettiğimde... Sanki bir canavar göğsümü yırtıyor, özgürlük istiyor, derimden fırlayıp dünyayı kasıp kavurmak istiyordu. Hâlâ *bendim* ama değer verdiği adamları korumak için her şeyi yapabilecek bir versiyonum vardı.

Telefonuma bakıyorum, bir an tereddüt ediyorum. Muhtemelen ailemi aramalıyım. Ya da Devyn'i. Ya da Xander'ı.

Yine de hepsi kendi ipuçlarını kovalıyor ve eğer V yanılırsa ve ben onları uzaklaştırırsam...

Bu kararı ikinci kez değerlendirecek ya da daha büyük bir kısmının beni eve kapatmalarını ve aksiyondan uzak tutmalarını istememek olduğu gerçeğini görmezden gelecek zamanım yok.

V kollarını bana doluyor ve bir an için sadece... hiçbir şey oluyorum.

Bunu tarif etmenin bir yolunu bile bulamıyorum. Hiçbir his yok. Işık yok. Ses yok. Hava yok. Sıcak, soğuk ya da başka bir şey hissetmiyorum. Yine de varım. Uykunun verdiği huzur ya da bilinçsizliğin verdiği rahatlama değil bu.

Yeniden var olduğumda, öğürüyorum, bedenim şimdi etrafımdaki dünyadaki aşırı duyum yükü karşısında çığlık atıyor, yeniden bir bedene sahip olmaya alışmaya çalışıyor.

V beni serbest bırakıyor ve ben de belimden bükülüyorum, ellerimi dizlerime bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve aniden tekrar ortaya çıkan ciğerlerime hava çekmek için mücadele ediyorum.

"Ne. Ne. Sikeyim. Neydi. Bu." Her kelime arasında kocaman bir nefes alıyorum, merkezimi tekrar bulmaya çalışıyorum, vücudum bu kaostun içinde koşarken bir prensin piçine bakma yeteneğinden bile yoksunum.

Sanki binlerce jilet derimi kesiyor ve aynı anda boğazımdan aşağı itiliyor gibi hissediyorum. Öğürmek mi, ağlamak mı, çığlık atmak mı yoksa birini bıçaklamak mı istediğimi bilmiyorum.

"Dolaptaki bir canavardan çok daha ilgi çekiciyim," diyor V, sırtarak önüme geçip durumumu değerlendirirken. "Yine de kusmadığın için etkilendim. Onları ışınlamaya çalıştığımda çoğu kusar."

Işınlanmak mı?

Işınlanan hangi türü tanıyorum?

V'nin ne olduğuna dair gerçeği ortaya çıkarmaya bir adım daha yaklaştığımı hissediyorum, ancak bu bilgi külçesini daha sonra incelemek üzere bir kenara koyuyorum.

İnliyorum, ona ters ters bakarken kendimi tamamen ayağa kaldırıyorum. Kusmaya ne kadar yakın olduğumu itiraf etmek istemiyorum, beynim sonunda artık odamda olmadığımız gerçeğine alışıyor. Hava serin, rüzgâr ağaçların arasından süzülerek yanaklarımı okşuyor, çam ve küflenmiş yaprakların kokusu havaya ağır bir şekilde sinmiş.

"Ormanda mı?" Kalçamdaki kılıfında duran bıçakla oynayarak soruyorum.

"Bir kulübe var," diyor V, başını eğerek yönünü göstererek. "İzleme sistemlerinden emin değilim, bu yüzden bizi daha uzağa koydum. Bizi doğrudan içeri taşırsam çığlık atmanı ya da birinin üzerine kusmanı ve bizi ele vermeni istemedim."

Bu yorumu için ona bok atmak istiyorum, ancak neredeyse üzerime kustuğumu düşünürsek, yapabileceğim pek bir şey olduğundan emin değilim.

Dur.

Ona önden gitmesi için el sallıyorum ve adam ağaçların arasında kolaylıkla erimeye başlıyor, hedefimize yaklaşırken hiç ses çıkarmadan ilerliyor.

Etkilenmemek elde değil. Annem ve babam bizi bu şekilde hareket etmemiz için eğitmek için yıllarını harcadı-ormanlarda sessizce ilerlemek, ayaklarımızın altındaki her dalın ve yaprağın farkında olmak, rüzgarın esme şeklini not etmek, böylece gürültünün hangi yöne gideceğini bilmek.

Endişelendiği nöbetçilere rastlamamız uzun sürmüyor ama V'nin ilk adamın arkasına geçip boynunu kırması ve yumuşak bir gümbürtüyle yere düşmesine izin vermesi daha da kısa sürüyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, korkuyla ya da tiksintiyle değil... zevkle.

Tehdidi gördü ve icabına baktı. Hızlı, etkili ve *seksi* bir şekilde.

Gücümü şimdi hissedebiliyorum, içimde nasıl hareket ettiğini, kanım kadar kolay aktığını, onu kavramamı bekleyen bir uğultu, uğultu hissi.

V bana sırtıyor, ama içimden geçenleri nasıl hissedebildiğini bilmiyorum.

"Sıradaki senin, Kedicik," diye fısıldıyor, vücudu sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınıma gelene kadar bana doğru yaklaşıyor. "O pençelerini kullanıp bu piçlerin kanını akıtmamı izlemek istiyorum."

Kırmızı, görüşümün köşesinde parıldamaya başlıyor ve gücümü kavramak, beni ele geçirmesine izin vermek yerine kendimi kontrol altında tutmak için savaşıyorum. Bu savaşı kendim istiyorum. Tristan'ı bulmak istiyorum. Onu korumak istiyorum. Hepimizi yeniden bir araya getirmek. Odaklanamadığım bir sisin içinde kaybolmak değil.

En azından istediğimin bu olduğunu düşünüyorum.

Esintideki dumanın kokusunu alabiliyorum ve hedefimize yaklaştığımızı bildiğim için nabzım daha sert atmaya başlıyor.

Başka bir nöbetçi gördüğümde tereddüt etmiyorum ve hızlı ve sessiz bir şekilde arkasına geçiyorum. Bıçağımı yakut bir kolyeyle alay edercesine boğazında gezdirirken başını hafifçe öne eğiyorum ve nefes borusunun oradaki damarları korumadığından emin oluyorum. Bıçağımdaki kan tanıdık, alçak bir damlama sesi çıkarıyor ve ben eğilip kanı kıyafetlerine silerek temizliyorum.

Beni arkamdan sıkıştırıran V'nin sesi kulağıma fısıltı gibi geliyor. "Pençelerini seyretmeye bayılıyorum, Kedicik. Hepsinin hak ettiği adaleti sağla. Yavrunu aldılar. Diğerlerine zarar verdiler. Onu senden uzak tutuyorlar."

En zayıf yankı havayı dolduruyor ve beyaz ve pembe saçlarımı karıştıran esintide kaybolan, neredeyse algılanamayan sesi fark ettiğimde vücudumda tüyler diken diken oluyor.

Birçıgılık.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor, çıkarabildiğimi bile bilmediğim bir ses ve yanımdaki V tarafından yankılanıyor.

V başımı geriye yatırıyor, derin bir öpücük çalarken dişleri dudağımı sıyırıyor.

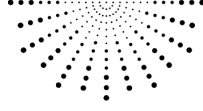
"Hepsini öldür, Kedicik." Kelimeleri dudaklarımda şekillendiriyor ve onları üzerinde tatmama izin veriyor.

Gücüm arttıkça görüşüm daha da bulanıklaşıyor, yaprakların arasından süzülen ve bizi gölgeye boyayan alçak ışıktaki tenim hafifçe titremeye başlıyor.

Eğer bu Tristan'sa, *benim Tristan'ım*, o sesi kim çıkardı?

Ölümleri kolay ya da çabuk olmayacak. Ve ben bunun her saniyesinden zevk alacağım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

SERAFINA

IV ve benim, önümüzde kulübenin görüldüğü ağaç hattının kenarına ulaşmamız sadece birkaç dakika ve ikişer koruma daha sürdü. Ahşap eski, bazı yerlerde solmuş, bazılarında ise kırılmış, Belli ki süslü bir tatil evi değil. Pencereleer yıkanmamış ve kirle kaplanmış, bu da kulübenin bir süredir kullanılmadığını gösteriyor, ancak verandadaki tozda taze ayak izleri görülüyor. Örümcek ağları giriş yolunu süslüyor, kalın, ipeksi daireler halinde aşağı doğru iniyor.

Bir başka sessiz çığlık esintiyle fısıldayarak hem V'yi hem de beni kendimize getiriyor.

"Burada çok fazla kötölük var, Kedicik," diyor V ve ona hızlı bir bakış attığımda gözlerinin gümüş renginde parladığını görüyorum.

Onun ne olduğunu gerçekten anlamam gerek. Cidden, hangi yaratık ışınlanır? Vampir ya da tüylü tavşan olmadığı kesin.

Bir tavşan kadar V olsa da.

Evet, sanırım bunun arkasında durabilirim.

"Yakıp kül edeceğiz," diye teminat veriyorum ona, elimin tersiyle onunkini okşayarak, elimdeki bıçağı bırakmak istemiyorum.

Dilimde neredeyse bakırın tadını alabiliyorum ve insanların kana susamış olduklarını iddia ederken kastettikleri şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. İhtiyaç

Şiddet ve intikam damarlarımda dolaşıyor, içimde düzinelerce küçük ateş yanıyor ve bunlar birleşerek bir cehenneme dönüşüyor.

Önümdeki evde kötü niyetli bir şeyler var. Bunu yanımdaki adam gibi hissedebildiğimden emin değilim ama kollarımdaki ve ensemdaki ince tüyler diken diken oluyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Tristan burada olmasa bile V'nin ne demek istediğini hissedebiliyorum. Bu yerle ilgili her şey dişlerimi geriyor ve göğsümü ağrıtıyor, bu kalemin şeyimi yaparken büyüm etrafımda daha da alevleniyor, sadece ellerimdeki ışıltılı bıçaklar hala görünüyor.

Acaba sizi bıçaklayan rakibinizi bile göremiyorsanız, ışıltılı bir Hello Kitty bıçağıyla ölmek daha mı aşağılayıcı?

Bu boş düşünceyi bir kenara itip dikkatimi tekrar eve veriyorum.

"Büyük olasılıkla bodrum katı," diye öneriyorum, planı incelerken. "Yine de başka bir yerde bir odaları olabilir."

Bodrumlar genellikle taş ya da betondur, hortumla yıkmak kolaydır. Bu yüzden nerede yaşarsak yaşayalım her bodrum katımızda bir ölüm odası vardı. Tek değil tabii ki. Hazırlıklı olun ve tüm bu izci saçmalıkları.

"Katılıyorum. Bizi hissederlerse biz ona ulaşmadan onu öldürebilirler," diye uyarıyor V beni ve bu düşünce karşısında sertçe yutkunuyorum.

Yine de beni yönetmesine izin veremem. Korkunun kazanmasına izin veremem.

"Onu bir sebepten dolayı aldılar, bu da muhtemelen onu hayatta tuttıkları anlamına geliyor," diye hatırlatıyorum V'ye, kelimelerim o kadar alçak ki sadece süper kulakları onları algılayabilecek. "Buna güveniyorum."

Gülümsemesi karanlık ve vahşi, bir elini başımın üzerinde gezdirirken gözleri gümüş gibi parlıyor - gerçi bedenim saklıyken elinin nerede olması gerektiğini nasıl biliyor, hiçbir fikrim yok - parmaklarında küçük çentikler bırakan saçlarımda saklı bıçakları görmezden geliyor. İçimde bir sıcaklık kasırgası kopuyor ve kana susamışlığı mı mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde artırıyor.

V'nin üzerimde kötü bir etkisi olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Ben de umursayıp umursamadığımı merak etmeye başladım.

"O zaman gel benimle oyna," diye alay eder ve kendini kulübeye doğru fırlatır, ağaçların güvenliğinden kaçarak saldırır

kafa kafaya.

Güçlerimin beni şimdilik kamufle edeceğini bildiğim için takip etmekte tereddüt etmiyorum. Teknik olarak görünmez değilim - eminim biri yeterince dikkatli bakarsa vücudumun dış hatlarını görebilir - ama benim çevremle uyum sağlayabiliyor. Ve şaşırtıcı bir şekilde kıyafetlerimle de. Bıçaklarımın neden hala görünür olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu başka bir günün sorusu.

Daha evin kapısına varmadan kapı açılıyor ve bir ton süper insan dışarı dökülmeye başlıyor. Bazıları silahlıydı, bazıları yer değiştiriyordu ve içimi bir heyecan kapladı.

Tuzak.

Bu kelime zihnimde yankılanıyor ve içimde bir sevinç dalgası yükselmeye başlıyor.

Bu pisliklerin neye bulaştıklarından haberleri yok. *Beni* tuzağa düşürebileceklerini mi sanıyorlar? Henüz bir şey görmediler.

V ileri saldırısında hiç duraklamıyor, tekrar tekrar saldırıyor, her darbe gülerken bile etrafındakileri savuruyor.

Boştaki elimle fırlatma bıçaklarımdan birini kapıyor ve çılgın prensin etrafını saran adamlara ölümcül bir isabetle fırlatıyorum. Kamuflajım yerinde olduğu için saldırdıkları tek hedef o, bu da bana onları haklamak için bolca alan sağlıyor.

Aptalların, bunun sadece V'nin ölümcül, kana susamış hali olmadığını ve yoldaşlarının saldırının kenarlarından düşmekte olduğunu fark etmeleri birkaç dakika alır.

Kapı hâlâ büyük ölçüde kapalı olduğundan içeri girip bodruma kendi başıma ulaşmaya çalışmamı engelliyor ama ben grubun kenarlarında dolaşıp avımı indirmeye devam ediyorum, V kafasına inen darbeleri umursamadan vururken bile.

Umarım adamın bir tür iyileştirici gücü vardır, çünkü kafasını koparsalar bile bunu hissetmez. Ya da belki hisseder? Onu hala çözemedim.

Gücüm bedenimde titriyor, tutku ve öfke onu daha da ateşliyor, ben de onun dalgasını sürüyorum. Kan elimi kaplarken bile bir kahkaha boğazımdan yukarı doğru kabarcıklar çıkarmak istiyor, kullandığım güç bunu bile arayan gözlerden gizliyor.

"O burada ve görünmez, lanet olsun. Bulun onu!" diye hırılıyor süperlerden biri, körü körüne saldırıyor.

Ohhh, biri oynamak istiyor.

Belli ki kim olduğumu biliyorlar, *ne* olduğumu bilmeseler de. Benim küçük bukalemun numaramı bilmelerinin tek yolu bu. Görünmezliğin süper yaygın bir güç olduğundan şüpheliyim ve Fantastik Dörtlü'yü beklediklerini sanmıyorum.

Ninja yıldızlarımdan birini alıyorum - ortasına çiçek bastırılmış ısıltılı olanlardan - ve koşarken fırlatıyorum, boynunun tam ortasına düştüğünden emin oluyorum. Yere yığılmadan önce şok içinde bir elini boynuna bastırarak kükrüyor.

Aralıksız ateşin nereden geldiğini görmeye çalışırken bir mermi patlaması dikkatimi dağıtıyor ve beni alışkanlıktan yere düşürüyor - teşekkürler anne ve baba.

Supes'in otomatik silahları sevdiğini kim bilebilirdi? El kaldıralım mı?

Evet, kesinlikle ben değilim.

V daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir böğürtü çıkarıyor ve bir an için ağır bir darbe alıp almadığını merak ediyorum. Ancak etrafından akan kan yerine, derisinden dalga dalga gümüş ışıklar yayılıyor ve bu ışıklar kanatlara dönüşürken ağzım bir karışık açılıyor.

Kocaman, tüylü, *ısıltılı* kanatlar. Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin.

Belalı katil V *ısıltılı*.

Bunu asla unutmayacak.

Bugünü atlattığımızı varsayarsak.

Hırlarken etrafındaki güç titreşiyor, devasa kanatları genişçe açılıyor ve bir saldırgan dalgasını ortadan kaldırıyor. Mermiler kanatlarının yaydığı ışığa çarptıklarında eriyor gibi göründüklerinden, kanatlarının ona bir tür bariyer koruması sağladığını fark ediyorum. Muhteşemler, neredeyse yarı saydamlar, içlerindeki damarları görmemizi sağlıyorlar, sanki kanatlar sallanan iki kar küresiymiş gibi değişen ve hareket eden parıltılarla gizlenmişler.

O kadar güzeller ki, bu durumda gözlerimi onlardan ayırıp odaklanmam gerekenden çok daha uzun sürüyor

Adamın hiçbir yere kurşun yağdırmaya devam etmesi, herhangi bir düşmandan ziyade arkadaşlarını öldürmesi ve Rambo gibi böğürmesi üzerine.

Moron.

Yere yakın durarak, ateş ettiği pencereye doğru ilerliyorum. Süslü bir şeyle uğraşmıyorum, sadece bir bıçak çekip ilk hamlemde kolundaki tendonu koparıyorum ve silahı işe yaramaz kolundan düşerken ikinci hamlemde bıçağı boğazına saplıyorum.

V'nin güçlendirmesi, benim bıçaklarım ve bu aptalın rakiplerini saf dışı bırakması sayesinde geriye sadece birkaç kişi kaldı ve bunların birçoğu V'nin öfkesinin geri kalanıyla yüzleşmektense kaçmayı tercih ederken, V kapı temizlenene kadar tekrar tekrar saldırdı.

Şimdi nefes nefese, dudaklarında bir hırıltı, olduğum yere bakıyor, gözleri bu noktada o kadar koyu gümüş ki parlıyorlar.

Beni bu yüzden mi görebiliyor?

Onlar böyleyken görünmezliğin arkasını görebilir mi?

Dilimde bir sürü soru var ama aklıma gelen tek şey "Parlak" demek.

Omuzlarını geriye atıyor, bana doğru ilerlerken etrafındaki ışık daha da parlaklaşıyor ve sonra sadece birkaç santim ötemde duruyor. Işığın gözlerimi acıtması gerekirdi, ama öfkeli adama bakarken gözlerim sulanmıyor bile.

"Ben Ölüm Meleği'yim. Ve onlar yargılandılar."

Sesinin yankılanma şekliyle omurgamda bir ürperti oluşuyor ama ben sadece bir parmağımı hesap sorar gibi havaya kaldırıyorum.

"Drama kraliçesi, tek kişilik masa," diyorum evi işaret etmeden önce. "Bu kadar gösteri yeter. Bir görevdeyiz."

Yine de merak ediyorum... V

gerçekten bir Ölüm Meleği mi?

Göz ucuyla onun ışıltılı kanatlarına bakarken, bunun o kadar da imkânsız olmadığını fark ediyorum.

Kapıdan geçiyoruz, çığlık sesleri burada daha net duyuluyor ve bizi ileriye götürüyor.

"Yine de sonra sana çok bok atacağım," diye uyarıyorum.

Mırıldandığım yorumu duymazdan geliyor, önümüzdeki kapıyı açma zahmetine girmiyor. Bunun yerine kapıyı tekmeleyerek parçalara ayırıyor ve ben de gözlerimi devirmek için kendimi zor tutuyorum.

Ve insanlar benim parıltılı silahlarla savaşan dramatik biri olduğumu mu düşünüyor? Hiç de bile. Dram kraliçeleri erkeklerdir, eller aşağı.

"*Ben ölüm meleğiyim.*" Kızımın kenarı. Çok dramatik.

Bodruma inene kadar sadece birkaç adım atıyoruz, kan kokusu boğazımı yakıyor.

Ne gördüğümü anlamam bir anımı alıyor. Vücudu o kadar parçalanmış, o kadar kanla kaplanmış ki, zihnim bunu yorumlamak istemiyor.

Tristan zincirlerle asılı duruyor. Kahverengi saçları kan ve terden keçeleşmiş, alnına ve yanaklarına yapışmış. Her iki gözü de şişmiş ve yüzü benekli bir deri ile siyah ve mavi çürüklerden oluşan bir tuval. Ve vücudu...

Bunlar *yanık* izleri mi?

Boğazım yanıyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Oh, Tristan...

Arkasındaki hareket bakışlarımı yakalıyor ve yaşadığım şok kısa süreliğine dehşetimi gölgede bırakıyor.

Yanımdaki V'nin tıslamasından, bir meleğin olabileceğinden daha sürungen bir sestən, ikimiz de öldürdüğümüzü düşündüğümüz solgun ve sırttan kadını görüyoruz.

Elinde bir bıçak var, kan vücudunu kaplamış, kıyafetlerini ona yapıştırmış, bıçağı Tristan'ın boynunda aşağı yukarı kaydırıyor.

Bayan Summers.

"Gerçekten kazandığını mı düşünüyorsun?" Omzunda küçük dilimler açarken gülüşü manik, çılginca.

Tristan sarsılır ama bilinci yerinde değildir, başı göğsüne yaslanmıştı.

"Neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Seni ele geçirdiklerinde sana ne yapacaklarını anlamıyorsun Sera. Sahip olduğun güç, yapabileceklerin ve oynadığın rol hakkında en ufak bir fikrin yok. Teslim ol. Şimdi bana teslim ol, belki yaşamasına izin veririm. Onunla ilgilenmiyorlar, sadece seninle ilgileniyorlar. O yem, sen de

aptal balık onu sıkıştırıyor. Ama çok güzel yalvarıyor. Onu daha sikmedin mi? Çok tatlı."

Dudaklarımdan bir çığlık kopuyor, gücüm o kadar yoğun bir dalga halinde içimden fışkırıyor ki, sistemimden geçerken acı veriyor.

Mürekkepli kırbaçlar ellerimde beliriyor, gözlerimin bile algılayabileceğinden daha hızlı hareket ederek onu Tristan'dan uzaklaştırıyor ve Tristan'ın onu tuttuğu denizyıldızı gibi geriyor.

"Bir daha asla." Kelimelerim tamamen bana ait değil, dudaklarımdan dökülürken boğuk ve derin. Sesim onun altında yankılanıyor.

İçimdeki bir şey alevleniyor. Karanlık kırbaçlar içlerine ittiğim güçle başa çıkmak için zorlanıyor ve içindeki bir şey kopup önümüzde havada parçalanırken gözleri boş, dümdüz ve bomboş oluyor.

Yere düşüyor ve öldüğünü anlamak için nabzını kontrol etmeme bile gerek kalmıyor.

Çok kolay.

Daha acı verici yapmalıyım.

Ona çığlık attırmalıyım, çığlık attırmalıyım, çığlık attırmalıyım.

Gölgeler bedenimi bir pelerin gibi sarıyor ve bana bir sıcaklık hissi aşıyor.

"Oh, *lanet olsun.*"

Bu sesi tanıyorum ama arkamdan geldiği yere dönüp şok olmuş ve korkmuş yüzlere bakarken fark etmiyorum. Başımı yana eğip onları inceliyorum ve öndeki iri adam ellerini yavaşça kaldırıyor. Silahını yankılanan bir çınlamayla yere bırakıyor.

"Bunny."

Ona göz kırpıyorum, gölgenin dalgaları onu tatmak için uzanıyor.

Vampir. Buradayım. Güvenli. Yardım edin.

Fısıltılar kafamın içinde yankılanıyor ve mırıldanarak

onaylıyorum. "Bunu nasıl yaptı?"

Bakışlarımı yana çevirip arkasında duran soluk benizli adama bakıyorum.

Kardeşim. Caleb. Güvenli.

O sesler tekrar fısıldıyor ve ben yavaşça gevşiyorum, tenim titrerken gerginlik çözülüyor.

Etrafımdaki gerçekliğin bir kısmı nihayet gücün sisini deliyor. "Saçı."

Seslerin kakofonisini duymazdan geliyorum, kalbim beni Tristan'ın hâlâ tutulduğu, hâlâ ölmekte olduğu yere doğru çekiyor. Bunu nasıl bildiğimi sorgulamıyorum, sadece ilerleyip ellerimi göğsüne koyuyorum. Gücü ona doğru iterken acıdan kıvranıyorum; siyah, pembe ve gümüş karışımı ışık odanın loş ışığında titriyor.

Ela gözleri bir iniltiyle açılıyor ve beni içine aldığında genişliyor.

"Ölmeme izin vermen gerekiyordu," diye fısıldıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken sesi sertleşiyor ve çatlıyor. "Onu istemedim. Ona izin vermedim..."

Hıçkırımaya başladığında sesi tekrar çatlar.

Bir el görüş alanımdan geçiyor ve V yanıma uzanıp zincirlere bir şey yaparak onları serbest bırakıyor ve Tristan'ın kollarıma düşmesine izin veriyor. Ofluyorum ama ağırlığının geri kalanını taşımak için ayaklarımı destekliyorum, omzuma doğru hıçkırırken sırtını ve başını okşuyorum.

"Artık güvendesin," diyorum ona, yorgunluk çökerken bile. Harcadığım güç tükeniyor ve beni titrer halde bırakıyor. Yüzümü kana bulanmış saçlarına gömerken kendi gözyaşlarım da onunkilere katılıyor. "Güvendesin."

"Onu buraya getirerek ne *halt* ettiğini sanıyordun?" Devyn bir anda yanımda bitiyor, gülerken V'yi duvara yapııştırıyor.

"Vampir, kendisi kurtaramazken kardeşini küçük bir kız kurtardığı için kızgın mı?" V alay ediyor. "Ya da buraya ondan önce geldiğim için?"

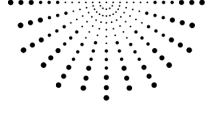
Devyn bize dönüp bakmıyor bile, içindeki öfke o kadar güçlü ki kan bakırının üzerinde bile tadını alabiliyorum. "O bizim lanet *olası eşimiz*, seni pislik. Neden onu riske attın?!"

Dostum.

Bu kelime bana çarpıyor, beynimi aşırı yüklese de mırıldanmasını sağlayacak şekilde gücöme yerleşiyor.

Birinin var bazı ciddi açıklayan için Yap, Çünkü
Yine bıçaklanmış gibi hissetmeye başladım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SERAFINA

M Saçların tamamen pembe.
Açık, sakız pembesi değil, fuşya ya da belki eflatun tonu. Bir zamanlarki saçlarımdan bir iz bile göremiyorum.
tanıdık beyaz-sarı bukleler.

Penceredeki yansıma bakarken bu düşünce beynimde boş boş oturuyor. Saçlarım dışında aynı göründüğümü biliyorum ama bende farklı olan bir şeyler var. Belki yüzüm daha ince, yanaklarım daha çukur ya da kemiklerim daha belirgin. Ya da belki de değiştiğim gerçeğidir - içimdeki temel bir şey tam olarak ifade edemediğim bir şekilde değişmiştir.

Bir savaştan sonra her zaman üzerime çöken bir tür uyuşukluk vardır. Düşmanlarımdan çığlıkları ve haykırıışları uzak bir anıdan başka bir şey değil, ancak kanın iğrenç kokusu hala duyularıma saldırıyor.

Saçımda kan var.

Yüzümde kan var.

Kıyafetlerime kan bulaşıyor.

Beş kez duş aldım ama sanırım kendimi temiz hissetmem için bir düzine daha duş almam gerekecek.

Başımın yansımasının hemen üzerinde, pencerenin diğer tarafında Tristan ve Kian yatıyor. Ailelerinin ısrarıyla

Yataklar aynı odaya yerleştirilmiş, onları birbirinden ayıran sadece dayanıksız bir perde var. Gerçi şu anda o perde açık ve ikisinin de uyuyan yüzlerini görmeme izin veriyor.

Tristan...

Kian...

Her ikisinin de kalp monitörlerinin tekrarlayan bip sesleri beni rahatlatıyor, hâlâ hayatta olduklarını, hâlâ savaştıklarını, bana ve diğerlerine geri dönmek için dişlerini tırnağına taktıklarını gösteriyor. Gage onları bizzat inceledi ve bana iyi olduklarını ama vücutlarının dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Bayan Summers yüzünden.

Çünkü o kaltak bir şekilde serbest bırakılmış, iyileştirilmiş ve sonra da değer verdiğim adamlara zarar vermesine izin verilmişti.

Çünkü biri bana ihanet etti.

Midemde saf, sınırsız bir öfke ipliği açılıyor ve zaten orada olan dehşetin etrafına dolanıyor. Tek istediğim Tristan ve Kian'ın gözlerini açması. Bunun için her şeyden vazgeçerim, güçlerimden bile. Sadece *uyanmalarını* istiyorum.

Kalbimdeki görünmez dikenin etrafında nefes almak acı veriyor ve umutsuzca yüzlerini okşayabilmeyi dileyerek bir elimi cama koyuyorum.

"Lütfen uyanın. Lütfen," diye fısıldıyorum, beni duyup duymadıklarını, varlığımı hissedip hissetmediklerini merak ediyorum.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum. Yine de, bu beni sürekli rahatsız eden görüntüleri ortadan kaldırmak için çok az şey yapıyor - kulübenin ahşap kütüklerini lekeleyen kan, ölü bedenlerin izi, Devyn'in beni her şeyin ortasında dururken gördüğünde yüzü, ellerimin etrafına sarılmış gölgeler.

Ve ailem... kardeşlerim... Korkmuş görünüyorlardı.

Benim *için* mi, benden mi, hâlâ bilmiyorum.

Eskiden kalma o uyuşukluk, eski bir siren gibi beni çeğiştiriyor, sürüklüyor, mutsuzluğa boğuyor.

Ama hayır... Kendimi o buz gibi vurdumduymazlığa kaptıramam. Henüz değil.

Cevapları alana kadar olmaz.

Tam arkamdaki adamlarla yüzleşmek için yavaşça arkamı döndüğümde, sanki bir buz parçası kaburgalarımın altına yerleşmiş ve şimdi kalbimi deliyormuş gibi hissediyorum. Ne kadar zamandır orada durduklarını, benim Kian ve Tristan'ı izlediğim kadar dikkatle beni izlediklerini bilmiyorum ama saatlerdir orada olduklarını tahmin ediyorum.

Xander. Devyn. Gage. Foster. V.

Her birinin bakışlarıyla karşılaştığımda Devyn'in daha önce söylediği sözler beynimde takırdıyor.

"Açıklaman gereken bazı şeyler var," diye fısıldıyorum.

Xander'ın çenesindeki bir kas küçük bir saat gibi tik tak ediyor. "Belki de Tristan'ı beklemeliyiz ve-"

"Hayır." Kollarımı belime sararken başımı hızla sallıyorum.

Tanrım, savaşın verdiği coşkuyu, katliamın verdiği kan tutkusunu hâlâ yaşıyor olmayı ne kadar isterdim ama tüm bu duygular yok oldu. O garip, esrarengiz gücün beni terk ettiği aynı anda bedenimden çekilip gitmiş gibiler.

Xander'ın gücü.

Geriye dönüp baktığımda, bunun böyle olduğunu inkar edemem. Ellerimdeki gölgeli kırbaçların onun her gün kullandığı kırbaçlarla aynı olduğunu fark ettim.

Bunu nasıl yapabildim?

Devyn'in bildirisiyle bir ilgisi var mı?

Dostum.

Aman Tanrım.

Mekanik bir şekilde topuklarımın üzerinde dönüp Kian ve Tristan'ın odasının hemen yanındaki boş hastane odasına doğru ilerlerken midem bulanıyor. Beş adam da arkamdan içeri süzülüyor.

V hemen bana doğru bir hamle yapıyor ve kollarını arkadan karnıma doluyor.

Dirseğimle karnına vurup tutuşunu kırıyorum.

İki büklüm olur, acı dolu bir inilti çıkarır ve sonra mırıldanır, "Evet, Kedicik. Şu pençeleri göreyim."

Sesi tenimde rahatsız edici bir ürperti yaratıyor, ancak tepkimi gizlemek için çok çalışıyorum, bunun yerine yüzüme bir kaş çatma sıvası yapıştırıyorum.

"Birinin açıklamaya başlaması gerekiyor," diyorum.

Geçici çözümler yok. Araya girmek yok. Hoşluklar yok. Bunların hepsinin zamanı geçti.

Görünüşe göre bu adamlar benden sır saklıyorlarmış. Bu da beni bıçak gibi kesiyor.

Ve... acıttı.

Onlara ne olduğum ve neler yapabileceğim de dahil olmak üzere her şeyi anlattım. Onları hastanelere yaptığım yolculuklar ve vücudumun bir gün beni yarı yolda bırakacağı korkusuyla ilgili hikayelerle eğlendirdim. Hatta onlara fae olmanın beni her türlü hastalıktan sihirli bir şekilde iyileştireceğini düşündüğümü... ve bu gerçekleşmediğinde ruhumun bir parçasının küçücük bir topa dönüştüğünü anlattım.

"Devyn benim onun eşi olduğumu söyledi. Ve V'nin eşi." Hâlâ birbirlerine ters ters bakan iki adama doğru başımı sallıyorum.

Devyn, önce onu aramadan kulübeye girmeme izin verdiği için V'ye kızgın. Ve V de Devyn'e...şey...nedenini gerçekten bilmiyorum. Bence V sadece biriyle kavga etmek için bahane arıyor.

Boğazımı temizleyerek, "Sadece ikisi mi var?" diye sordum.

Xander öne geçince hiç şaşırmadım. Gage ayakkabılarına, yumruk yaptığı ellerine, yaslandığı masaya, benden başka her şeye bakıyor. Ve Foster ellerinde dans eden ateşin büyüüne o kadar kapılmış ki, sanki ben burada yokmuşum gibi.

Ama onların da benim varlığımdan en az benim kadar haberdar olduklarını biliyorum.

"Hayır, Sera." Xander'ın soğuk sesi bir kış fırtınası gibi üzerime hücum ediyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Sadece onlar değil."

Hay sikeyim.

"Kim?" Göz kapaklarımı sıkıp kapatıyorum ve sonra zorla açıyorum. Bundan kaçmayacağım. Şimdi değil. Hiçbir zaman. "Başka kim benim... eşim?"

Bu kelimenin tadı dilime yabancı geliyor. Hatta garip.

"Ben... Devyn. V. Gage. Foster. Tristan. Kian," diye cevaplıyor Xander midem ağzıma gelirken.

Şok, yutulmuş bir kömür gibi karnımın derinliklerinde yanıyor. Ama bu şokla karışan şey... arzu. Arzu ve şehvet o kadar güçlü ki kanımda nabız gibi atıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Parmaklarım bileğimdeki bilezikle dalgın dalgın oynarken soruyorum.

Hareket ettiğimde, koyu pembe bir saç teli tenimi okşamak için aşağı iniyor - benimle ilgili anormal olan başka bir şey.

"Çiftleşme bağı mı?" Bu kez Foster konuşuyor, yanakları ve boynu narin bir kırmızıyla kızarıyor. Bakışlarını bir o yana bir bu yana çevirirken dalgınca ensesini kaşıyor. "Anlamı... um..."

"Bizim olduğunu," diye hırılıyor V sahiplenerek, bir adım daha yaklaşıyor.

Gözleri bir an için erimiş cıva gibi gümüş renginde parlıyor. Kanatları artık dışarıda değil, ama yemin ederim bir zamanlar oldukları yerin en zayıf hatlarını görebiliyorum, hareket ettiğinde dalgalanan bu yarı saydam tüyleri.

"Ben kimsenin değilim," diye karşılık veriyorum düşünmeden. "Eğer bir şey varsa, siz *benimsiniz*."

Kelimeler ben onları yakalayamadan ağızımdan çıkıyor. Yanaklarım bir anda Foster'ın açık avuçlarında hâlâ titreyen ateşten daha sıcak bir şekilde yanıyor.

Ama eğer erkeklerden herhangi birinin benim beklenmedik iddiamdan rahatsız olacağını düşündüysem... Fena halde yanılmışım.

Beşi de gözlerinde şehvetle bana bakıyor ve içimde akıl almaz bir alev tutuşturuyor. Daha önceki korkularım eriyip sıcaklığa dönüşüyor, damarlarımda sıvı ateş gibi dolaşıyor.

Sonra bu pisliklerin bunu benden sakladığını hatırlıyorum ve öfkem intikam duygusuyla geri dönüyor.

"Bunu benden neden sakladın?" Öfkeden içim içimi yiyor. "Aynı anda yedi farklı erkeğe karşı hisler besleyerek delirdiğimi sanıyordum, üçü de lanet olası kardeşlerim! Biri de öğretmenim!"

Xander'a gerçekten ürkmesine neden olacak kadar öfkeyle bakıyorum.

"Tüm bunların senin için kafa karıştırıcı olduğunu anlıyoruz," diyor Xander nazikçe. "Ama çoğunlukla insan olarak yetiştirildiğini de biliyoruz-"

"Bıçaklı, kana susamış, çok seksi bir insan," diye mırıldanıyor Gage nefesinin altında.

Özellikle de V, Devyn'in başının üzerinden beşlik çakmak için elini kaldırdığında ki bir len memeye çalışıyorum.

"Doğru kardeşim," diye onaylıyor V.

Xander onları görmezden gelir. "İnsanların... gelenekleri var, sanırım öyle diyebilirsiniz. Toplumun tek eşlilik beklentileri."

Devyn kısaca, "Korkmanı istemedik," diye homurdanıyor. "Korkmak mı?" Elimde olmadan alay ediyorum.

Xander'ın gözleri hemen yumuşuyor. "Sen tanıdığımız en korkusuz kadınsın Sera, ama bu çiftleşme bağıyla... Senden bir ömür boyu süren beklentilerinden ve inançlarından vazgeçmeni istiyoruz. Yedi erkekle bir ilişki içinde olmayı düşünmeni istiyoruz."

Sözleri omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor... hemen ardından bir sıcaklık seli geliyor.

Yedi adam.

Bir de ben.

Kalbim çılgınca çarparken bile vajinam küçük bir sıkıntı çılgılığı atıyor.

"Bu tam olarak nasıl çalışıyor?" Kelimelerimi dikkatle seçerek soruyorum. "Bu... çiftleşme bağı. Sizin başka eşleriniz var mı?"

Bu adamların başka kadınları öptüğü, onlara dokunduğu, onlara "Kedicik", "Tavşancık" ya da "Kayıp" dediği düşüncesi beni neredeyse akkor haline gelmiş bir öfke ve yakıcı bir kıskançlıkla dolduruyor. Evet, bu beni ikiye bölünmüş bir sürük yapabilir, ama dava et beni.

"Hayır." Foster başını hızla sallar. "Sadece sen varsın."

"Nereden biliyorsun?" Bileziğimi daha hızlı ve daha hızlı okşamaya başlıyorum, bilinçsiz hareket beni rahatlatıyor.

"Sizin bize çağrıldığınız gibi... Biz de size çağrıldık," diye açıklıyor Xander. "Ruhlarımızda sadece senin olduğunu, sadece senin olacağını *hissede biliyoruz*. Bunu başka nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Başka bir kadının ya da erkeğin bunu düşünmesine bile izin vermeden önce kendi sikimi keserim," diye ciddi bir şekilde yemin ediyor V... ve bana doğruyu söylediğinden hiç şüphem yok.

"Ama neden birden fazla eşim var? Bu nasıl adil olabilir?" Sesimin her kelimedede daha da yükseldiğinin, histerinin çirkinleştiğinin farkındayım.

"Buna verecek bir cevabımız yok Lost," diyor Foster. "Ama düşünüyoruz ki..."

Yanağının içini çiğniyor ve çaresizce Xander'a bakıyor, onun bir kez daha liderliği ele almasını istiyor.

Xander hemen, "Bunun sebebinin ek korumaya ihtiyaç duymanız olabileceğini düşünüyoruz," dedi.

"Korumak mı?" İnanmayarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Şu anda üzerimde on bir farklı bıçak taşıdığımın farkında değil mi?

"Hepimizin soyunun tükendiğini sandığımız bir türün ilk örneğisin," diye tersliyor Devyn. "Önce bir seri katilin, sonra da o seri katilin katilinin hedefi oldunuz. Ve şu toplu mezar konusuna hiç girmeyeyim bile..." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Sen bu karmaşanın tam ortasındasın Bunny ve biz hâlâ nedenini bilmiyoruz."

"Ama bunun benim ne olduğumla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Skinwalker olmakla mı?"

Xander bir kez başını sallar, yüz ifadesi asıktır, dudakları düz bir çizgi halinde sıkışmıştır. "Öyle olduğunu biliyoruz."

"Yapmamız gereken deri değiştirenler hakkında daha fazla bilgi edinmek," diye araya giriyor Foster, dalgın bir şekilde gözlüklerini yukarı kaldırarak.

"Ve bize lanet olası güvenilir bir kaynak lazım," diye homurdanıyor V. "Kız kardeşime güvenmiyorum."

"Avril mi?" Devyn kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Hayır." V başını sallar. "Ortanca kız kardeşim-Charise. Bilirsin... cehennemden pençeleriyle çıkıp iğrenç varlığıyla bizi onurlandıran dişi şeytan? Evet, o."

"Ama dünyada deri değiştirenleri ve diğer nadir türleri kapsamlı bir şekilde inceleyen tek fae o değil mi?" Gage soruyor.

"Yine de bu kaltağa güvendiğim anlamına gelmiyor." V durgun bir şekilde omuz silkiyor. "Bence onu öldürelim, araştırmasını çalalım ve sonra Sera'ya kendimiz yardım edelim."

"V!" Ona sitem dolu bir bakış attım. "O senin kız kardeşin."

"Evet... ama aynı zamanda ondan nefret ediyorum." "Bu konuda ne yapabilirsin ki?" dercesine ikinci kez omuz silkiyor.

"Sarayın kütüphanesinde bana bazı eski metinler bulabildiniz..." Geçen gün bana gönderdiği bulanık resmi hatırlayarak işaret ediyorum. "Orada biraz daha araştırma yapabileceğini düşünüyor musun?"

V sanki ondan taşaklarını kesip bana vermesini ve sonra da aletini bir peynir öğütücüsüne sürmesini istemişim gibi bakıyor. "Yani... daha fazla kitaba mı bakayım? Kedicik..." Sesi neredeyse bir sızlanma gibi.

Xander ise sanki biri derisinin altında bir mum yakmış gibi ışıltıyor. "Beni kütüphaneye gizlice sokabileceğini düşünüyor musun, V?"

Bir an için aralarındaki rekabet unutulmuş, Xander'ın benden bile daha çok önemseydiğini düşündüğüm bir şeyin gölgesinde kalmış gibi görünüyor: kitaplar. Bilgi. Öğrenmek.

Acaba geceleri bu şekilde mi mastürbasyon yapıyor... tozlu, eski kitapların sayfaları üzerinde.

Ciltli kitapları mı tercih eder, yoksa basılı kitapları mı?

Aletini sayfaların içine mi yoksa kapağa mı koyuyor? O-

Kafa. Dışarı. Dışarı. Gutter.

"Muhtemelen seni gizlice içeri sokabilirim," diye düşünüyor V. "Annem kütüphanesine kimsenin girmesine izin vermiyor ama bilmediği bir şey ona zarar vermez."

Yemin ederim, Xander çığlık atmaya saniyeler kalmış gibi görünüyor. Ya da geliyor. Ya da ikisi birden.

Xander, "Sera'nın gölgelerle yaptığı şeyi nasıl yapabildiğini hâlâ anlamış değiliz," derken gözlerindeki heyecan azalıyor ve yerini endişeye bırakıyor.

"Bu... arkadaşların arasında normal değil mi?" Çekingen bir şekilde soruyorum. "Güçlerini kullanmak için mi?"

Xander başını bir kez sallar, dudakları büzülür.

"Ne olduğunuzdan dolayı olabilir," diye öneriyor Foster. "Belki de deri değiştirenlerin sahip olduğu bir yetenektir."

"İşte bu yüzden deri değiştirenler ve onların yetenekleri hakkında daha fazla araştırma yapmalıyız, hem de hemen," diye onaylıyor Xander.

"Cinayetler hakkında ne bulabileceğime bakacağım," diye homurdanıyor Devyn, hâlâ benimle göz teması kurmayı reddederek.

"Artık elimizde bir

adı altında, tüm bu berbat karmaşayı ortaya çıkarmaya her zamankinden daha yakınız."

Gage ve Foster birbirlerine okunamayan bir bakış atarlar.

"Bu bölümlerin hiçbirinde gerçekten yardımcı olamayız..." Foster tedirgin bir şekilde elini kızıl saçlarında gezdiriyor.

Gage, "Girebileceğimiz ya da cinayet davası dosyalarına erişebileceğimiz lanet olası bir kraliyet kütüphanemiz ya da buna benzer bir şey yok," diye ekliyor.

Ancak o zaman ikisinden de yayılan duyguyu fark ediyorum - kendinden nefret etme.

V, Xander ve Devyn'in doğaüstü dünyada sahip oldukları bağlantılara sahip olmadıkları için yardımcı olmadıklarına gerçekten inanıyorlar mı?

"Size yanımda ihtiyacım olacak," diyorum kararlı bir şekilde. "Ve Tristan ve Kian'la birlikte."

Bu iki isim tüm odayı soğuk suyla ıslatmış gibi görünüyor. Xander ve Devyn duvarlara yaslanıp kollarını kavuşturarak birbirlerinin duruşlarını taklit ederken aniden yaşlanmış gibi görünüyorlar. Küçük kardeşleri ve kuzenleri için duydukları endişe yüzlerinin her çizgisine kazınmış.

"İyi olacaklar, Sera," diye hatırlatıyor Xander, ama kendini de rahatlatmaya çalıştığını söyleyebilirim. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Foster, "Tüm şifacılar ikisinin de tamamen iyileşeceğine söz verdi," diye ekliyor.

V neşeyle söze giriyor, "Ve eğer karabasan ile küçük yavruya bir şey olursa tüm doktor ve hemşireleri bedensel zarar vermekle tehdit ettim." Bir bıçağı tembelce kınından çıkarıyor ve parmaklarının arasında gezdiriyor. "İnsanlar garip bir şekilde vücut parçalarına... bağlılar."

Onun sözleri beni içinde bulunduğum bunalımdan kurtarmaya yetti. içinde.

"Hangi vücut parçalarını tehdit ediyordun?" Talep ediyorum, endişeleniyorum

Sadece işlerini yapmaya çalışan zavallı şifacılar.

V, sahibi tarafından övülen bir köpek gibi neşeleniyor. "Her türden! Sikler, kollar, bacaklar, kafalar, parmaklar, ayak parmakları, dizler-"

"Dizler mi?" Gage araya girer.

V ona öyle bir bakış atar ki, çoğu erkeği olduğu yerde öldürebilir. "Evet, dizler," diye tıslar. "Tekrarlamak zorunda mıyım?"

Xander kendini duvardan itiyor ve tam önüne geldiğinde duruyor. Bu kadar yakından, her iki gözünün altındaki mor gölgeleri ve günler önce olmayan kaba sakalını görebiliyorum. Normalde tertemiz olan siyah saçları karışmış ve dağılmış, birkaç teli gözlerine doğru düşüyor.

Yine de bakışları benimkini ormanda saklanan herhangi bir tuzak kadar etkili bir şekilde tuzağa düşürüyor.

"Bu konuda ne yapmak istiyorsun?" Önce ikimize, sonra da grubun tamamına eliyle işaret ediyor. "Çiftleşme bağı hakkında mı?"

Ve bu...

Asıl soru bu, değil mi?

Bir yanımla sevinçten havalara uçmak, bu yedi mükemmel erkeğin benim olduğunu göklere haykırmak istiyor. Ama başka bir parçam -daha küçük ama saniyeler geçtikçe daha yüksek sesle ve daha talepkar- kesinlikle dehşete düşüyor. Bırakın yedisini, bir erkek arkadaşına sahip olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorum.

Ve Tanrım, tüm bunların ötesinde, bencil hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ben hepsiyle birlikteyken onların yedisinin de sadece benimle birlikte olmasını mı bekliyorum?

Neden onları başka biriyle düşünmek boğazıma kusmuk kaçmasına neden oluyor?

"Benim... Benim zamana ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

"Düşünmek için. İşlemek için. *Anlamak* için."

Diğer dört adama da hitap etmek için dönüyorum. Foster ve Gage boyun eğmiş, V öfkeli ve Devyn ifadesiz görünüyor.

"Bunu sana vereceğiz," diye söz veriyor Xander.

"Ama seni yalnız bırakmamızı bekleme," diye tersliyor V. Sonra daha düşünceli bir sesle ekliyor: "*Benim* de sizi yalnız bırakmamı beklemeyin. Diğerleri ne isterlerse yapabilirler ama ben senin dolabının oldukça ev gibi olduğunu fark ettim."

"Dostum." Ona kuru bir bakış attım, ama o bana pişmanlık duymadan gülümsedi.

"V haklı, biliyorsun." Xander koyu pembe saçlarımdan bir tutam alıyor ve sanki satın almak istediği ince bir ipekmiş gibi bakıyor. Dönüyor

Parmaklarının arasında gezdirdi, tekrar aşığıya bırakmadan önce telin teninde kaymasına izin verdi. "Gitmene izin vermeyeceğiz, Sera. Şimdi değıl. Asla."

Foster bana "Sana zaman vereceğiz," dedi. "Ayrıca bunun Kian ve Tristan'la da konuşmamız gereken bir konu olduğunu düşünüyorum."

Ona yumuşak bir gülümseme gösterdim. Foster'ın bu kadar elektrik yüklü bir anda arkadaşlarını düşüneneğine güveniyorum. Gözlerinde onun her şeyini görebiliyorum; şefkatli ve nazık, zeki ve merhametli, esprili ve yumuşak sözlü.

"Teşekkür ederim. Hepinize." Kelimeler boğazımın derinliklerinden gelen boğuk bir fısıltı.

Xander, "Gidip Tristan ve Kian'ı kontrol etsek iyi olacak," diyor ve sonra öne doğru eğilip bana sarılıyor.

Öpücük değıl... sadece sarılma.

İffetli, masum ve savunmamın altını herhangi bir kılıçtan daha iyi oyma yeteneğine sahip. Beni bıraktığında, gözleri tam olarak okuyamadığım duygularla parılıyor. Ya da belki okuyabiliyorum ama yüksek sesle dile getirmek beni korkutuyor.

Kapıya doğru dönmeden önce "Bekleyeceğiz tatlım," diye fısıldıyor.

Sırada Gage var ve bir an için sadece birbirimize bakıyoruz.

Zaman duruyor, bir dakika sonsuzluğa karışıyor. Onun dipsiz karanlık gözlerine bakmak, sonsuz bir kışın ardından gelen güneş ışığı gibi - bir şekilde, kalbimi kaplayan buzu eritip yerine sıcaklık koyabiliyor.

Eşofmanının cebine uzanıp bir paket meyveli atıştırmalık çıkarıp bana uzatırken kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

"Neden?" Fısıldıyorum.

Aklıma gelen tek kelimenin neden bu olduğunu bilmiyorum ama bunu geri alamayacağımı fark ettim. Geri almak istemiyorum.

"Çünkü önce sen gelirsin, Fun-Size," diye ciddi bir şekilde yanıtlıyor.

"Her zaman."

Ve sonra, sanki bana bir saniye daha bakmak ona acı veriyormuş gibi, Xander'ı odadan çıkarken takip ediyor.

Foster önümde durduğunda çok daha tereddütlü. Alevleri sönmüştü ama yemin ederim ki ateş ellerinden yüzüne geçmişti. Kızarmış teninde çilleri belirgin bir şekilde göze çarpıyor.

"Bunun kafa karıştırıcı ve korkutucu olduğunu anlıyorum ve-" "Dehşet verici," diye onun yerini dolduruyorum.

Bir zayıflık anında öne doğru eğilip alnımı omzuna yaslıyorum. Tüm erkekler arasında Foster en kısa boylu olanı, yine de benden oldukça uzun.

Ufak tefek olmanın laneti.

Ya da Gage'in benimle dalga geçmeyi sevdiği gibi eğlence boyutunda.

"Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, bana mesaj atmaktan çekinme. Eşin olarak değil, arkadaşın olarak. Çünkü beni reddetmeyi seçsen bile, eşin olarak benimle hiçbir şey yapmak istemesen bile, her zaman ve her şeyden önce arkadaşın olacağım."

Sesindeki samimiyet kalbimi ikiye böldü. "Foster..."

Yavaşça uzanıp yanağını okşadım.

Yaydığı sıcaklık tenimi neredeyse zevkli bir şekilde ısıtıyor. Kirpikleri titreyerek kapanıyor ve avucuma sokuluyor.

"Sizi asla ama asla reddetmeyeceğim. Hiçbirinizi. Sadece tüm bunları kafamda toparlamak için zamana ihtiyacım var."

"Bu dünya için fazla iyisin Sera," diye fısıldıyor, nefesi tenime geliyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Başına gelen onca kötü şey için fazla iyisin. Keşke hepsini alıp götürebilsem."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum ve gözlerini açıp bana odaklanıyor. Ayrıntıya girmek için acele ediyorum. "Sürekli acı çekerek ve vücudumun beni terk edeceği korkusuyla yaşamamayı diliyor muyum? Tabii ki isterdim. Ama yaşadıklarım... Beni düşündüğümünden çok daha güçlü yaptı. Beni bugün olduğum kadına dönüştürdü. Bir elmas olarak ortaya çıkabilmem için baskı altına alındım. Geçmişimden utanmıyorum ya da utanmıyorum. Normal olsaydım... bugün karşınızda duran kız olmazdım."

"Ve sen ne kadar inanılmaz bir kızsın," diye nefes alıyor V, bana bakabilmek için Foster'ı hafifçe omuzlayarak yoldan çekiliyor. O

neredeyse koparılmış bir keman teli gibi yüksek bir tempoda titreşiyor, vücudu titriyor, gözleri içine işliyordu. "Benim mükemmel, güzel kediciğim."

"Öyle, değil mi?" Foster kabul eder ve V'ye arsız bir gülümseme gönderir. V de gülümseyerek karşılık veriyor, her zamanki düşmanlığından arınmış bir gülümseme.

"Biliyorsun... Senden hoşlanıyorum, ateş çocuk." Foster'ın saçlarını şefkatli sayılamayacak kadar agresif bir şekilde karıştırıyor.

Ama yine de... Bu V. Belki de onun sarılma şekli budur.

Foster gizlice yoldan çekilir ve nefesinin altında deli prensler hakkında mırıldanır.

"Pekâlâ, Virginia." Gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar alay yeter."

"Eğer arkadaş olacaksak, bence bana gerçek adımla hitap etmeye başlamalısın. Sence de öyle değil mi?" V sahte bir rahatlıkla soruyor, belinden bir bıçak çıkarıyor ve onunla tırnaklarını törpülüyor. "Ne de olsa türümün ne olduğunu biliyorsun. Sanırım artık gerçek adımlı da öğrenmenin zamanı geldi."

"Adın ne?" Ona göz kırpyorum ve o da krema yemiş kedi gibi sırıtıyor.

Bu durumda krema benim.

Sözlerini dudaklarıma fısıldayacak kadar yakınımaya eğiliyor, naneli bir hava bulutu.

"Morningstar," diye fısıldıyor.

Ve böylece, Foster hemen arkasında, odadan çıkıp gözden kayboluyor.

Morningstar

mı? Ne-

Düşüncelerimi düzene sokamadan Devyn önümde beliriyor. Yüzüme bakarken iri elleri omuzlarımı sıkıyor, gözleri öfke, korku ve... sevgiyle dolup taşıyor.

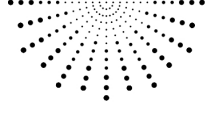
"Aklından ne geçiyordu, Serafina?" diye homurdanıyor. "Neden önceden kimseye haber vermeden kulübeye gittin ki?"

Oh...kahretsin.

Sanırım başım belada.

Büyük bir bela.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DEVYN

S Onu geriye doğru bastırıp arkasındaki duvara sabitlediğimde era'nın gözleri kocaman oldu.

Öfke, korku ve tahrik vücudumu sarıyor, beni gergin ve sinirli yapıyor. Sorun onun kadın, zayıf ya da kırılgan olması değil.

Eşim bunların hiçbirisi değil - o bir kara mayını, ilk başta etrafındakiler için görünmez, ancak bir kez tetiklendiğinde ölümcül.

Yine de onun ne olduğunu, neler yapabileceğini bilmek bile içgüdülerimi yok etmiyor. Vampirliğimin içgüdüleri, evet, ama aynı zamanda FIB'de yıllarca aldığım eğitimin de içgüdüleri. En kötünün en kötüsünü gördüm, sorgularını yaptım, suç mahallerini inceledim... Gerçeklerin ötesinde, hepsini hissettim. Sebep oldukları acıdan dolayı vücutlarından geçen her heyecanı, daha fazlasına sebep olmak için duydukları çaresiz, iğrenç arzuyu hissettim.

O kulübeye girdiğimde hissettiğim şey buydu. Acı verme, yok etme, yaralama açlığı.

Bu, veliaht prence karşı beni her zaman temkinli kılan şeylerden biri olmuştur.

Sera'nın şiddet yanlısı bir yanı olabilir, ancak şiddetin kendisi için şiddet uygulamıyor. Kendisinden daha zayıf olanlara zarar vermek, onları **avlamak**, onlara zarar vermek istemez. O tamamen

adalet, denge ve hakkaniyet. Yaralayacak ya da öldürecek, bu çok açık, ama bunu eğlence için yapmıyor. Aradığı şey bu değil.

Birine hak ettiğini vermekten zevk almak ile sadece acı vermek için acı çektirmekten zevk almak arasında büyük bir fark vardır. Tadı, enerjisi, arkasındaki duygu... Bunlar tamamen farklıdır.

Ancak prens? O piç tamamen delirmiş. Bunun için başka bir terim yok. Hiç tereddüt etmeden sakat bırakır, öldürür, yaralar ya da işkence eder. Bunun adalet için olduğunu iddia edebilir, ancak etrafındakileri zihinsel veya fiziksel olarak yok etmekten duyduğu saf ve mutlak heyecan adaletle ilgili değil, en azından tamamen değil. Bunu yapıyor çünkü iyi hissettiriyor, çünkü içindeki karanlığı besliyor.

Yine de Sera'ya, tavşanıma olan hisleri... Bunlar putlaştırmaya daha yakın. Hatta tapınmaya.

Yine de bu zamanla değişecek mi? Yıllar boyunca karşılaştığım en psikopat, en kötü, en tehlikeli süperlerden bazıları, sonunda değer verdikleri kişilere saldıran veya onları yok edenler oldu.

Gage bile.

Bu düşünceyi kafamdan silkeleyip atıyorum. Hayır, insanlar olanları nasıl çarpıtmaya çalışırlarsa çalışsınlar, bu aynı şey değil. Bir doğaüstünün, özellikle de gençken, güçlerinin kontrolünü kaybetmesi ile bunları kasıtlı olarak zarar vermek için kullanması arasında büyük bir fark vardır.

Sera çenesini bana doğru kaldırıyor ve ben sert ama temkinli mavi gözlere bakarken beni iç tartışmamdan çekip çıkarıyor.

Benim küçük tavşanım kızgın olduğumu biliyor. Belki benim gibi kokusunu alamıyor, tadını alamıyor, öfkenin sıcaklığı ve biberi boğazımı kaplayıp yakıyor ama yine de hissedebiliyor.

"Sen bir temsilci değilsin. Ailen gibi bir müteahhit bile değilsin!" Omuzlarından tutup hafifçe sarsarak kelimeleri ona doğru fırlattım.

Ağzını açıyor ve başımı sertçe sallayarak sözünü kesiyorum.

"Orada olmak, yardım etmek istedin. Eğitim aldın. Anlıyorum." Gözlerimi ondan kaçırmaı reddediyorum, itiraz etmek üzere olduğunu biliyorum. "Ama araman gerekirdi. Neden aramadın? Neden beni aramadın?"

Tam olarak adil olmadığını bilsem de, acı veren kısım buydu. Arkadaş olduğumuzu bilmiyordu. İhtiyacı olan, istediği her şey için elini uzatabileceğini ve uzatması gerektiğini.

Ama bu onun kendini kötü bir duruma sokmasını mazur göstermez.

"Seni dizimin üstüne yatırabilirim," diye homurdanıyorum, avuçlarım ona hak ettiği şaplakları atmak için kaşınıyor.

Bacaklarımı altımdan çekip alırken gözümü bile kırpmıyorum, kuyruk sokumum sert karo zemine değdiğinde acı dolu bir homurtuyla yere yuvarlanıyorum.

"Oh güzel, görünüşe göre mağara adamı olmak tamamen genetik," diye mırıldanıyor, kelimelerin tatlılığı dişlerimi kenetliyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Aslında seni aramayı düşündüm, eğer ne söyleyeceğimi bildiğini düşünmek yerine durup konuşmama izin verirsen."

Bana kaşlarını çatıyor, açık teninde göze çarpan koyu eflatun rengi karnımı ihtiyaçla sıkıyor.

Renk, gözlerinin mavisini derinleştiriyor ve yüzünün keskin kemiklerini öne çıkararak güzelliğini vurguluyor.

"Farklı bir ipucunun peşinde olduğunu biliyordum. Ve eğer V yanılıyorsa, güvenliğini riske atacak bir şeyin ortasında olma ihtimalin varsa, bu riski göze alamazdım. Kendine dikkat edeceğine ve eğer birini bulursan ona da dikkat edeceğine güveniyordum. Gage ya da Foster'ı aramadım çünkü eğitilmiş olup olmadıklarını bilmiyordum ve Kian'ın yanında birinin olmasını istedim. Ben çaresiz değilim, Devyn. Asla... eşin olmayacağım" -kelimede neredeyse boğuluyor, devam etmeden önce sertçe yutkunuyor- "pamuklara sarabileceğin ve güzel görünmesi için bir kenara koyabileceğin ve tehlikeli işinden eve dönmeni beklerken ellerini sıkabileceği."

Endişelerimi kısmen de olsa haklı çıkardığını bildiğim için yüzümü buruşturuyorum.

Ama o benim dostum.

Dostumuz.

Onu korumak içimizde var. Yapmamamızı istemek.

"Tristan *benim* eşim. Onu korumam gerekiyordu." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken sözleri bir fısıltıdan ibaret.

Bir anda ayağa kalktım, onu kendime doğru çektim ve nazik bir elimle saçlarını okşayarak boynuna sarıldım.

Sikeyim. Elbette onu koruma, kurtarma ihtiyacı muhtemelen bizi olduğu kadar onu da zorluyordu.

Xander ve benim aksime, ne olduğu ya da bununla nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yüzünü yukarı kaldırıyorum, gözlerinin içine bakarken parmağımı elmacık kemiğinin kıvrımında gezdiriyorum.

"Sadece... ara beni," diye fısıldıyorum, kelimeler bir nefesten daha yüksek değil. "Sen benimsin, Bunny. Güçlü olduğunu biliyorum. Ve belalı. Ve yetenekli. Ve o kadar seksisin ki bazen kendimi tutamıyorum bile."

Elmacık kemiklerini gölgeleyen allık boğazımda bir inilti oluşturuyor ve parmaklarımla rengin kızarıklığını izliyorum. Onu kendime doğru çekerken öfkem ve korkum azalıyor, onun hayatta ve güvende olduğunu anlamak sistemime işlemeye başlıyor.

Ve onun yerini çok farklı bir ısı türü alıyor.

Kolumu beline dolayarak onu tamamen kendime çekiyorum ve yüzünün hatlarını izlemeye, her santimini öğrenmeye devam ediyorum.

Kaşlarının kavisini. Yanağının kıvrımı.

Burnunun keskin, aristokrat çizgisi. O gür, yumuşak ağzının dolgunluğu.

Her şeyin izini sürüyorum, karanlıkta yüzüne dokunabileceğimi ve bir an bile tereddüt etmeden tanıyabileceğimi bilene kadar onu öğreniyorum.

Dudaklarından bir inilti yükseliyor, alt dudağının üzerindeki pedi kaydırduğımda başparmağımda titreşiyor ve dili dışarı fırlıyor, bir saniyeliğine tenimle alay ediyor, güçlerim onu denerken onun kokusu uyarılmasının tatlı, neredeyse vanilya tadıyla karışıyor.

Ve kontrolüm kırılıyor.

Başının arkasını kavriyorum, dudaklarını derin ve sert bir öpücüğe boğarken onu kendime doğru çekiyorum. Alt dudağını ısıriyorum, bu his ağzını bir solukta açmasına neden oluyor ve onu yağmalıyorum.

Dilim onunla dans ediyor, ben ona srtnrken başını daha fazla, daha derin tatmak için eğiyor.

Elleri omuzlarımda geziniyor, parmakları içeri giriyor, eşit ihtiyaçla karşılık verirken beni kendisine daha da yaklaştırıyor.

Dilimin her hareketine ve dişlerimin her kısırtmasına karşılık verirken ağzı sıcak ve a.

Ellerimi tişörtünün eteğinin altından kaydırıp teninin ipeksi pürüzsüzlüğünü arıyorum, sırtının kıvrımlarını ve kalçalarının yumuşak eğimini öğrenirken alaycı desenlerin izini sürüyorum. Elleri beni takip etmekte gecikmiyor, tırnakları sırtımı kazıyıp zevkle tıslamama neden oluyor ve onu kendime daha fazla bastırırken ben de ona doğru srtnyorum.

"Ne kadar güzel bir resim, değil mi?" diyor durgun bir ses.

Arkadaşımdan uzaklaşıp arkasında duran iğrenç fae'ye dik dik bakıyorum, Sera'nın kazara yoluma çıkmasından endişelenmesem yumruk atabileceğim kadar yakın.

"Seni deşeceğim," diye hırılıyor omzunun üzerinden prene doğru.

"Lütfen yap," diye mırıldanıyor, ona yaklaşıyor, yüz ifadesi bu öneri karşısında ısınıyor.

Deli piç.

Bakişları benimkilere kayıyor, parmaklarını kızın saçlarında gezdirirken gözlerinde bir meydan okuma var ve kızın nefesini kesiyor.

Neler olduğunu analiz etmeye çalışırken bakişları aramızda dolaşıyor.

İkimizin arasında sıkışıp kalmışken aldığı zevkin vanilya tadı ısınıyor, artıyor, elimde kıvranma dürtüsüyle savaşırken yanaklarının rengi daha da kızarıyor.

İlginç.

Tavşanım da prensin burada olmasından hoşlanıyor. Aramızda kalmayı seviyor.

l birliktelikler -ya da daha fazlası- supe dünyasında yaygındır, özellikle de bir supe'nin birden fazla eşi olduğunda. Birkaımız eşimizi sadece kendimiz için isteyecek kadar sahiplenici olsak da, çoğumuz eşimizi memnun etmenin en yüksek önceliğe sahip olduğu zihniyetindeyiz. Eşimiz olma fikri karşısında yaşadığı şoku göz önünde bulundurursak, henüz bu konuda çok fazla bilgi edindiğinden şüpheliyim.

"Onun orgazm olduğunu gördün mü?" V rahatça soruyor, eğilip dişlerini boğazına geçirirken bile ona hırlamasına neden oluyor. "Orgazm olduğunda çok güzel oluyor."

Bana bakarken gözlerindeki meydan okuma hâlâ devam ediyor, dili az önce dişlerinin izlediği yolu takip etmek için dışarı fırlıyor.

"Bugün gerçekten ölmek istiyorsun, değil mi?" diye soruyor ona, sesi hafif ve nefes nefese olsa da, onu tehdit ederken bile sunduğu zevki kabul etmek için başını geriye eğiyor.

"Senin içinde ölebilir miyim, yavru kedim?" diye kıza takılıyor, dili tembel tembel kızın hassas tenini okşamaya devam ediyor. "Eminim vampir izlemekten hoşlanacaktır."

Sera dudağını ısıyor, bana bakıyor, duygularımı okumaya çalışıyor, korku ve sinirler havadaki tahrikle karışıyor.

Tavşanım V'nin önerdiği şeyi istiyor ama bunu itiraf etmekten çok korkuyor gibi görünüyor.

"Henüz orgazm olduğunu görmedim," diyorum, sırtırken gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. "Ama göreceğim. Ve bahse girerim onu tatmin ettiğimde çok daha güzel olacak. Sen yaptığında neler kaçırdığını göster ona."

Sera bana bakakalıyor, V dişlerini göğsünün kıvrımında kullandığında içinden bir inilti yükseliyor, başının bu açığı mümkün kılmak için göğsüne sürtündüğüne aldırmadan.

"Öyle mi?" diye nefes alıyor, elimi saçlarının arasına sokup sırtını eğmesi ve ona daha fazla erişim sağlaması için onu yönlendirirken kıvranıyor.

"Evet de Bunny," diye mırıldanıyorum, ağzımı onunkine dayayarak. "Evet de ve bizim ol."

"Evet de Kedicik, sana hayal bile edemeyeceğin kadar zevk vereceğim," diye söz veriyor V, ben onu ağzına doğru eğilmiş halde tutarken sözleri teninde yumuşak bir gümbürtüye dönüşüyor.

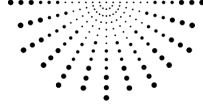
"Evet." Kafatasının dibindeki hassas deriye masaj yaparken kelime alçak bir iniltiye dönüşüyor. "Evet."

V ve ben saf, dizginlenemez bir zevkle inlediğimizde kafamda kalan tüm kan kasıklarına kaçıyor.

Kimin daha iyi Unseelie olduğunu görme zamanı.

Ve tavşanımın zevk içinde boğulduğundan emin ol.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

SERAFINA

A Baş dönmesi dalgası bana saldırıyor ve sanki beni düşürmüş gibi hissederek Devyn ya da V'ye tutunmak için çabalıyorum.

Elimi uzatıp V'nin alnına vurmadan önce kendimi ayağa kaldırırken nefes nefese kalıyorum.

"Sana şu ışınlanma saçmalığını bırakmanı söylemiştim," diye azarlıyorum onu, bizi getirdiği odanın siyah kadife örtülü geniş ahşap yatağını ve yumuşak gri duvarlarını incelerken bile.

Devyn birkaç derin nefes alırken V bana, "Bu sefer benim yatağında olmanı istiyorum, Kedicik," diyor, muhtemelen ona da saldıran baş dönmesinden kurtulmaya çalışıyor. "Artık eğitim odası zemini yok."

Devyn ona bir bakış fırlatıyor ve ben ellerimi havaya kaldırıyorum, sinirlerim vertigo ile birlikte çalışarak kendimi ikinci kez sorgulamama neden oluyor.

"Evet, her şeyi paylaşalım," diye yakınıyorum, yanaklarımın utançtan kıpkırmızı olduğunu bilerek.

"Oh, paylaşacağız," diye beni temin ediyor Devyn, beni kendisine doğru çekerek. "Arkadaşlarının paylaşma konusunda çok ama çok iyi olduklarını göreceksin, Bunny."

Devyn ya da V'nin partnerlerinden herhangi birini paylaştığını hayal ettiğimde içimde bir kıskançlık ve öfke patlaması yaşıyorum.

Bunu daha önce birlikte yaptılar mı? Devyn

ve Xander?

Diğerleri mi?

Potansiyel kombinasyonlar -ve partnerlerinin kimlikleri- aklımdan geçiyor.

V kıkırdıyor ve beni Devyn'e daha fazla bastırmak için arkamda dolaşıyor. "Ah, yavrum benim. Senden gelen kıskançlığı tatmak için vampir olmama bile gerek yok. Daha önce birlikte olduğum kadınları ve erkekleri öldürmek mi istiyorsun? Onları sakatlamak mı? Onları yok etmek mi?" Burnunu boynumun kenarından geçiriyor. "Benden intikam almak istiyorsan sana istediğin tüm isimleri veririm. Sadece beni de bıçakla."

Önce homurdanıp sonra inlemesini duymazdan gelerek dirseğimi tekrar böğrüne saplıyorum.

Garip.

Geçmişte birlikte oldukları herhangi birini tokatlama -tamam, bıçaklama- düşüncesi karşısında onayımı yutmaya çalışsam da, bu düşünce garip bir şekilde şefkatle doluyor. Bunun adil bir düşünce olmadığını ve kesinlikle harekete geçmeyeceğimi biliyorum, ama katartık.

"Başka kimse yok, Bunny." Devyn'in sesi yumuşak, boğuk bir gümbürtü. "Sadece sen. Sonsuza kadar. Eşin anlamı bu. Ben seninim. Başka kimsenin değil."

Bu düşünceyle içime bir zevk dalgası yayılıyor ve o da sırtıyor.

"Bu eş piyangosunda ne kazandığıma bir bakayım bari," diye takılıyorum ona, parmağımı gömleğinin üzerinden göğsüne doğru gezdirerek.

Tüm bu "eş" meselesi hakkında ne hissettiğimden tam olarak emin değilim, ama itiraf etmeliyim ki... Faydaları var gibi görünüyor. Ve eğer hayatımın geri kalanında herhangi bir erkeğe ya da erkeklere zincirlenecek olsaydım, her biri ruhumun bir parçasını talep eden kişiler olmasını isterdim.

"İyi bir pazarlık yaptığımdan emin olun," diye devam ediyorum.

Gözleri parlıyor ve deri ceketini omuz silkip yana atarken sırtışı genişliyor. Başının arkasına uzanıyor ve bir eliyle neredeyse dilimi yutmama neden olacak şekilde gömleğini yukarı çekip çıkarıyor.

Vay anasını, adam yırtık pırtık. Sekiz karın kası kesinlikle bir şeydir ve onunki olağanüstü derecede yalanabilir. Kalçalarına oyulmuş derin V şekli de öyle.

Evet, dilim orada çok iyi hissederci.

Devyn inliyor ve uzanıp çenemi avuçlarının arasına alıyor. "İşte bu, Bunny. Bana sanki benden bir parça almak için sabırsızlanıyormuşsun gibi bakıyorsun ve ben buna bayılıyorum."

Arkamdan kumaş hışırtısı geliyor ve V'nin kendi giysilerini de çıkarıp Devyn'inkilerle yığmak için umursamazca bir kenara attığını biliyorum.

V'nin elleri tişörtüme gidiyor, kollarımı kaldırmam için beni cesaretlendiriyor, böylece başımın üzerinden çekebiliyor. Devyn'in parmakları da hemen onu takip ediyor, sütyenimin ön kapağını açıyor ve kollarımdan aşağı kaydırarak bir kenara atıyor.

"Çok yumuşak," diye mırıldanıyor V kulağıma, dili omzumun arkasını ve omurgamın üst kısmını tenimde tüylerimi diken diken edecek şekilde izlemek için gizlice dışarı çıkıyor.

Bunun bu kadar hassas olacağını kim bilebilirdi?

Devyn göğüslerimi avuçluyor, başparmakları meme uçlarımı okşuyor ve duyumun yoğunluğu karşısında küçük bir nefes verirken başım V'nin omzuna düşüyor.

V ellerini yan tarafıma kaydırıyor ve bir an bile geçmeden her ikisi de bir göğsümü okşuyor, dokunuşlarındaki zıtlık beni kıvrandıracak kadar farklı. Devyn göğsümü okşarken nazik, şefkatli ve keşifçi, meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladıktan sonra kabarıklığını izliyor. V doğrudan sevdiğimi öğrendiği şeye yöneliyor, çekiştirmeden ve yuvarlamadan önce meme ucumu parmaklarının arasında acı noktasına kadar sıkıştırıyor.

"Kahretsin, hayal ettiğimden bile daha muhteşem görünüyorsun." Devyn göğsümü emmek için eğildiğinde sesi boğuk bir törpü gibi çıkıyor, dili meme ucunda geziniyor.

Haykırıyorum, elim başının arkasını kavırıyor, o yalayıp emerken onu orada tutuyorum.

"Ağzının orada iyi olduğunu düşünüyorsun, Kedicik, bacaklarının arasına girene kadar bekle," diye alay ediyor V, ağırlığımı dengelerken dişleri omzuma sürtünüyor. Aletinin sert çizgisi ince pantolonumun içinden kışıma giriyor. "Ya da daha iyisi, ikimizin de dili. Birimiz klitorisini yalayıp emerken, diğeri yüzüne biner, kreminin her damlasını alır."

Çizdiği görüntü beni miyavlatıyor, Devyn'in kalçamı tutmasına karşı kıvranırken amım zonkluyor.

Bir el pantolonumun içine girip külotumun altından aşağı kayarak beni kavırıyor ve yetenekli parmaklar benimle oynamaya başladığında inliyorum.

klitorisim ve hassas kıvrımlarım, Devyn ağzını göğsümün üzerinde çalıştırırken beni daha yükseğe çıkarıyor.

"İşte böyle, kedicik. Parmaklarıma gel. Onları kremanla kaplamayı istiyorum. Senin tadını hayal etmiştim." V bakıcılığından vazgeçmiyor ve ben de biraz daha fazlasını isteyerek kıpırdanıyorum.

Bir kez olsun beni reddetmiyor, parmaklarının arasında klitorisimi sertçe sıkıştırıyor.

Nefes nefese kalıyorum, zevk içimde fırtınalar koparıyor, orgazmın etkisiyle inlerken ellerine karşı gevşiyorum.

V ellerini pantolonumdan çekip beni tutuşunu değiştiriyor.

"İzle, Kedicik," diyor ve başımı çeviriyorum.

Kaplanmış parmaklarını ağzına götürürken koyu renk gözleri hiç tereddüt etmeden benimkileri tutuyor, onları emip yalayarak temizlerken hedonist bir inilti geliyor.

"Birisi kolayca gelir. Seni oraya ne kadar hızlı götürebileceğimi görmek eğlenceli olacak," diye bana takılıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum, ancak bunun arkasında gerçek bir sıcaklık yok.

Eğer adam bana sınırsız hızlı orgazm yaşatabiliyorsa, lütfen, beni imzala

Yukarı.

"Şimdi senin için biraz rahatladığına göre, sana nasıl bir gerçek orgazm nasıl olmalı." Devyn'in elleri bel bandıma gidiyor, V ona hoşnutsuzlukla tıslarken bile taytı aşağıya doğru yuvarlıyor.

V'nin yetenekli parmaklarının sistemimde hâlâ yuvarlanmakta olan hazzından dolayı onların didişmelerini umursamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. Sadece daha fazlasını istiyorum.

Devyn'in yönlendirmesiyle ayakkabılarımdan ve pantolonumdan çıkıyorum, V benimle oynamaya devam etmek için parmaklarını geri çekerken onun önden gitmesine izin veriyorum. Devyn'in beni yatağa taşımasını bekliyorum ama tabii ki vampirim sıradanlıktan memnun değil.

Devyn'in elleri kalçalarımın arkasına dolanıyor, beni genişçe açıyor, sonra hiç uyamadan beni kaldırıp duvara doğru götürüyor. Ona karşı kıvranıyorum, benim için ne kadar sert olduğunu hissediyorum ve kendimi ona doğru çekiyorum.

"Hayır, Bunny." Bir an duraksamama rağmen ses tonunda karanlık bir eğlence var, beynim "hayır" ı yakalıyor. "Henüz sikimi almadın. Daha tadına bile bakmadım. Ve tıka basa doymak istiyorum."

Seks sarhoşu beynim onun sözlerini algılayamıyor. Beni duvara yapıştıran oydu. Neden böyle bir şey yapsın ki?

Aniden kaldırıldığımda inliyorum, sırtım duvara yaslanmış, ipeksi saçlarını kavriyorum ve Devyn'in kalın, telli kollarındaki saf güç beni tutuyor, bacaklarımı omuzlarına doğru kaydırıyor ve beni onun için tamamen açıyor.

Ağzı hemen üzerimde çalışmaya başladığında itiraz edecek bir anım bile olmuyor.

Yalama.

Emiyor.

Flicking.

Sahip olduğum her hassas noktayı bulurken dudakları, dişleri ve dili odak noktam oluyor. Dilini içime bastırırken derin bir inilti çıkarıyor, kalçalarımı eğerek beni onunla becerebiliyor. Kıvrınma ihtiyacıyla savaşıyorum, sadece bana verdiklerini alabiliyorum.

"Devyn!" Dilinin ucuyla klitorisimde daireler çizerken, ona ihtiyacım olan yere çok yakınken adı bir yalvarış, bir dua.

Kıkırdıyor, titreşimler bana inanılmaz şeyler yapıyor ve gözlerimi kafamın içinde geriye yuvarlıyor.

Hareket dikkatimi dağıtıyor ve V'yi yatakta görmek için bakıyorum, şimdi tamamen çıplak, beni izlemek için kendini desteklerken gözleri sıcak. Devyn'in beni yiyip bitirmesini izlerken sikini yumuşak, yavaş ve eşit vuruşlarla okşamaya başladığında dudaklarımı yalıyorum. Gözlerimi hareketten ayıramıyorum, sikini benim cesaret edebileceğimden çok daha sert bir şekilde sıkarken gözlerinin zevkten yarı kapalı hale gelmesi.

"Sikimi mi düşünüyorsun, Kedcik? Seni vampirin dili gibi doldumasını mı istiyorsun?" Devyn sanki V'nin sözlerini ve benim için çizecekleri fanteziyi telafi etmeye çalışıyormuş gibi daha da büyük bir şevkle amıma saldırırken ben sadece inleyebiliyorum.

Zevk çok fazla ve bir çılgılla kırılıyorum, başımı geriye doğru fırlattığımda acı verici bir şekilde duvara çarpıyor ve orgazmım boyunca Devyn'in yüzüne biniyorum.

Coşkulu inlemeleri zevkimi daha da artırıyor, tıpkı parmaklarının kıcımda morluklar bırakacak kadar sert kazması gibi. Ben orgazmdan inerken vuruşlarını hafifletiyor, ciğerlerime yeterince hava almaya çalışırken göğsüm kabarıyor. Dikkatlice

Beni omuzlarından çekip çıkarıyor, önünden aşağı kaymama izin veriyor, bana sırtırken ağzını silme zahmetine girmiyor.

"Ağzını istiyorum, Kedicik," diyor V. "Ve vampirine binerken seni izlemek istiyorum."

Devyn bir an duraksıyor, derin bir nefes alıyor. Beni okuyor olabilir mi?

Ama ben hazırım ve istekliyim. Bu adamlar benim. Hepsini istediğim için kendimi tekmelemekten bıktım. Sadece onların tadını çıkaracağım. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Prezervatif?" Talep ediyorum ve V tereddüt etmeden şifonyerinden bir kutu çıkarıp bana doğru fırlatıyor.

Yakaladığımda inceliyorum, mühürlü olduğunu görmekten memnunum. Adil olmayabilir ama bunun için birini bıçaklamam gerekirdi.

"Seni gördüğümden beri kimseye dokunmadım," diye itiraf ediyor V, kelimeler boğazından iradesi dışında sürüklenmiş gibi görünüyor. Şüpheci bir kaşımı kaldırıyorum ama o başını sallıyor. "Ben yalan söylemem, Kedicik. Asla."

İçimde bir zevk ve uyarılma heyecanı dolaşıyor ve düşünmeden kalçalarımı birbirine sürtüyorum, bu da onun sırtmasına neden oluyor.

"Görünüşe göre tavşanım bundan hoşlanıyor," diye mırıldanıyor Devyn, beni yatağa götürüp üzerine oturturken yatıştırıcı bir eliyle sırtımı okşuyor. Bana dönüp yüzümü avuçlamadan önce V'ye uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Arkadaşın olduğumuz için bizi kabul etmek zorunda değilsin Serafina. Hayır demeye hakkın var."

Göğsüne bastırıp onu yatağa iterken sırtıma sırası bende.

"Ellerini üzerimde istemeseydim, onları keserdim." Kelimeler neredeyse bir mırıltıya dönüşüyor ve V derin, onaylayıcı bir inilti çıkarıyor.

Kutuyu yırtarak açıyorum, bir prezervatif çıkarıyorum ve ambalajından ayırıyorum. Kotunu açarken gözlerim Devyn'in gözlerinden ayrılmıyor. Kıçını yataktan kaldırıp pantolonu kalçasından aşağı indirmeme izin veriyor ve neredeyse dilimi yutacağım.

Devyn komando oluyor. Sikeyim. Sert, kalın ve uzun ve onu okşadığımda ellerimin altında çok sıcak. Eğiliyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor ve uzun, yavaş bir yalayışla tadından aldığım zevki mırıldanıyorum. Küfrediyor, elleri yatağı sıkarken

Bir süre oynamama izin veriyor, prezervatifi üzerine yuvarlamadan önce sikini kayganlaştırıyor.

"Arkanı dön," diye emrediyor V, şimdi beni yönlendirmek için yataktan kalkıyor.

Devyn dizleri yatağın kenarında olacak şekilde kendini ayarlıyor, ayakları yere değiyor ve ben onu tersten kavrarken beni sabitlemek için ellerini uzatıyor. V ellerimi yakalamak için orada, Devyn'in üzerinde dizlerimin üzerinde dengede dururken bana kaldıraç sağlıyor, kalçalarım onunkilerin dışında.

"Sür onu, Kedicik. Ona ne kadar iyi hissettiğini göster. Beni emerken onun sikinin etrafına boşalmanı izlemek istiyorum."

V'nin gözlerine bakıyorum, Devyn'in sikine yavaşça gömülürken kenardaki yara izi arzu ve ihtiyaçla geriliyor.

İnliyor, elleri kalçalarımı sıkıca kavriyor, ama beni acele ettirmiyor, onu kendi zamanımda almama izin veriyor.

Tabana ulaştığımda nefes nefese kalıyorum, kendimi hararetle ona sürtüyorum.

Kendimi çok dolu, çok gergin hissediyorum ve buna bayılıyorum.

Devyn ayaklarını yere dayayarak içime doğru itiyor, duruşunu hafifçe genişletiyor ve ben başımı geriye atıyorum, daha derine bastırabildiğinde zevkten boğuluyorum. Beni pürüzsüz, eşit vuruşlarla becermeye başlıyor, ritmime mükemmel bir kolaylıkla uyuyor, ikimiz birlikte çalışarak aramızdaki zevki sanki bunu binlerce kez yapmışız gibi inşa ediyoruz.

"İşte bu," diye teşvik ediyor V, kendini okşayarak. "Eşini becer. Al beni, Kitten. Ağzını etrafımda hissetmek istiyorum."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yok, içeri girmesi için ağzımı sonuna kadar açıyorum.

Dilimi ucunda gezdiriyorum, önce küçük fiskeler atıyorum, sonra başının etrafında döndürüyorum. Yavaşça, daha fazlasını alıyorum, sert uzunluğunun ağzımı doldurmasına izin veriyorum. Elleri saçlarımda dolaşıyor, bana sadece rehberlik ediyor, onu almama ve istediğim kadar kızdırmama izin veriyor.

Elimi saçıma götürüyorum, bıçaklarımdan birini örgüden kurnazca çekiyorum ve V'nin kalçasını kazımak için aşağı indiriyorum. Bunu tırnaklarımla çıplak etine sürtünmesi izliyor. Sapık meleğin bir kükremeyle ağzıma boşalmadan önce ihtiyacı olan tek şey bu.

zevk, ağzımı doldururken beni orada tutuyor ve her damlasını yutuyorum.

"Bu hile yapmaktır, Kedicik," diye itiraz ediyor, bana ters ters bakarken nefes nefese kalıyor.

Sadece gülüyorum, bıçağı ona doğru sallıyorum. "Şimdi hızlı gelen kim?" Alay ediyorum ve birden Devyn'in kalçalarının arasında dizlerinin üzerine çökmeden önce gözlerinde meydan okuyan bir ışık parlıyor.

Devyn'in ritmi bir dakikalığına tekliyor ama V'nin aklında her ne varsa itiraz etmek için hiçbir hamle yapmıyor. Psikopatın neyin peşinde olduğunu merak ederek nefesimi tutuyorum. Bıçak oyunu kesinlikle bana göre değil...

Benimle göz göze geliyor ve Devyn'in içimde olduğu yerden sadece bir nefes uzakta olana kadar öne doğru eğiliyor. V'nin nefesini taşaklarında hissetmemesine imkân yok, benim de hissettiğimi düşünürsek.

"Bakalım ne kadar dayanabileceksin, Kedicik," diye bana takılıyor, sonra birden dili doğrudan klitorisime baskı yapıyor.

Hafifçe çırpınıyorum ve beni yerinde tutmak için omuzlarına tutunuyorum.

Devyn kıkırdıyor, V kalçalarımı kavrayıp beni sabit tutarken titreşimi sadece hislere katkıda bulunuyor.

V dilinin ucuyla beni kızdırmaya devam ederken Devyn'in sikinin etrafında gerildiğimi hissediyorum, önce küçük, sıkı daireler çiziyor, sonra küçük, konsantre yalamalarla beni tutmasına karşı koyuyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Devyn daha hızlı hareket ediyor, her vuruşta içime daha sert, daha derin bastırıyor, V'nin tutuşu beni hareketsiz bırakıyor ve Devyn'in hızı kontrol etmesine izin veriyor. İçimde beni haykırtan bir noktaya çarpıyor, kontrol için, denge için çaballıyor, ama ikisi de vazgeçmiyor.

V klitorisimi ağzına çekiyor, dişlerinin kenarıyla kazımadan önce sertçe emiyor ve patlıyorum, orgazmım uzun, derin bir dalgayla beni vuruyor.

Devyn altımda inliyor, zevk boyunca benimle birlikte sürerken itişleri kısa ve düzensiz hale geliyor. Sonra, kendi zirvesine ulaşıyor, beni ona doğru çarpıyor, içimdeki her santimi zorluyor.

V geri çekiliyor, bana sırtlıyor. "Bana meydan okuma, Kedicik. Gerektiğinde başkalarıyla da çalışabilirim, eğer bu seni kazanmam anlamına geliyorsa." O

Başımı ellerinin arasına almak için ayağa kalkıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ve bunu yapmak için sınırları aşmaktan korkmuyorum."

Lanet olsun.

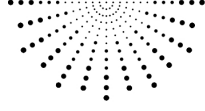
Hepsi birlikte çalışmaya karar verirse, orgazm olmadan önce birkaç saniye bile dayanamam.

Devyn homurdanıyor. "Az önce ne düşündüğünü bilmiyorum ama görünüşe göre bu ona çekici geliyordu," diyor V'ye başka bir kıkırdamayla. "O kadar sıkı sarıldı ki tekrar boşalabilirdim."

V'nin gözleri gümüş renginde parlıyor ve bana doğru eğilerek dudakları dudaklarıma değiyor. "Anlat bana, Kedicik. Bana her fantezini anlat. Her birini gerçeğe dönüştüreceğim."

Eğer arkadaş olmak buysa? Kesinlikle arkasında durabilirim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

XANDER

W Bir bardak burbon için neler vermezdim.
Ya da belki chardonnay. Uzun zamandır şarap içmemiştim.
İkizimden o korkunç telefonu aldığımda hissettiğim dehşeti kimsenin anlayabileceğini sanmıyorum-Tristan bulundu ama durumu kritik. Sadece bu da değil, eşimiz Serafina da gölgelerimi kullanarak savaşın ortasındaydı. Bayan Summers'ın ruhunu doğrudan bedeninden emmeyi başardı ve ustalaşması yıllarımı alan bir beceriyi saniyeler içinde sergiledi.

Şimdi hastanedeyim, uzun koridorda adımlarken kalbim göğsümden sökülmüş ve kıyma makinesine atılmış gibi hissediyorum.

Hayatımda ilk kez kendimi işe yaramaz hissediyorum. Arayabileceğim ya da manipüle edebileceğim, istediğimi yaptırmak için eğip bükebileceğim, iletişime geçebileceğim ve bana borçlu olunan iyilikleri nakde çevirebileceğim kimse yok.

Tek yapabildiğim... beklemek.

Kardeşimin ve kuzenimin uyanmasını bekle.

Serafina'nın önüne attığımız "çiftleşme" bombasını kabullenmesini bekleyin.

Birimizin tüm sorunlarımıza lanet olası bir çözüm bulmasını bekleyin.

Bu kesinlikle çileden çıkarıcı ve parmak eklemlerim kanlı ve kırmızı olana kadar yumruğumu duvara vurma dürtümü bastırmak zorundayım. Genelde şiddete başvurmam -bu Devyn'in uzmanlık alanı, benim değil- ama huzursuz, beklenti dolu enerji derimin hemen altında sızıyor ve bir çıkış noktası talep ediyor. Düşüncelerim kana susamışlık yüzünden bulanık, sadece Serafina'yı düşünerek ara sıra bölünüyor.

Keşke Bayan Summers öldüğünde orada olsaydım.

Keşke ona ne olduğunu anladığında, ruhunun bedeninden çekildiğini hissettiğinde gözlerindeki korkuyu görebilseydim.

Keşke Serafina'yı kollarıma alabilsem, dudaklarını öpebilsem, ellerimi yanlarında gezdirebilsem.

Keşke-

Bu düşüncelerin üzerine duvarı yıkıyorum. Çok sert.

Elimdeki zayıf kontrolü kaybetmeyi göze alamam. Diğerleri benden belli bir düzeyde rasyonellik ve sakinlik bekliyor. Dünyanın geri kalanı etraflarında darmadağın olduğunda, rehberlik için bana başvurabileceklerini biliyorlar.

Ama bazen.

Bazen bu sağlam kontrolden biraz olsun vazgeçmek istiyorum.

Bazen derimin hemen altında sinsice dolaşan canavarın, başkalarının beklentileri tarafından engellenmeden özgürce dolaşmasına izin vermek istiyorum.

Ciğerlerime tekrar hava girmesi için zorluyorum ve göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum.

Son birkaç gün -hayır, son birkaç ay- delice geçti, durmaksızın saatte yüzlerce mil hızla giden bir atlıkarınca gibi, dönüp duruyor, hiç durmuyor, hiç bitmiyor, hiç yavaşlamıyor. Tek yapabildiğim hayata sımsıkı tutunmak ve yükselen mide bulantısının dağılması için dua etmek.

Sera'nın bize ne olduğu hakkındaki gerçeği söylediği zamanı hala hatırlıyorum.

Panik kan dolaşımımı hastalıklı bir zehir gibi sararken, kapıyı çalma zahmetine girmeden ön kapıyı iterek açtım ve Serafina'nın evine daldım.

Her türlü kuralı ve toplumsal görgü kuralını çiğnediğimi biliyordum ama Devyn arayıp "Sera'nın yatağında bir ceset bulundu" dediği anda sağduyu beni terk etmişti.

Tek odaklanabildiğim şey onu bulmak, kendi gözlerimle görmek, yaralarını kontrol etmek için gölgelerimi cildinde gezdirmek, narin boynundaki nabzını izlemektir.

"Xander?" Sera'nın yumuşak sesi kafamı ona doğru çevirdi, anne ve babasının arasındaki koltukta oturuyordu.

Devyn onun önünde diz çökmüştü, sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini görmek imkânsızdı, V ise onun tam arkasında durmuş, tembel tembel bir bıçağı sanki lanet bir kediymiş gibi okşuyordu.

FIB ajanlarının evin içinde aceleyle dolaştıklarını, ifade aldıklarını, DNA kontrolü yaptıklarını geç de olsa fark ettim ama bunlar arka plandaki gürültüden başka bir şey değildi. Ayrıca işleri neredeyse bitmişti. İkizimin sık suratlısı beni ancak FIB soruşturma işinin çoğunu bitirdikten sonra aramaya karar vermişti.

Kızmak istedim ama bunun muhtemelen onun açısından akıllıca bir karar olduğunu fark ettim. Birinin eşi tehdit edildiğinde, korunmalarını sağlamak için aşırı önlemler alma eğiliminde olurlardı. Sırf sevgilime baktığım için buradaki her ajanın kafasını koparmayacağımın garantisi yoktu.

Ve bu, onun benim için ne ifade ettiğini bilmeme, aramızdaki çiftleşme bağına anlamama rağmen böyleydi. Gage, Tristan, Kian ve Foster'ın haberi duyduklarında ne hissedeceklerini hayal bile edemiyordum. Sera'ya duydukları korkunun boyutları ve sistemlerine dolan akkor halindeki öfke onları şok ederdi. Yaratıkları savaşmalarını, korumalarını, öldürmelerini isteyecekti.

Benim gibi tecrübeli birinin bile kaldırabileceği çok şey vardı.

Devyn gibi ölümle ilgili her konuda yılların deneyimine sahip biri bile.

"Sanırım çağırımı aldınız." Devyn sonunda dönüp omzunun üzerinden bana baktı, ifadesi okunamıyordu, koyu renk gözlerinin üzerindeki perdeler inikti. "Buraya çabuk geldin."

"Ben Seelie irtibat görevlisiyim. Bu tür şeyleri bilmek ve ailelere yardımcı olmak benim işim." Sera ve ailesinin bu yalana inanması için dua ettim. İstediğim son şey, ona olan takıntımın, ona olan hislerimin boyutunu fark etmeleriydi.

Ailesi anlayabilirdi - ne de olsa hayatları boyunca Fae'lerle birlikte olmuşlardı - ama yine de önyargılarını bir kenara bırakmak onlar için son derece zor olacaktı.

Ben Serafina'nın eski öğretmeniydim. Onun Seelie irtibatı.

İkimiz arasındaki bir ilişki insanlar tarafından hoş karşılanmazdı - hiç şüphesiz, "masum" ve "hasta" kızıdan faydalandığımı düşünürlerdi.

Düşüncesi bile hırlamak istememe neden oluyordu. Çiftleşme bağının gerçekliğini bildiğim halde insanların böyle düşünmesi midemi bulandırıyor; herkesin hayal edebileceğinden çok daha saf ve ruhani bir bağdı bu.

"İyi misiniz?" Ses tonumu endişeli bir öğretmenin ses tonundan başka bir şey sanmamalarını umarak hızlıca sordum.

Sadece bir öğretmen.

İfademi soğukkanlı tutmaya çalışsam da bu hatırlatmayla midemde asit birikti.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi Sera. Bakışlarını Devyn'e çevirmeden önce dalgınca bileğini kaşdı. "Diğerlerini de aradın mı?"

Diğerleri... Tristan, Kian, Gage ve Foster. Bizim için ne olduğunu henüz anlamamış olabilirdi ama çiftleşme bağı onu onlara, onları da kendisine doğru çekecekti. Bu kaçınılmazdı, tıpkı kıyıya çarpan bir dalganın denize geri sürüklenmesi gibi.

"Yaptım," dedi Devyn.

Bu sözler henüz dudaklarından dökülmüştü ki ön kapı açıldı ve Gage ile Foster aceleyle içeri girerek Sera'ya doğru koşmaya başladılar.

"Kimse kapı zili diye bir şey duymadı mı?" Maddox homurdanarak kalın kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak bize doğru baktı. İki çocuğun Sera'yı soru bombardımanına tutmasını izlerken tek kelime etmese de gözlerinde şüphe vardı.

"İyi misin?"

"Yaralandın

mi?"

"Ne olduğunu biliyor musun?" Bu söz başını sallayan Devyn'e yöneltilmişti, dudakları acımasız bir çizgide sıkışmıştı.

Gözeneklerinden öfke akıyordu ama bunun Gage ve Foster'a yönelik olmadığını biliyordum. Hayır, Sera'ya yönelik bir tehdit olduğu için kızgındı ve onu aramaya nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

On dakika sonra kapı ikinci kez açıldı ve Kian içeri girdi, altın sarısı saçları rüzgârdan dağılmıştı.

Küçük kuzenime bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu, adını tam olarak koyamadığım duygular içimi parçalıyordu.

Bayan Summers'la ilgili ifşaatın ardından onunla konuşmak için pek zamanım olmamıştı. Kendi içine kapanmış gibiydi, sadece Serafina ile konuşuyordu, o da kısa süreler için. Gage ve Foster'ın onunla yeniden bir ilişki geliştirmeye çalıştıklarını biliyordum, ama bu yavaş ilerliyordu, geçmiş tarafından kurcalanmış, hayaletler tarafından rahatsız edilmişti.

Ve Tristan.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, kapı daha kapanmadan girişte belirdi. Derin morluklar gözlerini çevreliyordu ve solgun yüzünde yanakları doğal olmayan bir şekilde zayıftı. Normalde dağınık ve uzun olan kahverengi saçları, sanki günlerdir taramaya zahmet etmemiş gibi berbat görünüyordu.

Bakışları hemen Sera'nınkinden ayrılıp Kian'ın sırtına indi ama karabasan onu tanımadı. Öylece kaskatı durdu, gerginlik havayı doyurdu, sorular aralarında konuşulmadan asılı kaldı. Deniyorlardı - panayırdaki gezintileri de bunu kanıtlıyordu.

-Ama her ikisi de ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hâlâ dağılmayan bir gariplik vardı.

Sonunda Kian Tristan'a döndü ve onaylarcasına bir kez başını salladı. Dudaklarında geçici, belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Hey."

"Hey," diye kabaca karşılık verdi Tristan.

Kian doğrudan Sera'ya doğru ilerleyip Devyn'in yanına diz çökerken, o sanki hoş karşılandığından emin değilmiş gibi kapı aralığında beklemeye devam etti.

"İyi misin meleğim?" diye sordu nazikçe, onun ellerini iki elinin arasına alarak.

Hem Maddox hem de Caleb, Kian'ın küçük kız kardeşlerine dokunduğu yere odaklandılar ama ikisi de yorum yapmadı. Bay ve Bayan Jenkins

Sadece düşünceli görünüyordu.

"Fiziksel olarak mı? Mükemmel derecede iyi. Zihinsel olarak?"
Yüzünü buruşturdu. "Ölü bedenlerden nefret ederim. İğrenç."

"Bize yalan söyleme, Kedicik," diye mırıldandı V, hâlâ o lanet bıçağı okşuyor, uzun parmakları kan fışkırana kadar keskin kenarın etrafında kıvrılıyordu. "Ölü bedenleri seviyorsun."

Sera, Kian'ın elini ancak sadist prensi tersleyecek kadar uzun süre bıraktı.

"Ama tek şey bu değil..." Kafamda çökmekte olan düşünceler yuvarlanırken dolgun alt dudağını ısırdı.

Korkunç bir zamanlama, kabul ediyorum, ama bu lanet kız bana çoğu zaman kendimi unutturdu.

"Ne demek istiyorsun?" Foster nazik, yatıştırıcı, neredeyse ikna edici bir sesle sordu. Bu ses güven ve rahatlık telkin etmek, başkalarını rahatlatmak içindi.

Doğuştan tanıdığım bir sestti, çünkü ben de bu sesi sık sık kullanıyordum.

"FIB ajanları gidene kadar bekleyelim." Bunu fısıltıyla söylemişti, gözleri genellikle göstermediği bir gerginlikle her yöne dalıyordu.

Bir kez başımı sallamadan önce Devyn'le bakiştık - bin kelimenin anlatabileceğinden daha fazlasını anlatan ikiz bakışlarımızdan biriydi bu.

"Neye ihtiyacın varsa."

Sanki yıllar geçmiş gibi geldi ama FIB'in nihayet olay yerinden ayrılmasının sadece birkaç saat süreceğini biliyordum. İnsan olsaydık çok daha uzun süre kalacaklarını hayal ettim, ama bizim sihrimizle, ihtiyaçları olan her şeyi bir günden daha kısa bir sürede alabildiler.

Son ajan da odadan çıkar çıkmaz tüm oda topluca derin bir nefes aldı ve Devyn'e evrak işlerini bitirmek için bir an önce ofise dönmesi gerektiğini hatırlattı.

O zaman sadece Sera'nın arkadaşları ve ailesi vardı.

Annesi dalgın dalgın bileğindeki bileziklerle oynuyordu. Onların da bıçak gizleyip gizlemediğini merak ettim. Bu beni şaşırtmazdı.

"Bundan emin misin tatlım?" diye sordu annesi.

Ama Sera kararlılıkla başını salladı, omurgası dikleşti ve daha önce hiç görmediğim bir sertlik gözlerine sızdı.

"Onlara güveniyorum," dedi ve sözleri karşısında göğsümün içinde bir şeyler sıkıştı.

İçimde koca bir yağmur fırtınası koptu ve kendimi bir metre boyunda hissettim. Diğerlerinin de benzer şekilde hissettiğini biliyordum.

Arka duvarın dibinde sinsice dolaşan Tristan bile bir adım daha yaklaşma cesareti gösterdi, gözleri karanlığın içindeki güneş gibi Sera'ya sabitlenmişti.

Çok iyi hissettiğim bir duyguydu.

V tembelce bir bıçağı sanki bir bağıtmiş gibi havaya fırlattı ve yakaladı.

"Bu pislikler kimseye bir şey söylemeyecek," diyerek Sera'nın ailesine, bu odadaki hiç kimseyi umursamadığını gösteren o durgun tavrıyla güvence verdi.

En azından Sera'dan başka biri.

Caleb ikna olmuş görünmüyordu ama Maddox başını salladı, Bayan Jenkins Serafina'nın dizini güven verici bir şekilde sıktı ve Bay Jenkins yorgun elini yüzünde gezdirdi.

"En baştan başlamalısın balkabağım," dedi babası ve başının yan tarafına bir öpücük kondurdu.

Sera da öyle yaptı.

Kraliçenin Sera'ya bir deri gezgini olduğunu söylemek için evine nasıl geldiğini anlattı.

İlk başta, o türü tanımadığım için sadece şaşkınlık hissettim. Sonra neden hatırlamadığımı anladım ve içimi kutup kışını andıran soğuk bir ürperti kapladı.

Daha önce hiç duymamıştım.

Çünkü soyu tükenmiş doğaüstü bir türdü.

Ne zamandır bir deri değiştiren olmamıştı... kim bilir ne zamandır.

Tüm varlıkları tarih kitaplarından silinmişti.

Serafina bu yüzden mi sürekli tehlikedeydi?

Bu yüzden mi tehdit üstüne tehdit onu her açıdan bombardımana tutmaya devam ediyordu?

Diğerleri ona sorularla saldırırken ben şaşkın bir sessizlik içinde onun açıklamasını değerlendirdim.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Güçlerinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Lordlar ve leydiler biliyor mu?"

"Nasıl antrenman yapacaksın?"

"Güvende misin?"

Cevaplarını beklerken nefesimi tuttum.

"Bilmiyorum."

"İnsana dönüşmek dışında mı? Hiçbir fikrim yok."

"Hayır. Ve bu şekilde kalmasını istiyoruz. Kimse bilmemeli."

"Görünüşe göre, V'nin kız kardeşi beni eğitecek."

Buna V acı bir şekilde ekledi, "Lanet olası Charise. Bence onun kafasını bir dirgene geçirelim ve yanışını izleyelim."

"Bilmiyorum."

Son cevap vücudumda gök gürültüsü gibi bir korku yarattı.

Serafina'nın içinde olmadığı, güvende, sağlam ve mutlu bir dünya hayal edemiyordum. Bu benim için katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Ve işte o zaman, bir oturma odasının ortasında, en yakın arkadaşlarım ve aile üyelerimle çevrili bir şekilde dururken fark ettim... Bu kıza aşkıttım.

Serafina Jenkins'i seviyordum ve kimse onu benden alamayacaktı.

Bunu deneyen herkesi yok ederdim; ruhlarını gölgelerimle bedenlerinden ayırır ve onları kayıp ve kırık ruhların uçurumuna atardım.

Onun için her şeyden vazgeçerdim, ahlakımın son kırıntıları da dahil.

Kendime gelmek için başımı birkaç kez sallıyorum ama gözlerim hâlâ sımsıkı kapalı.

Tanrım, her şey nasıl bu kadar çabuk ters gitmiş olabilir?

"Her şey yoluna girecek." Bu sessiz ses, şaşırtıcı bir şekilde, yanımda duran Foster'dan geliyor.

Gözlerimi açıyorum ve parmaklarını koyu kırmızı saçlarında gezdirirken ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Foster sözlerini şöyle sürdürüyor: "Gage, Tristan ve Kian'ın tamamen iyileşeceklerine dair bana güvence verdi.

İkimiz de pencereye doğru dönüyoruz, söz konusu adam odanın ortasında duruyor, bir eli Tristan'ın göğsünde, diğeri Kian'inkinde. Parlak yeşil, pembe ve gümüş büyüler

parmaklarının ucuyla vücutlarını iyileştirme büyüleriyle dolduruyor. Çoğu durumda, Gage'in güçlerini kullanmasına izin verilmezdi - sonuçta eğitimli bir doktor ya da hemşire değil - ama herkes onun türünün iyileştirme konusunda en iyilerden biri olduğunu biliyor.

Ve en tehlikelisi, her ne kadar bunu düşünmemeye çalışsam da.

Gage'in babasıyla olanlar hâlâ aklımdan çıkmıyor. Geçen gün hastanede ona çıktığımda, yeteneklerinin bu yönünü Tristan'ı bulmak için kullanmasına izin vermediğimde bunu gözlerinde gördüm. Suç ve suçluluk duygusunu omuzlarında iki yüz kiloluk kayalar gibi taşıyor.

Ona bir canavar olmadığına dair ne söyleyebilirim? Bunu geride bırakmak için neye ihtiyacı var?

Olanların onun hatası olmadığına onu nasıl ikna edebilirim? Ama bu başka bir günün sorunu.

Kafamı bir kez sallayarak yanlış düşüncelerden arındırdıktan sonra tekrar Foster'a odaklanıyorum.

Foster'a hiçbir zaman küçük kardeşimin en iyi arkadaşı gözüyle bakmamıştım ama ateş elementalinin gerçekten ne kadar güçlü ve yetenekli olduğunu görmeye başlıyorum. Sağduyulu biri ve bizimki gibi değişken bir grupta bu son derece önemli. Ama gözlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey var, bir tür karanlık...

"Peki ya Sera?" Bir kez daha önemli olana odaklanarak soruyorum. "Onun neler yapabileceğine dair hâlâ çok fazla soru var. Sanki bir şeyi, önemli bir şeyi kaçırmıştık gibi hissediyorum."

Foster, "Umarım o 'önemli şeyi' kraliçenin kütüphanesinde bulabilirsiniz," diyor.

Vahim duruma rağmen dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum. Her zaman kraliçenin malikânesinin kalbinde yer alan kutsal kütüphanesine girmeyi hayal etmişimdir. Kraliçe gerekli görmedikçe lordların ve leydilerin bile kitaplara erişimine izin verilmez. V'nin teknik olarak girmesine izin verildiğini bile sanmıyorum, yine de sik suratlı adamın birkaç kuralın onu caydırmasına izin vermeyeceğinden eminim.

Ellerimi arka ceplerime sokuyorum ve bir kez daha Kian ve Tristan'a odaklanıyorum, ikisi de mutlu bir şekilde uyuyor.

Annem ve babam Tristan hastaneye ilk yatırıldığında onu kontrol etmeye geldiler ve ben onları zorlayana kadar neredeyse her saatlerini onunla geçirdiler.

eve gitmek için. Sanırım Devyn ve benim burada olduğumuzu bilmek oğullarını yalnız bıraktıkları için duydukları suçluluk duygusunu yatıştırdı. Ama annemin ağlaması kesinlikle hiçbir şeyi iyileştirmiyordu ve babam tüm doktorları tehdit etmeye devam ediyordu. Hayır, ihtiyacımız olan şey anne ve babamızın iyi bir uyku çekmesi ve bu kadar gergin olmadıkları bir zamanda geri dönmeleriydi.

Kian'ın ailesi hiç gelmedi.

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu hâlâ bilmiyorum ama Sera onları görseydi bu karşılaşmadan sağ çıkamayabileceklerini biliyorum. Belki de Kian'ın onlarla bağlarını resmen koparması en iyisi olacak - artık onu uzun zamandır zincirleyen prangalardan kurtulduğuna göre kendine bir hayat kurabilir.

Eğer isterse benim dairemde benimle ya da belki Devyn ile yaşayabilir. İsteddiği buysa herhangi birimizin onu memnuniyetle kabul edeceğinden eminim.

Aşk göğsümde öyle güçlü ve belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor ki beni öldüreceğinden endişeleniyorum. Kardeşlerim ve ailem dışında kimseyi sevmezken nasıl oldu da hepsi canlı pembe saçları olan küçük bir kızın etrafında toplanmış bir grup doğaüstüne dönüştüm?

Tristan ve Kian uyanacak.

Aradığımız cevapları bulacağız. Hepimiz

Sera'ya karşı kazanacağız.

Ve sonra.

Gölgeleri çağırıyorum, soğuk ellerinin tenimi okşamasına, beni okşamasına, kulağıma uzun zaman önce ölmüş ruhların unutulmaz, lirik sesleriyle fısıldamasına izin veriyorum.

Duyduklarım kanımı donduruyor. Korku bir buz küpü gibi omurgamdan aşağı kayıyor.

"Geliyor."

"Eşin için geliyorum."

"Durmayacak."

"Durmayacak."

"Virüs geri döndü."

"Geri döndü."

"Hepinizi"

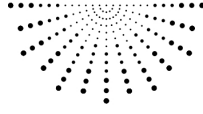
öldürün."

"Öldürmek."

"Sen."

"Hepsi."

EPİLOG

CHARISE

M Girişte anahtar kartımı okuturken topuklarım kaldırıma çarpıyor. Önümdeki bina mimari tasarımların bir uyumsuzluğu - beyaz tahtalar eski moda bir görünüm verirken tavandan tabana pencereler modern bir parıltı katıyor. Çatı tamamen düz, bu da tüm yapının kutu gibi bir görünüme sahip olmasına neden oluyor.

Kapı vızıldıyor ve ben istasyondaki güvenlik görevlisine başımı sallayarak selam verirken kayarak açılıyor.

"İyi günler, Majesteleri." Başını saygıyla eğiyor ama ben kahverengi saçlarımı savurarak onu görmezden geliyorum.

Artık bana kendi evim kadar tanıdık gelen koridorda yürürken dar siyah elbisem kalçalarımda sallanıyor. Her iki tarafta da kapılar sıralanıyor, ancak en sondakine ulaşana kadar hepsini atlıyorum.

Buraya girmek için biraz daha fazla güvenlik gerekiyor - parmak izim, bir anahtar kodu ve yaka kartım. Sadece ışık yeşile döndüğünde iterek açıyorum ve içeri adım atıyorum.

İç mekan endüstriyel bir depoyu andırıyor, ancak zeminler o kadar parlak ve yansıtıcı beyaz karolardan oluşuyor ki floresan aydınlatma yüzeyinde parıldıyor.

Parlak beyaz önlüklü kadın ve erkekler odanın içinde dolaşıyor, ellerinde panolar tutuyor ve kendi aralarında konuşuyorlar.

Ana kata çıkan kısa merdivenden inmeden önce baş bilim adamım Henry'nin beni fark etmesini bekliyorum.

"Nasıl gidiyor?" Hoşbeşe uğraşmadan talep ediyorum.

Beni kırılmayacak kadar iyi tanıyor; ona çalışması için para ödüyorum, bana aptal kızlarından, evcil hayvanlarından ya da dışarıdaki lanet olası havadan bahsetmesi için değil.

İtiraz edemeden panoyu buruşuk ellerinden alıyorum.

Yaşlı Seelie pegasusu boyun eğerek çenesini indiriyor.

"Son test aşamasındayız, Majesteleri," diyor ve odanın ortasında bulunan cam bir kaba doğru ilerliyor.

Çok sayıda bilgisayar ve makine ona bağlı; içeride tek bir fae ayakta duruyor ve yumruklarını cama vuruyor.

Simsiyah saçları, cerulean gözleri ve parlak kırmızı dudaklarıyla genç, belki de yirmi yaşında. Ancak şu anda saçları keçeleşmiş, gözlerine rimel ve göz kalemi bulaşmış, bu da ona belirgin bir rakun görünümü veriyor ve ruju lekeli.

Ellerini bir kez daha cama vururken çığlık atıyor, gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam ediyor.

"Türler mi?" Talep ediyorum.

Henry yutkunur. Kel kafası, gür gri kaşları ve çok fazla biranın getirdiği göbeğiyle acınası bir aptal. Neyse ki onu görünüşü yüzünden maaşımla çalıştırmıyorum. Hayır, arzuladığım şey onun akli, her sorunu analitik bir şekilde incelemesi ve bir çözüm önermesi.

"Kitsune. Unseelie," diye cevap veriyor. Dosyasını hızlıca taradım.

Ekibim onu henüz ziyaret etmediğimiz birkaç eyaletten biri olan Kuzey Dakota'dan aldı. Yaşı ve şekil değiştirme yeteneği göz önüne alındığında iyi bir aday olacağını düşündüler - gerçi onunki sadece dokuz kuyruklu küçük bir tilkininki.

"Pekâlâ." Başımı kaldırıp bakıyorum, soğuk bir gülümseme dudaklarımı geriyor. "Bir bakayım."

Henry omzunun üzerinden endişeyle diğer bilim adamlarına bakıyor, bir kez başını sallıyor ve sonra bilgisayar ekranına bir şeyler yazıyor. Çalışırken zayıf ellerinin normalden biraz daha fazla titrediğini fark ediyorum.

Hemen ardından odaya yeşil bir sis giriyor ve kızın etrafını bir duman örtüsü gibi sarıyor.

Gözleri endişe ve dehşet içinde açılıyor ve cam kubbeye yeni bir güçle vurmaya başlıyor. Ancak beni ya da personelimden herhangi birini göremediğini biliyorum. Hayır, sadece tek yönlü aynalar kullandığımdan emin oldum.

Biz içeriği görebiliyoruz ama o dışarıyı göremiyor.

Bu özel bir işkence türü - öleceğini bilmek ve bunun için tamamen yalnız olduğuna inanmak. Ya da belki böyle düşünmüyor ama katillerinin onu izlediğini, korkusunu tattığını, boğuk acı soluklarını duyduğunu biliyor.

Gülümsemem genişliyor.

Güçlü gazın burun deliklerine ve ağzına girmesini ve vücudunun sarsılmaya başlamasını izliyorum. Dizlerinin üzerine çökerken, ayrık dudaklarından beyaz köpükler çıkıyor.

Şaşkınlıkla bir adım daha yaklaşıp elimi cama bastırıyorum. Sanki varlığımı hissedebiliyormuş, onu izlediğimi hissedebiliyormuş gibi, kendi eli diğer taraftaki duvara çarpıyor, ürkütücü bir beşlik olarak tanımlanabilecek bir şeyle, bizi sadece ince bir cam levha ayırıyor.

Parmakları yavaşça aşağı kayarken arkasında kırmızı, kanlı bir el izi kalıyor.

Derisi soyuluyor, ateşe atılmış kırılğan bir kâğıt gibi çatlıyor ve çatırdıyor. Çığlık çığlığa bağırırken derisinde parlak, kanlı yaralar patlıyor.

Bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Bu kadının yerinde başka bir fae olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bir dakika yirmi iki saniye sonra kadın yere yığılır, ölmüştür, gözleri boş ve görmez, dudakları kanla kaplıdır, vücudu kabuklarla bezenmiştir.

Cesedine bakarken merakla başımı yana eğiyorum. "Bu sefer daha hızlıydı. Bir buçuk dakikadan az."

Henry endişeyle dudaklarını yalıyor. "Yüksek miktarlarda ne kadar hızlı olacağından hâlâ emin değiliz. Son deney... şey... Hepsini öldürmek otuz dakikadan fazla sürdü."

Sinirden hırıltımı bastırmak zorundayım.

Serafina ve arkadaşlarının orada olacağını bildiğimiz için testi yavruların evinin arkasında yapmayı seçtik. Bunun bir uyarı, bir tehdit, bir hatırlatma olması gerekiyordu. Cesetleri en azından birkaç gün fark etmeyeceklerini ve böylece planımızın geri kalanını harekete geçirebileceğimizi ummuştum. Ama olmadı. Bilim adamlarından oluşan aptal ekibim o kadar büyük bir başarısızlığa uğradı ki deneylerimizden biri kaçmayı ve Sera ile diğerlerini bulmayı başardı.

Önemli değil.

Sadece zaman çizelgesinde ilerlemem gerekiyor.

Henry'ye doğru dönerken dudaklarımı bir başka acımasız, kötü niyetli gülümseme kaplıyor.

"Başka bir test deneyelim, olur mu?" Ve sonra daha koyu bir tonda ekliyorum, "Ve bu sefer bir melek üzerinde deney yapmak istiyorum."

SON SÖZ

Bir ile on arasında bir ölçekte, bu uçurumun ne kadar kötü olduğunu düşünüyorsunuz?

Quinn mi? Üç. Ama ben kötüyüm.

Katie mi? Dört diyeceğim. Belki beş. Ama ortak yazarım kadar psikopat değilim.

Gördün mü?! O kadar da kötü değil. Bu kesinlikle bir hayatta kalma uçurumu. Bununla uçurumdan düşüp kendinizi bir grup kayaya saplamayacaksınız.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Quinn ve ben Sera ve arkadaşları hakkında yazmayı seviyoruz ve umarız siz de onları okumaktan keyif alırsınız. Dördüncü kitabın bu yıl içinde çıkması planlanıyor, bu yüzden her iki grubumuzda da bildirimlerinizi açtığınızdan emin olun.

Hepinizi seviyor ve sabrınız için teşekkür ediyoruz!

TEŞEKKÜRLER

Taslağımızı okuyup değerli geri bildirimler sunan alfalarımız Ashley, Ellen ve Kelly'ye çok teŗekkür ederiz. Ve taslağımızı düzenlediği için Lindsey'e özel bir teŗekkür!

Ayrıca bu güzel kapağı yarattığı için Claire Holt'a da teŗekkür etmek istiyoruz!

Ve son olarak, geçtiğimiz yıl boyunca bize karşı sabırlı olduğunuz için siz okuyucularımıza teŗekkür etmek istiyoruz. En sevdiğiniz kitabın yayınlanmasını beklemenin kolay olmadığını biliyoruz, bu yüzden bizimle kaldığınız için size minnettarız. Hepinizi çok seviyoruz!

YAZAR HAKKINDA

Katie May ters harem yazarı, KDP All-Star ödüllü ve *USA Today* Bestselling yazarıdır. Ailesi, kedisi ve sevimli yavru köpeğiyle Batı Michigan'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda iyi bir kitap okurken, Broadway müzikallerini dinlerken ya da oyun oynarken bulunabilir. Tüm yayınlarından haberdar olmak için [Katie'nin Çetesine](#) katılın! Ve bir TikTok'u olduğunu biliyor muydunuz? Evet, benim de yok. Onu [buradan](#) takip edin! Ama uyarayım... kendisi garip bir makarnadır.

YAZAR HAKKINDA

Quinn Arthurs, ters harem kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Çok fazla kafein içiyor ve çılgın bir fandomdan diğerine atlayan tam bir inek. Kelimelerin içinde bir sihir olduğuna inanıyor, bu yüzden hikayeleri paranormal içerme eğiliminde; böylece kafasındaki çılgın dünyaları kısa bir süreliğine de olsa hayata geçirebiliyor. Onu Facebook'ta [Quinn Arthurs](#); [Arthurs' Assembly](#); ve [Phoenix Rising : Nix'in](#) adreslerinden takip edebilirsiniz [Haremi](#).

AYRICA KATIE MAY TARAFINDAN

Birlikte Düşüyoruz (Apokaliptik Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Arzuladığımız Karanlık](#)
2. [Aradığımız Işık](#)
3. [Karşılaştığımız Fırtına](#)
4. [Avladığımız Canavarlar](#)

Gölgelerin Ötesinde (Korku Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Çeteler ve Hayaletler](#)
2. [Silahlar ve Mezarlıklar](#)
3. [Darağaçları ve Gulyabaniler](#)

Out of Sight (Hapishane Ters Haremi, TAMAMLANDI)

1. [Körü Körüne Suçlandı](#)
2. [Körü Körüne Beraat](#)

Kurtlar Krallığı (Shifter Reverse Harem Duet, TAMAMLANDI)

1. [Parçalara Ayrıldı](#)
2. [Parçalara Ayrıldı](#)

Tory'nin Bela Okulu (Zorba Korku Akademisi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Arasında](#)
2. [Beyond](#)
3. [Altında](#)

The Damning (Fantastik Paranormal Ters Harem)

1. [Açgözlülük](#)
2. [Kıskançlık](#)
3. [Oburluk](#)
4. [Tembellik](#)
5. [Gurur](#)

Prodigium Akademisi (Korku Komedi Akademisi Ters Harem)

1. [Canavarlar](#)
2. [Kükreyen](#)

3. [Zehir](#)
4. [Dişler](#)

Grove Akademisi'nin Kralları (Çağdaş Akademi Ters Harem)

1. [Mania](#)
2. [Psychotic](#)
3. [Pandemonium](#)
4. [Delirium](#)

Ölüm Fısıltısı (Fantastik Ters Harem)

1. [Yağmur ve Gazap](#)

Supernaturalette (İnteraktif Ters Harem)

1. [Tanışma](#)
2. [İlk Buluşmalar](#)
3. [Grup Gezisi](#)
4. [Oyun Gecesi](#)
5. [Eski sevgililer](#)
6. [Doğruluk mu Cesaret mi](#)
7. [Çöpçü Avı](#)
8. [Açıklamalar](#)

ORTAK YAZILAR

Loxley Savage ile Öbür Dünya Akademisi (Akademi Fantezi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Merhum](#)
2. [Karanlık Aldatır](#)
3. [Kadere Meydan Okumak](#)

Ann Denton ile En Karanlık Alevler (Paranormal Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Şeytan Öpücüğü](#)
- 1.5. [Takip Edilen İblis](#)
2. [Şeytan Sevdı](#)
3. [İblis Yeminli](#)

Ann Denton ile En Karanlık Kraliçe (Paranormal Ters Harem)

1. [Canlar Kimin İçin Çalışıyor](#)

Ann Denton ile Karanlık Ayartmalar (Monster Reverse Harem)

1. [Canavarlar Tarafından Harap Edilmiş](#)

2. [Canavarlar Tarafından Yutulan](#)

3. Canavarlar Tarafından Tapılan

Quinn Arthurs ile Fae Açıklandı (Paranormal Ters Harem)

1. [Karanlığa Kur Yapmak](#)

2. [Baştan Çıkarıcı Gölgeler](#)

STAND-ALONLAR

[Zehirlilik](#) (Çağdaş Ters Harem)

[Tüm Kahramanlar Pelerin Giymez \(Sadece Elbise\)](#) (Kısa Komedi Ters Harem) [Büyüleyici](#)

[Şeytanlar](#) (Zorba/İntikam Ters Harem)

[Acı Tanrıçası](#) (Fantastik Ters Harem)

[İblisin Sevinci](#) (Tatil Ters Harem) [Kırık](#)

[Uluma](#) (Kurt Değiştiren Ters Harem)

[Karanlık Cennet](#) (Paranormal Motosiklet Kulübü Ters Harem) [Bir Çita](#)

[Kadar Acımasız](#) (Paranormal Romantik Komedi Ters Harem)

KUTULAR

[Birlikte Düşüyoruz](#)

AYRICA QUINN ARTHURS TARAFINDAN

Phoenix Yükseliyor_ (Komple Paranormal Seri)

Közün Doğuşu

Dumanda Saklı

Niyetin Kıvılcımı

Alevlerde Dövülmüş

Öfkenin Alevi

Ateşle Değişti

Küllerden Gelen Güzellik

Glimmer of Cinders (Companion POV Novella)

Lupine Hollow Akademisi (Komple Paranormal Seri)

Çiçek Ay Yükseliyor Çilek Ay

Tırmanıyor Gök Gürültüsü Ay

Yükseliyor

Mücevherli Kanatlar (Complete Fantasy __Seri)

Valkyrie'nin Prensleri

Valkyries'in Kraliçesi

Peri Savaşları (Komple Fantastik Seri)

Muhafız Fae Cadı

DeWitt Kız Kardeşler Serisi

Aşka Doğru Kaymak

Kan Tahtı Serisi

Kabusların Hükümdarlığı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

